

Sara Craven

Înfruntare tulburătoare

Editura ALCRIS

Colecția

SARA CRAVEN

**ÎNFRUNTARE
TULBURĂTOARE**

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

7
© 1991, Sara Craven

WHEN THE DEVIL DRIVES

În românește de : Irina Popescu Tismana

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-50-7

Colecția „EL și EA”

CAPITOLUL I

— Simon... nu vorbești serios ! Este o glumă ?
Iritat, Simon Chalfont întoarse capul pentru a se sustrage privirii neliniștite a surorii sale.

— Nu, Joanna, nu sunt în dispoziția să glumesc. Am încercat totul pentru a ieși din încurcătură, crede-mă ; dar chiar și banca a refuzat să ne ajute. Și apoi, tu nu erai aici... nu vedeam altă soluție.

— Deci, ai ipotecat conacul, societatea, puținul care ne-a rămas... și profitul, în beneficiul lui Cal Blackstone ! Este de neînchipuit ! Nu te-aș fi crezut niciodată în stare de un asemenea lucru.

Pradă unei vii emoții, Joanna Bentham se agăța de marginea scaunului de parcă era vorba de unicul element stabil al lumii care se clătina.

— Ce trebuia să fac atunci ?! exclamă Simon. Să concediez personalul ? Să închid atelierelor ? Să vând conacul ?

— Totuși, trebuia să existe alte căi de a face rost de bani !

— Da ? Care ? Să mă adresez unui cămătar ? Fii realistă, Joanna, doar știi în ce condiții împrumută aceștia.

— Și tu, știi care va fi adevăratul preț al lui Cal Blackstone ? ripostă Joanna cu o voce tremurătoare.

re. Simon, ne dai cu mâinile și picioarele legate celui mai mare dușman al nostru !

— Bineînțeles... Nu credeam că vom ajunge aici !

Aruncându-i Joannei o privire sumbră, Simon se lăsa să cadă pe canapea înainte de a adăuga :

— Ar fi timpul să se uite acele certuri vechi de familie, nu ? Două generații sunt suficiente !

— Întreabă-l pe Cal Blackstone dacă a uitat el ! Acum cincisprezece ani, tatăl lui ne deposea de filatura noastră. Astăzi, fiul vine să pună mâna pe restul. Datorită ție, el n-a trebuit nici măcar să se bată pentru a-l obține.

Acest schimb de cuvinte fu urmat de o tăcere grea.

Mașinal, Joanna își frecă mâinile învinete de la lemnul sculptat al spătarului. Cal Blackstone... Doar la simpla evocare, ea simți cum o traversează un fior de gheață. Cal Blackstone, nepotul celui care, pe timpuri, era angajat ca supraveghetor la filatura bunicului lui Simon și al Joannei. Un individ pus pe gâlceavă, un agitator care folosindu-se de grevele repetate încercase să ducă întreprinderea la pieire. Și aproape reușise. După ce o condusesse pe marginea falimentului, acel vulpoi bătrân murise jurând că Chalfont-ii vor sfârși mai devreme sau mai târziu ajungând în stradă.

Chiar după el, filatura nu cunoscuse zile mai bune. Arnold, fiul, se însărcinase să continue opera diabolică a tatălui său cu aceeași încrâncenare. Așa că se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple : întreprinderea fu vândută, și firește, nu se prezentă decât un singur cumpărător.

Arnold Blackstone deveni proprietar pe mai nimic, când, de mai bine de un secol, Chalfont-ii fabricau lână colorată de cea mai bună calitate.

De fapt, el nu păstră decât numele, Filaturile Chalfont. Nu din întâmplare, bineînțeles, ci cu unicul scop de a-i umili pe ei, cei din familia Chalfont, amintindu-le în permanență falimentul lor total.

Astăzi, sub direcția lui Cal Blackstone junior — bunicul se numea și el tot la fel — filatura ajunsese o umbră a ceea ce era odată. Războaiele de țesut fuseseră vândute și construcția imensă transformată într-un complex prosper de unități industriale.

Tradiția nu-l interesa deloc pe Cal Blackstone. Înainte de toate el era un inovator, un spirit creator și întreprinzător. Dacă era să dai crezare zvonurilor, poseda acțiuni în nenumărate întreprinderi din regiune și din alte părți. Categorie, avea simțul afacerilor, gândi Joanna cu amărăciune : la treizeci și trei de ani, dublase averea pe care i-o lăsaseră taică-său și bunicul, și se spunea că abia își începuse cariera...

Decizia lui de a achiziționa vechiul conac abandonat Craigmoor House și parcul acestuia pentru a-l transforma în country-club stârnise proteste în rândul burgheziei locale. Ce importanță avea... Cal Blackstone își dusesese la îndeplinire proiectul : restaurată în întregime, clădirea găzduia acum un country-club foarte la modă, cu restaurant, cazino și terenuri de golf. Pe parcursul unui an, cei mai mari dușmani ai acestui proiect deveniseră membrii cei mai asidui ai clubului...

Dar familia Chalfont nu ! De la prima ceartă dintre bătrânul Callum Blackstone și Jonas Chalfont, cele două familii nu se mai aflaseră niciodată

sub același acoperiș. Chalfont-ii lăsaseră să se afle că nu vor accepta nici o invitație venind din partea unui membru al clanului Blackstone, indiferent cine ar fi fost acesta. O regulă aplicată cu scrupulozitate de Cecilia Chalfont, mama Joannei, o mare doamnă provenită dintr-o veche familie a regiunii.

Chalfont și Blackstone erau în continuare la cuțite când Cecilia își găsisse moartea în urma unei crize cardiace. Joanna nu era atunci decât o adolescentă.

Biata Cecilia... În fond, era aproape un noroc că ea nu mai era, își spuse Joanna cu o strângere de inimă. Această trădare a lui Simon ar fi distrus-o. Dar să-i ascundă tatălui său, era o altă poveste.

Anthony Chalfont avea propriul său apartament la etaj. Grav afectat de arterită, nu se aventura să iasă decât în ocazii rare. Gresham, servitorul lui, și bătrâna doică a Joannei – pe care toată lumea de aici o numea drăgăstos Nanny – se ocupau de el cu un devotament remarcabil.

Din nefericire, de puțină vreme, tatăl Joannei avea ceea ce se numesc absențe și-i plăcea să se refugieze în trecut și amintiri. În două sau trei re-prize, o numise pe fiica sa Cecilia. Totuși, Joanna nu-și găsea nici o asemănare cu frumusețea mândră a mamei-sii. În alte zile, totuși, taică-său arăta aceeași minte vioaie și lucidă pe care o avusese întotdeauna. Dacă acel Cal Blackstone îi va alunga din casa lor, Anthony Chalfont nu și-ar mai reveni niciodată...

Inspirând profund, ea se întoarse către fratele ei.

– Explică-mi cum ai ajuns la asta. În fond, afacerile mergeau destul de bine când am plecat în Statele Unite. Registrele cu comenzi erau pline.

— Este adevărat, incuviință Simon, cu un aer abătut. Din păcate, lucrurile s-au înrăutățit. Doi dintre clienții noștri și-au retras comenzile. Întotdeauna același motiv : recesiunea pe piața construcțiilor. Oamenii au din ce în ce mai puține mijloace să-și ofere bucătării și mobilier de comandă. Rezultatul : avem marfă, dar nu avem cumpărători și contracte de onorat.

— Și Philip, strălucitorul nostru director de marketing, ce a propus pentru a rezolva situația ?

Această întrebare fu întâmpinată de o ridicare din umeri.

— A încercat să găsească alte debușeuri. Fără succes. Nu mai merge. Afacerea imobiliară stagnează și noii proprietari au bugete din ce în ce mai limitate.

De necaz, Joanna își mușcă buzele. Totuși, de ce insistase Philip pentru a-și mări producția ? El îl convinsese pe Simon să angajeze mai mult personal și să investească în mașini mai moderne, mai performante. A produce era regula lui de aur și făcea totul pentru a desface marfa. Pe atunci, Joanna protestase, susținând că era mai bine să aibă grijă de calitate în detrimentul cantității, avansând cu prudență, dar sfatul ei nu fusese ascultat.

Simon voia să câștige bani, și repede. Și cum el voia de asemenea să se căsătorească cu drăgălașa Fiona, sora lui Philip, el se ferise să contrazică sugestiile acestuia.

La început, promisiunile lui Philip se verificaseră : întreprinderea familială — Craft Company — cunoscuse o ascensiune fulgerătoare. Simon și Fiona se căsătoriseră cu mare pompă și cuplul se

instalase în conacul familiei Chalfont. Afacerile continuau să prospere. Treptat, solicitată de probleme de altă natură, Joanna nu se mai interesase.

Și acolo era greșeala ei. N-ar fi trebuit să plece în străinătate după decesul soțului ei. Dar Joanna avusese atâta nevoie să se regăsească, să încerce să-și oblojească rănilor, să uite...

În Statele Unite, la nașa sa, se refugiase tânără femeie devenită văduvă. Imediat ce fusese avertizată de accidentul de mașină care-l costase viața pe Martin, tanti Vinnie, într-o scrisoare de condoleante foarte emoționantă, o invita pe nepoata ei la ea, în New Hampshire. Intenția Joannei era să stea acolo câteva săptămâni. Însă, în cursul zilelor, prinsese gust să se ocupe de galeria de artă pe care o avea tanti Vinnie. De la câteva ore pe săptămână, la început, timpul petrecut ajutând-o nu încetase să crească și lunile trecură una după alta...

Dacă nașa ei nu s-ar fi hotărât să-și vândă afacerea pentru a-și asigura o pensie binemeritată în California, fără îndoială că Joanna ar mai fi fost și acum acolo.

Or, optsprezece luni de absență însemnau deja prea mult. Mult prea mult.

— Trebuia să ne plătim furnizorii și salariile, reluă Simon. Unde să găsești bani? Banca refuza o nouă creditare. Mai rău, pretindea o începere a rambursării. Îți jur, Joanna, eram complet debusolat, nu știam cui să mă adresez.

— Și n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să i te adresezi lui Cal Blackstone?

— Să spunem că împrejurările au contribuit mult, ripostă Simon în apărarea sa. El a venit la mine și nu invers. Ne-am întâlnit la un cocteil. S-a apro-

piat să-i salute pe cei cu care eram. Nu puteam să mă eschivez, cred că ești de acord. Întâmplarea a vrut ca după aceea să rămânem singuri. La început el... a vorbit de una și de alta.

– Și apoi ?

– Apoi, a adus vorba despre Craft Company. Părea la curent cu dificultățile noastre. După el, multe societăți mici se găseau în situația noastră și mi-a mărturisit că și ei, la Filaturile Chalfont, n-au scăpat de unele probleme. După aceea, a adăugat că i-a ajutat pe câțiva șefi de întreprinderi să se descurce.

– Și tu ți-ai spus, de ce nu și noi ?

– Deloc. El considera că este păcat ca o societate ca a noastră să se ducă de râpă când un simplu aport financiar ar fi suficient s-o mențină la suprafață.

– Cal Blackstone, filantrop ! Și tu ai căzut în plasă !

Simon se ridică cu o mișcare bruscă.

– Ce-ai fi făcut în locul meu ? Situația se înrăutățea din zi în zi. Vedeam momentul când banca va refuza să plătească salariile. N-aveam de ales : dacă ți se aruncă un colac de salvare, te agăți ! Mai mult, Fiona mă anunțase că era însărcinată.

– Deci, cât ai împrumutat de la el ?

– Douăzeci de mii de lire la început.

– Presupun c-ai folosit procura pe care ți-a acordat-o tata ca să dai conacul drept garanție.

– Ce să fac altceva ? Philip nu este proprietarul apartamentului său, l-a închiriat.

– Binecuvântatul Philip ! Sper că dispune de o cameră liberă. O să aveți negreșit nevoie, tu și

cu Fiona. Și bebelușul când se va naște... Ai prevenit-o pe soția ta că în curând n-o să mai aveți un acoperiș ? Fără a mai vorbi de tata, bineînțeles.

Simon își încruntă sprâncenele.

— Dar în sfârșit, Joanna, de ce un astfel de pesimism ?

— Sunt doar realistă, Simon. Pentru a cita termenii scrisorii sale de astăzi, domnul Blackstone dorește să te întâlnească în scopul stabilirii obligațiilor tale față de el. Ce crezi că înseamnă asta ? Se pregătește să ne dea lovitura de grație, iată ! Să termine ce-au început tatăl și bunicul lui. Amintește-ți că acel găinar bătrân a promis să ne ingenuncheze, când bunicul l-a concediat și l-a alungat din locuința lui.

După o pauză, adăugă pe un ton amar :

— Noroc că m-am întors din Statele Unite. Puțin lipsea să mă trezesc cu lucrurile aruncate afară de actuala doamnă Blackstone. Pentru că presupun că există una acum ?

— Nu, nici una oficială. Cal Blackstone pare să se acomodeze foarte bine cu celibatul.

Încrucișându-și mâinile pe piept, Joanna încercă să facă lumină în ultimele evenimente. De la sosirea ei la conac cu o săptămână în urmă, Joanna își dăduse seama că va fi problematic să locuiască cu cumnata ei. Sarcina ei... era pentru Fiona pretext pentru nenumărate capricii. Nu înceta să geamă, să se plângă, să se arate capricioasă. Așa că pentru a evita fricțiunile, Joanna hotărâse să lase tânărul cuplu în intimitatea lui și să se ducă să locuiască altundeva. Imediat, începuse să-și caute o locuință. Agenția îi semnalase, la doisprezece ki-

lometri de acolo, o căsuță adorabilă pe care se pregătea s-o viziteze în momentul în care Simon îi anunțase vestea stupefiantă.

Ce să facă de aici înainte ? Tentația de a nu-si schimba planurile era mare. Să plece, să-l lase pe Simon să-și rezolve singur problemele, și să încerce să-și refacă viața departe de conac și amintirile sale.

Din păcate, lucrurile nu erau așa de simple. Moartea subită a mamei lor îl afectase profund pe Simon și deși Joanna era cu patru ani mai mică decât el, ea veghease asupra fratelui ei cu o grijă maternă. Să-l abandoneze astăzi sorții i se părea de neconceput.

Mai ales că nu trebuia să conteze pe Fiona pentru a-și susține moral bărbatul. Îi lipsea forța de caracter necesară și în acest moment, mai mult ca oricând, era chinuită de grețuri și pretinse dureri. Și apoi, Joanna poseda în continuare acțiuni la Craft Company, chiar dacă de la căsătoria ei, partea ei activă în gestionarea afacerilor se diminuase mult.

— Când trebuie să te întâlnești cu el ? își întrebă ea fratele.

— Trebuie să vină aici mâine după-amiază.

— Aici ? repetă Joanna incremenită. De ce nu la sediul societății ?

Simon își luă un aer vinovat.

— Îmi pare rău, n-am avut de ales. Când am telefonat, secretara lui m-a înștiințat de ora și locul întâlnirii, fără să-mi ceară părerea.

— Mă surprinde, comentă cu amărăciune Joanna.

Dumnezeule, ar fi prima oară când unul din Blackstoni trecea pragul conacului familiei Chal-

tont ! Dacă putea, Joanna va veghea ca să fie și ultima dată !

— Totuși, ar trebui să încerci să renunți la el ! declară ea cu ciudă.

— Să renunț ? Cum ?

Ea reflectă câteva secunde.

— Am ceva bani puși deoparte. Tanti Vinnie a ținut să-mi plătească munca la galerie. Și-mi rămân câteva economii din moștenirea după Martin. Bineînțeles, nu-i mare lucru, dar dacă asta ne-ar putea face să rezistăm cu Cal Blackstone câteva săptămâni... Între timp ne vom aranja să găsim completarea în altă parte.

— Fiindcă-ți închipui că eu n-am încercat deja ? Nu, Joanna, n-avem nici o șansă, crede-mă.

Încăpățânată, ea scutură din cap.

— Eu nu mă dau bătută dinainte ! Și nu-l voi lăsa pe acel om să ne jupoaie de tot ce avem.

— Mă rog, de ce-i atribui intenții atât de negre ?

— Fiindcă n-am nici cea mai mică iluzie în legătură cu Cal Blackstone !

Consultându-și brusc ceasul, ea întrebă :

— De fapt, nu este ora să pleci la atelier ?

— Ai dreptate. Cu toate aceste emoții era să uit. Dar mai întâi trebuie să fac un mic ocol prin camera Fionei. Biata de ea, a avut o noapte îngrozitoare.

Fără să mai aștepte, Simon părăsi încăperea, cu fruntea îngrijorată. Fu rândul Joannei să se înduioșeze de soarta fratelui său, atât de sensibil la stările sufletești ale soției sale. Pentru el, o problemă în plus care nu făcea decât să-i mărească mâhnirea.

În timp ce medita asupra problemelor lor, privirea Joannei se opri pe portretul lui Jonas Chalfont, agățat deasupra șemineului din marmură. Sprâncene subțiri încrețite într-o expresie severă, un nas mare și arogant, ținuta capului plină de mândrie, totul în el respira o natură orgolioasă, dominatoare. Se ghicea omul conștient de importanța și rangul său social. Este adevărat că pictura data din epoca în care familia Chalfont era la apogeul puterii sale în industria lânii.

Pe atunci, Jonas Chalfont, în urma unei certe violente, îl concediase pe Callum Blackstone, alungându-l pe el și pe tânărul lui fiu din clădirea de serviciu pe care o ocupau la uzină. În timp ce portăreii îi azvârleau lucrurile în stradă, Callum, ținându-și în brațe copilul terorizat, jurase sus și tare că-și va lua revanșa.

Și din acea zi, gândi Joanna, totul mersese prost pentru familia Chalfont.

„Să-ți cunoști dușmanii” îi plăcea să proclame bătrânul Jonas. Dar după cum se părea, el subestimase înverșunarea și tenacitatea vechiului său angajat. În același mod, Simon păcătuia astăzi prin candoare, nevăzând nici o șiretenie în propunerea lui Cal Blackstone.

Este adevărat că Simon nu luase niciodată prea în serios aceste antagonisme familiale. Joanna avea drept dovadă reacția lui exasperată când ea refuzase să asiste la un dineu unde venea și Cal Blackstone.

– Să tragem o linie în urma trecutului ! spusese el. N-o să trăim la nesfârșit cu această ghiulea de picioare !

— N-ai decât să taci ce dorești, îi replicase sora lui. Dar în ceea ce mă privește, dacă este invitat acest om, nu trebuie să se conteze pe prezența mea. În decursul anilor, totuși, Joanna constatasese că era imposibil să-l evite pe Cal Blackstone. Raportul de forțe se schimbase între cele două familii. Deposedată de puterea lor economică, familia Chalfont trebuise să-și abandoneze supremația; și în același timp, Blackstonii se ridicaseră pe scara socială. Toată lumea îi deschidea larg ușa lui Cal Blackstone, figură de vârf a acestei reușite și care era pe atât de bogat pe cât de seducător. A-l evita cu orice preț, însemna să înfrunte riscul de a se izola social. Joanna înțelese foarte repede, nu fără o oarecare ranchiună.

Astfel, se întâmplă ca din ce în ce mai des ea și Cal să se găsească față-n față cu ocazia unei recepții sau a unui dineu. Ca o culme a ironiei, fură chiar prezentați unul altuia de mai multe ori de oameni bine intenționați, considerând probabil, ca și Simon, că vendeta durase destul.

Dar care dintre aceste suflete caritabile suferise de hărțuiala Blackstonilor? În ochii lor, Cal nu era decât un tânăr fermecător, un pic șmecheraș poate, care conducea mașini puternice, frecventa cele mai drăguțe fete din ținut și dădea dovadă de o generozitate fără margini pentru toate operele de binefacere. De trecut, lor nici nu le păsa.

Era și mai rău: de când fuseseră prezentați, la fiecare nouă întâlnire, Cal Blackstone venea ostentativ s-o salute pe Joanna. Se părea că el are o plăcere răutăcioasă de a-i atrage atenția, neezitând să se angajeze în conversație și chiar invitând-o la dans!

Faptul că ea nu dădea atenție avansurilor lui repetate și nu-i opunea decât o indiferență politicoasă părea doar să-l amuze. Și ce dacă ! Joanna nu se îndepărtase de linia ei de conduită, convinsă că el va sfârși prin a renunța, după refuzurile ei. Dar se înșela...

Urmarea evenimentelor îi adusese dovada cea mai vie. Și astăzi Joanna încă mai tremura când își amintea acea întâlnire pe șoseaua Northwaite, cu doi ani în urmă. Atunci, mai mult ca în alte ocazii, ea cunoscuse măsura caracterului implacabil al dușmanului ei cel mai înverșunat.

*

*

Joanna se afla la volanul mașinii ei Austin Mini când o trepidație în volan o obligase să se oprească urgent pe marginea șoselei.

O pană de cauciuc, nimic mai mult ! Tânăra s-ar fi lipsit cu plăcere de acest inconvenient. Nu numai că era un timp îngrozitor — o ploaie mărunță cădea fără încetare încă de dimineață — dar ea încă nu schimbase un cauciuc niciodată în viața ei...

Înfruntând ploaia, se înarmă cu cricul și trecu la treabă. Sau cel puțin încercă. În ciuda eforturilor ei, unealta blestemată refuza să se potrivească sub caroserie, așa că Joanna nu întârzie să se mureze din cap până-n picioare.

Ce ghinion ! Începu să-și blesteme lipsa de experiență și-și rugă cu fervoare îngerul păzitor să-i trimită ajutoare. Dacă-i va îndeplini dorința, de săptămâna viitoare se va înscrie la cursul de întreținere mecanică !

Abia adresase această rugăciune mută când un Jaguar gri metalizat apăru fără zgomot din ceață, se profilă la întorsătura curbei și veni să parcheze în spatele Austin-ului. Minune, îngerul ei păzitor o auzise !

Din păcate, bucuria și ușurarea fură de scurtă durată. La simpla vedere a salvatorului ei, zâmbetul Joannei se șterse. Bărbatul care cobora din mașină și-și trăgea un impermeabil nu era altul decât Cal Blackstone în persoană !

– Necazuri ? întrebă el pe un ton amabil.

– Un pneu, răspunse ea laconic.

– Pot să vă ajut ?

– Nu, mulțumesc, mă descurc.

– În cazul acesta, trebuie să fie vorba de o metodă nouă de a schimba roțile. Dacă vreți să-mi permiteți să rămân... mă interesează.

Iritată de sarcasmul lui, Joanna nu se deranjă să-i riposteze.

Cu un zâmbet în colțul buzelor, Cal Blackstone se rezemă de capota Jaguarului, cu brațele încrucișate la piept și o privi făcând alte tentative. Toate la fel de nefructuoase.

Pentru nimic în lume Joanna n-ar fi recunoscut, dar începea să-i fie foarte frig. Ploaia îi lipea rochia de spate și părul pe cap. Cu regularitate, picături de ploaie i se rostogoleau reci pe față și aluneau pe gât.

În curând, auzi vocea pe care o ura.

– Nu va merge prea repede.

– Nu-mi place să fiu privită.

– Sau mai curând, nu vă place ca eu să vă privesc... Haideti, domnișoară Chalfont, lăsați-vă mândria deoparte și cereți-mi să vă ajut.

— Nu v-am cerut să vă opriți.

— Oh, știu. Chiar de ați fi pe cale să vă înecați și eu v-aș arunca un colac de salvare, ați refuza. Vă previn, nu riscați să vă înecați, dar dacă vă încăpățânați, pneumonia este cea care vă paște.

Cu aceste cuvinte, fără altă introducere, se apropie și o prinse de braț pentru a o da la o parte.

— Lăsați-mă în pace ! protestă ea zbătându-se.

— Cu plăcere... Imediat ce voi schimba roata.

Cu o dexteritate cel puțin exasperantă, el potrivea cricul și după câteva tururi de manivelă, micul Austin fu ridicat.

— Duceți-vă să vă adăpostiți în mașina mea, îi spuse el peste umăr. Veți găsi un prosop pentru a vă șterge, în sacul de sport de pe bancheta din spate.

Un impuls o împingea să refuze, dar în ultima secundă bunul ei simț învinse. Oricum, în punctul la care se afla... Amorul ei propriu nu va suferi mai mult.

Interiorul Jaguarului degaja un parfum învăluitor, un amestec de miros de piele cu o apă de toaletă foarte masculină. În momentul când să deschidă sacul de sport, o reținu o ezitare. Ideea de a folosi prosopul lui Cal Blackstone o deranja pe Joanna. Să împrumute acest obiect atât de personal, ideea de a se simți datoare proprietarului acestuia, chiar pentru un fleac, îi repugna. În același timp, încă o dată, Joanna își redusese mândria la tăcere și băgându-și mâna în sac, scoase un prosop plușat împăturit cu grijă.

Afară, în ploaie, Cal Blackstone își continua activitatea. Frecându-și părul, Joanna îl privea. Cu un pic de noroc, el va căpăta o pneumonie... Ca și

cum ghicea că este observat, el se întoarse și-i adresă tinerei un mic semn la care ea se feri să răspundă.

O dată uscată, Joanna se simți incontestabil mai bine. Sprijinită de spătar, examină tabloul de bord, atât de asemănător celui Jaguar pe care-l avea tatăl ei când ea era fetiță... De altfel, ei se plimbau amândoi când Joanna îl întâlnise pentru prima oară pe Cal Blackstone. Chiar și după atâția ani, acea amintire făcea să i se facă pielea ca de găină !

Cal Blackstone tocmai se apropia. Înlăturându-și impermeabilul, îi spuse prin geam :

– Iată, v-am schimbat roata. Acum, nu uitați s-o dați la reparat pe cea găurită.

– Mulțumesc pentru sfat, dar este inutil, replică ea mușcător.

– Ar fi trebuit să bănuiesc...

După ce se instalase la volan, Cal plimbă asupra Joannei o lungă privire inchizitorială pe care ea se strădui s-o susțină fără a clipi. El avea ochii gri, remarcă ea. De un gri ca oțelul și reci ca norii care acopereau cerul.

– Mai ales, să nu-mi mulțumiți.

Afectată de sarcasmul lui, consideră totuși că trebuia să fie politicoasă.

– Mulțumesc... declară ea cu rigiditate. Este un noroc că-ți trecut pe aici.

– Folosesc des acest drum. Este o vedere excepțională asupra Northwait-ului.

– Dacă distingeți ceva astăzi, bravo !

– Să știți că n-am nevoie să văd. Cunosc acest loc ca pe buzunarul meu.

Arătându-i un punct vag în ceață, el continuă :

— Acolo la dreapta este Country-club. Mai la vale, se văd coșurile atelierelor mecanice construite de bunicul meu. În apropiere se află fostele Filaturi Chalfont. Lăsate acum pe planul doi, trebuie să mărturisesc.

Făcu o pauză de parcă aștepta vreun comentariu, dar Joanna nu spuse nimic.

— Și în sfârșit, continuă el, în stânga, la distanță de cartierele muncitorești din Northwaite, se înalță conacul Chalfont.

Descrierea terminată, Cal Blackstone se întoarce spre ea cu un zâmbet sclipitor pentru a adăuga :

— Toate acestea îmi aparțin. Sau îmi vor aparține într-o zi. Inclusiv dumneavoastră, frumoasa mea Joanna.

Uluită, ea-l fixă fără un cuvânt, îndoindu-se de realitatea a ceea ce auzise. Totuși, foarte repede, în indignarea ei izbucni.

— Cum îndrăzniți să spuneți asemenea lucruri ?

Întrebarea aduse din partea lui un mic râs sardonice.

— Vă șochez, nu-i așa ? Un parvenit, un Blackstone, să aibă îndrăzneală ?

— Pe cuvântul meu că sunteți nebun ! exclamă Joanna căutând frenetic clanța portierei. Refuz să mai ascult un cuvânt.

— Oricum, am spus ce aveam de spus. Vă vreau, Joanna, și vă voi avea.

— Să nu contați pe asta ! Pentru nimic în lume nu v-aș vrea !

— Ce știți dumneavoastră ? Nu mă cunoașteți. Sau foarte puțin.

Nici o clipă Cal n-o părăsise din priviri. Presimțind ce era mai rău, Joanna apăsă cu toată pu-

terea pe clanță. Fără succes. Era evident că incuitorile erau blocate de un oarecare sistem electronic, făcând din ea prizoniera lui Cal Blackstone.

Nu se mai îndoi de intențiile lui când el o prinse fără blândețe de umeri pentru a o atrage lângă el, cu un gest autoritar. Nici urmă de zâmbet, nici de ironie în ochii lui gri. Totuși, ei străluceau cu un foc ciudat, care o tulbură și o alarmă totodată.

— Nu, eu... eu...

Insensibil la protestele ei disperate, el o făcu să tacă punând stăpânire pe gura ei într-un elan de cuceritor.

Redusă la tăcere, captivă în strânsoarea lui de oțel, Joanna n-avu altă cale decât să se supună. Cum să lupte într-o înfruntare atât de inegală? Zdrobită la pieptul lui Cal, era la cheremul lui. Pentru a-i împiedica orice tentativă de rezistență, el o ținea cu o mână fermă de ceafă în timp ce buzele lui avide încercau să forțeze deschiderea alor ei.

Joanna nu mai putea să respire, se sufoca! Cal își continua asaltul cu o hotărâre de neclintit, ca pentru a o supune autorității lui implacabile. În curând, dacă el nu renunța, ea va leșina...

— Deschide gura, ordonă el, depărtându-se doar atât cât trebuia pentru a fi auzit.

Dintr-o dată, Joanna își văzu salvarea. Buzele ei se întredeschiseră docile, dar în clipa în care Cal se pregătea s-o sărute, cuprinsă de o răzbunare furioasă, îl mușcă de buză...

Efectul fu radical. El se dădu la o parte cu o injurătură, ducându-și mâna la rana unde apăruseră câteva picături de sânge pe care le șterse cu o batistă.

– Ce femeie a dracului !

– Să-ți servească drept lecție ! Pe viitor, să te păzești să te apropii de mine !

– Ba bine că nu ! Tocmai acum, când am avut o mostră a deliciilor pe care mi le poți oferi... Am pierdut prima bătălie, Joanna, dar n-am pierdut războiul. Și te previn că nu voi fi satisfăcut decât atunci când voi obține capitularea ta totală și completă.

Indignată, ea-l privi cu dispreț.

– Ești un personaj josnic, domnule Blackstone. Arătându-i batista pătată de sânge, el replică cu un zâmbet lipsit de veselie :

– La fel ești și tu. Dovadă că am făcut o alegere bună.

– Regret, dar alegerea ta nu este și a mea ! Încearcă să nu uiți !

De această dată, slavă Domnului, clanța cedă la prima apăsare. Într-un elan nebunesc, Joanna alergă să se refugieze în Austin, însoțită de un șuvoi de vorbe nesocotite.

– Drumurile noastre trebuie să se întâlnească, Joanna ! O să ne mai întâlnim, vei vedea ! Și-mi vei aparține, chiar dacă...

Continuarea se pierdu în zgomotul portierei de la Austin pe care Joanna o închidea după ea. Tremurândă și abătută, așteptă ca Jaguarul să demareze și să dispară, apoi se lăsă pe volan cu fața ascunsă în mâini.

Mult timp rămase așa, așteptând să i se liniștească bătăile inimii. Acest om o batjocorise, o umilise, o brutalizase, dar din tumultul emoțiilor care o agitau încă, frica era cea care le domina pe toate celelalte...

Frica... Doi ani mai târziu, aceasta-i trezea cele mai crunte amintiri Joannei.

Până în acea zi, reușise să-i scape lui Cal Blackstone, dar cu ce preț... Nu mai era posibil să continue să fugă. Înfruntarea se anunța inevitabilă.

Fixând privirea mândră a lui Jonas Chalfont de deasupra șemineului, ea murmură cu voce joasă:

— Războiul a început din nou, bunicule ! Și de această dată, sunt hotărâtă să-l câștig.

CAPITOLUL II

Câmpul era acoperit de un giulgiu de ceață. O ceață atât de groasă încât Joanna, pierdută în aceasta, nu mai recunoștea drumul. Această umiditate apăsă asupra ei ca o manta de plumb, avea impresia că se sufocă și membrele grele refuzau s-o asculte.

Totuși, trebuia să meargă cât mai repede. Ghe-muit în ascunzătoarea sa, Cal Blackstone amenința în orice clipă să se arunce asupra ei. Cu pretul unui efort imens, ea înaintă cu un pas. Cu altul... Deodată îi scăpă un țipăt de groază : o mână îi apucase umărul !

– Hei, domnișoară Joanna, ce se întâmplă ?

Lac de apă, tânăra femeie deschise ochii. Nanny stătea la căpătâiul ei, cu o ceașcă în mână. Vederea feței familiare o liniști și Joanna schiță un zâmbet slab.

– Scuză-mă, Nanny, visam urât. Ți-a fost frică ?

– Dumneata aveai aerul terorizat ! Ești foarte palidă. Ține, bea ceaiul acesta cât este cald.

Înduioșată, Joanna luă ceașca. Ceai... balsamul pentru vindecarea tuturor rănilor, după părerea lui Nanny, de la simpla durere de cap până la suferințele cele mai grele ale inimii.

– Mă răsfеți prea tare, Nanny.
– Profită, n-c să dureze mereu... Am un mesaj pentru dumneata de la domnul Simon.

– Așteaptă, iasă-mă să ghicesc.

Joanna reflectă câteva secunde, apoi spuse :

– A câștigat milioane la pariurile sportive și toate problemele noastre sunt rezolvate !

– De când face pariuri domnul Simon ? Nu, m-a însărcinat să vă informez că doamna Chalfont s-a simțit rău astă-noapte și a trebuit s-o duc la maternitate.

– La maternitate ? Dumnezeuule, dar nașterea nu este prevăzută așa de devreme. E îngrozitor !

– Nu vă frământați, bebelușul nu va sosi înainte de data fixată. După mine, această stare de rău se datorează unei indigestii... Deci, domnul Simon te înștiințează că dacă nu se întoarce la timp pentru întâlnirea de astăzi după-amiază, contează pe dumneata să-l înlocuiești.

– Ce ?! exclamă Joanna, gata să se sufoc.

– Ai înțeles bine. Și ai grijă să nu verși ceaiul pe cuvertură !

Să-l înlocuiască ? Simon nu-și închipuia că o întâlnire cu Cal Blackstone reprezenta pentru ea...

– Doar să nu întârzie la spital, murmură Joanna ca pentru sine. De altfel, dacă nu e vorba decât de o indigestie, nu există motiv s-o țină pe Fiona acolo !

Argumentul îi păru lui Nanny mai mult decât discutabil.

– Cine știe, între timp doamna poate își va descoperi și alte simptome. La maternitate va fi cocoloșită, răsfățată. S-ar putea să prindă gust.

În privința asta Nanny nu greșea, trebui să recunoască Joannă.

Dacă i-ar cere lui Cal Blackstone să amâne vizita ? Nu, ar însemna să-și trădeze teama pe care i-ar inspira-o această întrevvedere, și Joanna nu voia asta pentru nimic în lume. Nu exista nici o scăpare. Ei bine, cu atât mai rău, dacă trebuia, Joanna îl va primi pe acest musafir nedorit. Și nu-i va ascunde ce gândește : dacă el reușise să treacă drept un filantrop în ochii lui Simon, ea, sora lui, nu era ușor de păcălit !

— Ești prea serioasă, domnișoară Joanna.

Vocea lui Nanny o readuse la realitate. Hotărâtă să nu se dea bătută, își goli până la fund ceașca de ceai și se ridică.

— Nanny, voi mânca cu tata în această dimineață... Ar fi mai bine ca el să nu știe că va veni cineva după-amiază aici. Ar risca să-l enerveze.

— Foarte bine. Voi avea grijă ca Gresham și doamna Thursgood să păstreze secretul... Se poate ști cine este această persoană ?

— Callum Blackstone, răspunse Joanna după o ezitare.

— Un Blackstone la conacul familiei Chalfont ! Dumnezeuule, nu credeam că asta se va produce într-o zi !

— Nici eu. Din nefericire, este imposibil să-l evit.

Bătrâna doică păru sincer afectată.

— Dacă nu există nici un mijloc de scăpare...? Biata mea Joanna, nu pot decât să-ți urez noroc.

Va avea în mod sigur nevoie ! Își zise Joanna îmbrăcându-și halatul.

*

*

*

Ascunsă de draperiile duble de la fereastra palierului de la primul etaj, Joanna asistă la sosirea vizitatorului. Punctual — ceea ce nu era de mirare — Cal Blackstone apărură la volanul unui Jaguar ultimul model, pe care-l opri în fața intrării de parcă era stăpân al acestor locuri.

Dacă-și schimbase mașina, în schimb el era același ca la ultima lor întâlnire. Același aer energetic, același mers hotărât.

Pe peron, parcurse cu privirea fațada casei ca și cum se simțea observat. Deși n-o putea vedea, Joanna avu fără să vrea o mișcare de a se trage înapoi, ceea ce o, alarmă. Dacă ajungea deja în astfel de stări...

Când răsună sunetul ascuțit al soneriei, tânăra se fofilă în camera ei în vârful picioarelor și așteptă ca doamna Thursgood să-l primească pe noul-sosit. Observându-și imaginea în oglinda de la toaletă, Joanna se felicita pentru alegerea ținutei, o fustă albastră dreaptă, asortată cu o bluză mai deschisă la culoare. Părul ei bogat, strâns cuminte la ceafă cu o panglică albastră, forma o coadă de cal de un blond cenușiu. Ansamblul degaja o eleganță severă și discretă pe care ea o considera potrivită situației.

O situație pentru care Joanna avusese tot timpul să se pregătească. Simon îi telefonase în cursul dimineții pentru a o preveni că soția lui va rămâne sub observație la maternitate. Nu că ar fi fost necesar cu adevărat, dar Fiona insistase.

— După starea ei de rău de astă-noapte, am

impresia că faptul de a fi într-un mediu medical o face să se simtă în siguranță, îi explicase Simon. Îmi pare rău, surioară, sper că vei reuși să te descurci singură cu Cal Blackstone. Dacă ai putea reuși să-l faci să mai aibă răbdare, într-un fel sau altul... Nu este prea ușor, stii...

– Voi încerca, răspunse ea curajoasă. Nu te frământa, Simon, și ai grijă de Fiona...

Aceste gânduri fură întrerupte de ușoare bătăi în ușă. Era doamna Thursgood.

– Va sosit vizitatorul, doamnă. L-am poftit în salon.

Joanna avu impresia că un clește îi strângea pieptul. După ce numără până la zece, inspiră profund și-și părăsi camera. Aiunsă în fața ușii salonului, intră fără nici o ezitare.

Cu mâinile la spate, Cal Blackstone stătea în fața șemineului, studiind portretul lui Jonas Blackstone, care trona acolo. Când o auzi pe Joanna, se întoarse și, fără pic de jenă, o cercetă din cap până-n picioare.

– Bună ziua, doamnă Bentham... Ce moment istoric, nu găsești ?

Ea-i răspunse pe același ton flegmatic :

– Să nu exagerăm. Fata lumii nu se va schimba. Dacă ai vrea să revii la fapte...

– Fratele dumitale te-a informat în mod sigur despre schimbările care au intervenit după... după doliul survenit.

– Vrei să vorbești despre participarea dumitale la capitalul lui Craft Company ?

– Participare... Este mai mult decât o participare. Din punct de vedere financiar, Craft Company îmi aparține. Îmi permiți să iau loc ?

Joanna încuviință cu un simplu semn, adăugând :

— Sper să terminăm repede, aveam alte planuri pentru azi după-amiază.

— În acest caz, te sfătuiesc să le anulezi, replică el pe un ton glumeț. Am nevoie de cea mai mare atenție a dumitale, doamnă Bentham. Am înțeles că Simon este în imposibilitatea să ni se alăture ?

— Da, este reținut lângă soția lui. Nu se simțea bine.

— Îmi pare rău să aflu, spuse el, nepărând deloc mișcat în vreun fel.

Demnă, Joanna se așeză în fața lui, în fotoliul opus.

— Vrei să știi, fără îndoială, în ce perioadă îți vor fi rambursate avansurile făcute lui Craft Company ?

— Nu, în domeniul acesta nu sunt foarte grăbit. Există alte afaceri între Simon și mine care au prioritate.

Cu aceste cuvinte, el scoase din buzunarul hainei un teanc de documente strânse cu un elastic, pe care-l puse pe masă în fața Joannei.

— Ești la curent cu asta, doamnă Bentham ? Intrigată, ea aruncă o privire bănuitoare.

— Despre ce este vorba ?

— Judecă și singură...

Fără tragere de inimă, ea luă hârtiile și o parcurse cu privirea pe prima, fără să înlăture elasticul. Apoi, pe celelalte...

— Nu înțeleg, murmură ea cu o voce inexpressivă.

— Hai, Joanna, doar nu ești proastă. Este vorba de recunoașterea datoriilor semnate de mână de

fratele dumitale. Datorii la joc, pe care le-a făcut la Country club.

Joanna avea impresia că aerul din încăpere se rarefia. Sumele de pe diferite documente atingeau cote impresionante !

— De joc ? Dar Simon nu joacă !

— Să spunem mai curând că joacă prost. Fraatele dumitale a pierdut bani la pocher și la ruletă. Mulți bani. A depășit plafonul de credit autorizat al casei și s-a servit de numele meu pentru a obține bani în plus. În așa fel încât eu am fost constrâns să-i interzic accesul la mese.

Văzând-o că pălește, el declară cu un zâmbet sardonice :

— Nu știai nimic, presupun ?

— Bineînțeles.

— Îți precizez că nu sunt unicul căruia îi datorează bani. Simon datorează o sumă importantă și unuia din Leeds care strânge pariuri.

— În orice caz, ești bine informat, remarcă Joanna cu o mutră dezgustată.

— Este foarte util, o știu din experiență.

— Util, dar nu foarte moral ! Și prezența dumitale aici nu este mai mult. Consider că aceste datorii ar fi trebuit să rămână o afacere personală între fratele meu și dumneata. N-ar fi fost necesar să fii implicată.

— Știi, afacerile personale au uneori tendința scandalooasă de a deveni publice. Și în acest caz, vrei-nu vrei, dragă doamnă Bentham, te trezești amestecat. Imaginează-ți de exemplu că cer un control la Craft Company.

— Da, și ? Familia Chalfont n-are nimic ce să-și reproșeze ! protestă Joanna scandalizată.

– În locul dumitale, n-aş fi aşa de sigură. Dacă de exemplu se descoperă găuri în contabilitate ? Banii pentru joc, fratele dumitale trebuia să-i ia de undeva...

– Nu cred un cuvânt din vorbele dumitale, domnule Blackstone ! Nu sunt decât calomnii. Şi recunoaşterea acestor datorii nu este decât pură invenţie ! Dacă toate acestea erau adevărate, fratele meu ar fi ținut să fie prezent ! Or, după ştiinţa lui, dumneata veneai doar să discuţi despre avansurile lui Craft Company. Ceea ce dovedeşte că el are conştiinţa curată...

– Ca veritabil Chalfont ce este ! Nici bunicul dumitale nu era chinuit de probleme de conştiinţă. Din păcate, Simon nu i-a moştenit şi tăria de caracter.

Indignată, Joanna se ridică.

– Ar fi mai bine să pleci !

– Când voi fi dispus, răspunse Cal Blackstone, deloc impresionat. Aşază-te, Joanna, şi ascultă-mă. Dacă lui Simon nu i-a trecut prin cap că i-aş trăda secretul, este din cauză că are motive pentru asta.

Atâta siguranţă o nelinişti pe Joanna. Şi dacă el spunea adevărul ? Dumnezeuule mare, propriul ei frate devorat de pasiunea jocului ! Pierzând milioane care nu-i aparţineau şi pe care nu le putea înapoia... Acest scenariu cu aspect de coşmar îi dădea ameţeli. Totuşi, un demon irezistibil o împinse să bea paharul până la fund.

– Ce motive ?

– I-am acordat un răgaz pentru rambursare. Deci se crede protejat.

– Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea ?

– Dumneata, Joanna. Ai revenit în ținut. Asta a întors totul pe dos.

– Nu văd cum.

Această replică o făcu să primească un zâmbet lipsit de iluzii din partea interlocutorului ei. Și Joanna, pe care un vânt brusc de panică o agita, reuși cu greu să-și păstreze sângele rece, deși acesta nu era decât de fațadă.

– Hai, frumoasa mea, nu vreau să cred că ai memoria atât de scurtă... Sperai să-mi scapi căsătorindu-te cu Martin Bentham, dar nu te așteptai să ajungi văduvă așa de repede. Abia îngropat bietul-om, și iată că dispăreai în Statele Unite. Te simțeai cumva, din întâmplare, amenințată ?

Acest asalt verbal îi făcu Joannei impresia unei palme.

– Cum îndrăznești să pronunți asemenea vorbe?

– De ce n-aș îndrăzni ? Este suficient timp de când te aștept, Joanna. Și pentru a nu-ți ascunde nimic, răbdarea mea începe să se termine.

– Ah, da ? Ei bine, cred că o să aștepti mult și bine.

Cal scutură din cap.

– Nu, frumoasa mea, uiți astea, spuse el arătându-i hârtiile lăsate pe masă. Așa cum ai accentuat adineauri, această afacere ar fi trebuit să rămână între Simon și mine. Dar ce vrei, în război nu trebuie să nesocotești nici o armă dacă vrei să câștigi. Și bineînțeles, acesta este cazul meu. Joanna fierbea de furie.

– Dacă-ți închipui că voi intra în jocul dumitale...

– Refuză, și fratele dumitale va fi urmărit în justiție pentru fraudă, o întrerupse el pe un ton

aspru. N-ai ezita nici o secundă, Joanna, și nu va exista nimeni care să-mi reproșeze. Simon a arătat o incompetență crasă în afaceri și o totală iresponsabilitate în viața particulară. O sancțiune ar avea cel puțin meritul de a-l împiedica să-și tragă familia mai departe spre dezastru.

După o scurtă pauză, Cal adăugă :

— De altfel, amenințarea cu justiția poate l-ar readuce la rațiune.

— De ce te prefaci că te preocupă soarta familiei lui ? Dumneata l-ai împins în această capcană ! Te-ai folosit de Simon pentru a-ți servi interesele ! Și el, nevinovat, a căzut în plasă, crezând că are de-a face cu un suflet bine intenționat.

— Dar atunci de ce dumneata care ești, fără îndoială, o femeie isteată, nu l-ai pus în gardă ?

— Pentru că era prea târziu, din păcate ! Răul era deja făcut când Simon m-a informat asupra situației. În naivitatea sa, el vedea în ajutorul dumitale dorința ca războiul între cele două familii ale noastre să te termine.

— Se va termina în curând, într-adevăr. Când toate relele vor fi reparate, toate datoriile plătite. Atunci, mă voi considera satisfăcut.

— Găsesc că este ceva meschin să dai importanță unor certuri vechi, după atâția ani ! ripostă Joanna cu o voce tremurătoare

El zâmbi.

— Bunicul meu spunea întotdeauna că răzbu-narea este o mâncare care se mănâncă rece.

— Ei bine, mie această mentalitate îmi repugnă.

Cu un gest care-i trăda nervozitatea, Joanna își înlătură o şuviță blondă, înainte de a adăuga :

— Presupun, domnule Blackstone, că ai venit aici în scopul de a-ți fixa condițiile. Nu știu când va fi liber Simon, dar...

— Prezența lui nu este necesară. După cum bănuiești, Joanna, suntem singurii implicați în reglementarea pe care doresc s-o dau acestei afaceri. Dumneata și cu mine. Și încă o dată, te invit să te așezi.

— Mulțumesc, dar prefer să rămân în picioare. Spune ce ai de spus și pleacă.

Imperturbabil, el se ridică cu o mișcare suplă și fixă asupra ei o privire pătrunzătoare ca aceea a unei fiare gata să sară asupra prăzii. Tânăra femeie, înghețată de teamă, simți cum i se accelerează bătăile inimii.

— Îmi cunoști condițiile, Joanna. Sunt cele pe care ți le-am expus acum doi ani. Te vreau. Acceptă și voi anula toate datoriile de la joc ale fratelui duminical, atât față de mine cât și față de cel care strânge pariuri.

Joannei i se păru că picioarele i se înmoaie și pereții casei se leagănă. Această ameteală trebuia să semene cu aceea pe care o simte acuzatul în boxa lui, acuzat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Ce nedreptate, ce barbarie ! Ar fi urlat, ar fi plâns ! Dar ar fi fost o greșală să lase să-i cedeze nervii, înțelese foarte repede Joanna. Să discute, să încerce să câștige timp, iată în ce consta singura ei șansă de salvare !

Ea întreabă cu răceală :

— În privința conacului, care-ți sunt planurile ? Contezi să ți-l însușești ?

— Aveam intenția, da. Totuși, dacă te arăți suficient de... cooperantă față de mine, se poate ca

să vi-l las, cel puțin cât tatăl vostru va trăi. Altfel spus, soarta conacului depinde în întregime de dumneata.

Joanna strânse din pumni, roasă de furie și de ciudă.

— Și Craft Company ? Ne-o lași și pe ea ?

— Aici, frumoasa mea, se pare că-ți supraestimezi farmecele. Nu, capitalul meu în societate rămâne drept garanție, dacă vrei, a bunei dumitale comportări.

Joanna era încremenită.

— Presupun că n-ar servi la nimic să fac apel la bunele dumitale sentimente ? Să-ți amintesc regulile elementare de bună creștere ?

— Să vorbim despre bună creștere !

Cu un semn în direcția portretului de deasupra șemineului, Cal Blackstone spuse :

— Cel puțin eu nu vă arunc în stradă fără un avertisment, pe dumneata și familia dumitale.

— Și dacă ți-aș spune că am și eu mândria, orgoliul meu ? Că prefer să mor de foame decât să-ți accept condițiile mârșave ?

— Cum vei dori, Joanna... Totuși, te sfătuiesc să reflectezi la propunerea mea. Îți dau douăzeci și patru de ore să iei o hotărâre. Nici o oră în plus.

— S-a hotărât ! Du-te dracului, domnule Blackstone !

— Probabil că între ghearele lui voi sfârși eu, doamnă Bentham. Dar în așteptare, voi cere o verificare a conturilor lui Craft Company. Dacă Simon va fi inculpat pentru fraudă, mă întreb ce efect va produce asta asupra mândriei familiei Chalfont...

— Dacă încerci să mă intimidezi, ai ratat ! Nu-l cred pe fratele meu în stare de asemenea josnicii.

— Întreabă-l, te vei lămuri. Și telefonează-mi pentru a-mi aduce la cunoștință decizia dumată. Dar ia aminte, nu mai târziu de douăzeci și patru de ore.

— Decizia mea o cunoști ! Nu se va schimba !

El avu acel zâmbet zeflemitor pe care ea îl detesta, apoi luă documentele de pe măsuță și le strecură în buzunar.

— Vom vedea, Joanna...

Fremătând, tânăra femeie îl privi îndreptându-se spre ușă. Era și timpul... O secundă în plus și ea ar fi aruncat în el primul obiect care i-ar fi căzut în mână.

*

*

*

Din acel moment, Joanna fiersă de nerăbdare așteptând întoarcerea lui Simon. De mai multe ori, îi veni în gând să se ducă pe furiș la maternitate și să-i ceară explicații. Sau chiar la Craft Company, unde să facă o mică cercetare în registrele companiei.

Dar îndepărtă ideea. Însemna să facă jocul lui Cal Blackstone și ea nu voia cu nici un chip. Mai mult, dacă din întâmplare, descoperea doar o mică neregularitate... Nu ! Cal Blackstone putea în continuare să semene discordie și neîncredere în jurul lui. Ea, Joanna, nu va cădea în capcana lui.

Că Simon făcuse dovada unei inconstiențe de neiertat era imposibil de negat, dar ca el să fie un hoț, Joanna refuza să creadă.

Asta nu diminuă cu nimic gravitatea situației. Sabia lui Damocles atârna deasupra capetelor familiei Chalfont și miza era considerabilă. Riscău să-și piardă casa, ultima întreprindere care le rămânea, iar Simon, onoarea lui.

Sigur, responsabilitatea acestor calamități îi revenea în întregime. Și atunci de ce să nu-l lase să rezolve singur? Unii poate n-ar ezita; dar Joanna era pur și simplu incapabilă să-și abandoneze fratele vitregiilor sorții. Dar atunci, trebuia să se sacrifice? Teribilă dilemă...

„Te vreau, Joanna... Acceptă...” Cuvintele lui Cal Blackstone îi răsunau în urechi ca un refren obsedant.

Ce târg murdar încerca el să-i propună! Cel mai murdar cu putință. Totuși, era nevoită să recunoască faptul că în unele privințe făcuse dovadă de o perspicacitate cel puțin uimitoare. Comentariile lui asupra căsătoriei ei cu Martin în special, aveau de ce s-o tulbure...

Surprinsă de acest gând vinovat, Joanna se cutremură. Cum să se îndoiască de sentimentele ei pentru Martin! Bineînțeles că-l iubise. Era o ființă atât de blândă. Cu el, ea se simțise protejată, în siguranță. Unicul necaz era că crezuse că asta va fi suficient pentru a forma un cuplu solid.

Trezită de vorbele lui Cal Blackstone, o amintire îi reveni în memorie. Amintirea zilei de înmormântare când, în rochia ei neagră de văduvă, Joanna stătea lângă mormântul lui Martin, în micul cimitir bătut de vânturi. Fapt ciudat, n-o încerca nici o emoție, se simțea absentă din drama care o lovea. Fața ei era ascunsă în spatele unui voal ne-

gru, dar în fond puțin îi păsa că nu-i curgea nici o lacrimă.

Joanna își amniti cum ridicase capul și întâlnise privirea lui Cal Blackstone. Nemișcat, la câțiva pași de ea, el stătea în primul rând format de cei care urmaseră cortegiul funebru. În același timp, în loc de a avea fața plecată într-o atitudine de respect ca ceilalți, el o fixa pe ea, Joanna, având în ochi o multitudine de emoții: amărăciune, ranchiună, dar mai ales triumf... Să nu crezi c-am renunțat, părea el să spună. Căsătoria ta nu te va mai apăra. Așteaptă-te să mă regăsești în drumul tău !"

Ce șoc îi cauzase acea simplă privire ! Joanna încă mai simțea un fior de gheață de-a lungul spinării. În confuzia ei, se agățase de brațul tatălui său, așa cum făcuse, fetiță fiind, când o bandă de haimanale aruncase cu pietre în fereastra mașinii lor.

Așa că, atunci când tanti Vinnie îi propusese să se ducă în Statele Unite, pentru Joanna fusese o propunere providențială. La fel ca și atunci când Martin o ceruse de nevastă. Acceptase cu aceeași grabă, gândindu-se că, cu timpul, Cal Blackstone va sfârși prin a renunța la proiectele sale nesăbuite. El nu ducea niciodată lipsă de femei frumoase care să-l însoțească în lume și fără îndoială că o partidă bună îl va tenta până la urmă, își spunea Joanna pentru a se îmbărbăta. O va uita.

Greșeală grosolană... Fără a pune la socoteală încăpățânarea nemăsurată a personajului, nemai-verbînd de încrâncenarea lui. În timp ce la mii de kilometri de acolo, Joanna se credea în siguranță, dușmanul ei își țesea pânza ca un păianjen, ocu-

pându-se să fabrice capcana cu care s-o captu-
reze. Cu o răbdare machiavelică, îl adusese pe
Simon în starea de dependență financiară. După
aceea, sigur pe el, nu avusese decât să aștepte mo-
mentul când prada sa va veni să se prindă în
pânza lui...

Dar nu era jucat totul ! își zise Joanna într-un
acces de revoltă. Luptându-te și zbătându-te, une-
ori poți scăpa din capcana cea mai vicleană.

Dacă tânăra se așeză în acea seară la masă,
fu din obișnuință, nu dintr-o reală poftă de mân-
care. Era la desert când apăru Simon, cu fața obo-
sită și un aer îngrijorat. După ce se așeză la masă,
el îi dădu vești despre Fiona, pe care ea le ascultă
fără a scoate un cuvânt. Ferice de Simon, cu toate
preocupările lui familiale, nici nu-i trecea prin cap
s-o întrebe despre întrevvedere cu Cal Blackstone !
Deși fără tragere de inimă, Joanna se hotărî să
abordeze subiectul.

— Nu vrei să știi cum a decurs întrevvedere cu
Cal Blackstone ?

La întrebarea ei, Simon avu o ridicare din
umeri resemnată.

— Ba da, bineînțeles. Această poveste mă tra-
casează, m-am gândit mult astăzi. Sincer, nu-mi ex-
plic o astfel de tevatură. Blackstone n-are de ce
să se neliniștească, i se vor înapoia banii. Numai
că trebuie un pic de răbdare. Îmi inchipui că i-ai
ținut un discurs în acest sens.

— La drept vorbind, n-am avut ocazia. N-a ve-
nit aici să vorbească despre Craft Company. Alte
datorii îl preocupau. Cele pe care le-ai făcut la
cazino și la curse.

Joanna îl văzu pe fratele său cum se îngălbe-nește, și o lungă tăcere se instalează între ei.

– Blackstone ți-a povestit toate astea ?! ex-clamă în cele din urmă Simon, nevenindu-i să creadă. N-avea dreptul ! Nimic nu-l presa. Știa bine că-i voi înapoia după câțva timp.

– Să-i înapoiezi ? Cum ?

După fața nefericită a lui Simon, Joanna în-țelese că întrebarea ei va rămâne fără răspuns.

– El a amintit de Craft Company. A vorbit... despre registrele de conturi !

– Da, și ?

– Și are de gând să ceară un control.

La aceste cuvinte, Simon vărsă ceașca cu cafea pe fața de masă, sub ochii stupefiați ai Joannei.

– Un control ? Are dreptul ? bâigui el, vizibil speriat.

În ciuda eforturilor, Joanna nu reuși să-și stă-pânească tremurul din voce.

– De ce ? Ai motive să te temi de un control ?

Simon tăcu. O tăcere mai revelatoare ca orice discurs. Consternată, Joanna simțea cum inima bate de să-i spargă pieptul.

– Este deci adevărat, murmură ea. Lipsesc bani din casierie.

– Oricum, eu sunt încă stăpânul întreprinderii mele, nu ?

– Nu fi sigur, Simon... Dumnezeu, cum de ți-a trecut prin cap ?

– N-am făcut-o cu inima ușoară, crede-mă. Numai că, iată, Fiona avea nevoie de vacanță și ținea neapărat să meargă în Anșile. Cum s-o re-fuz ? Ea n-a cunoscut niciodată lipsa banilor și n-ar fi înțeles.

Când Fiona va afla că soțul ei îi ruinase...

— Deci, ai deturnat fondurile de la Craft Company pentru a-i oferi nevastei tale un voiaj la tropice ? rezumă Joanna, mai mult abătută decât indignată.

— N-am deturnat fondurile ! Am împrumutat niște bani.

— Cu acordul lui Philip ?

— Pentru două sau trei mii de lire... N-am socotit de cuviință să-l informez. Și apoi, aveam intenția fermă să rezolv situația cât mai repede. Un joc la ruletă și totul era aranjat.

— Necazul este că n-ai câștigat.

— Nu, ba chiar am pierdut mult. De fiecare dată îmi spuneam „norocul se va întoarce...”, dar era și mai rău.

— De ce nu te-ai oprit ?

— Imposibil ! Ca să câștig, trebuia să continuu. Joanna era consternată.

— Ai împrumutat bani în continuare, din altă parte ?

— Puțin... Dacă Blackstone nu mi-ar fi interzis intrarea la cazino, totul ar fi rezolvat astăzi, sunt convins, Joanna.

După o scurtă pauză, adăugă pe un ton plin de amărăciune :

— Nu văd de ce a trebuit să te amestece și pe tine în toată această poveste. Eu care credeam că om de-a face cu un gentleman...

— Cal Blackstone, un gentleman ? Bietul meu Simon, îți făceai iluzii... Există speranța c-ai putea rambursa, fie numai și împrumutul de la societate ?

Simon scutură din cap.

— Nu. M-am gândit bine la problemă, nu este posibil. Spune, Joanna, Blackstone ți-a părut serios când vorbea despre un control financiar? Vreau să spun... aş putea să-i explic situația lui Philip, sunt sigur că el ar înțelege.

Joanna care nu era așa de sigură, se mulțumi să bâiguie ceva. După părerea ei, Philip putea să nu aprecieze delapidarea puținelor lor beneficii pentru jocuri de noroc și pentru o vacanță în Antile !

— Deci, care sunt pretențiile lui Blackstone ? întrebă Simon cu o oarecare teamă.

Joanna simți cum inima îi bate mai tare.

— Ei bine, sunt încă puțin neclare. Dar acum când știu că... că acuzațiile lui sunt exacte, trebuie să-l revăd și... să mă înțeleg cu el asupra a ceea ce este de făcut.

Răspunsul ei îl făcu să zâmbescă sarcastic.

— Formidabil ! Nu-mi închipuiam că sunteți în termeni așa de buni, tu și Blackstone... Ieri, nu suportai nici măcar să-i auzi pronunțându-i-se numele și astăzi vă uniți amândoi ca să hotărâți soarta oii negre care sunt eu. Bravo, pentru rapiditatea cu care ați progresat !

— Nu cu astfel de argumente se aranjează lucrurile, Simon.

— Dar nici să cotrobăiți prin viața mea particulară, pe la spate ! Ar fi trebuit să nu-l ascuți pe Blackstone, să-l trimiți la plimbare, în loc să te amesteci în ceea ce nu te privește !

Joanna își păstră calmul cu prețul unui efort violent de voință.

— Simon, ești acuzat de deturnare de fonduri, această problemă mă privește și pe mine. Ne pri-

vește pe toți. Și te las să-ți imaginezi efectul pe care-l va avea asupra tatei.

— Da, înțeleg. Toți îl vor arăta cu degetul pe Simon cel nemernic. Iar tu, Joanna cea bună, vei fi acolo să repari greșelile, să sari în apărarea familiei tale în pericol ! Ei bine, îți urez noroc !

El o privi cu ură înainte de a continua :

— Păcat că n-ai rămas aici după moartea lui Martin. Dacă nu te duceai să te fâțâi în Statele Unite, poate că n-am fi fost astăzi aici ! Bun, mă întorc la maternitate. Ține-mă la curent dacă hotărâți ceva ce mă privește...

Cu această ultimă răutate, Simon ieși trântind ușa.

Sora lui rămase mult timp așezată la masă, cu privirea pierdută în gol. Nici după moartea lui Martin, Joanna n-avusese un astfel de sentiment de neputință, singurătate... vulnerabilitate.

Ce să facă ? Tot ceea ce-i era drag pe lume era amenințat, și ea singură deținea mijlocul de salvare. De fapt, ajunsă la această concluzie, problema n-avea decât o singură soluție posibilă.

Spre ora nouă, ridică telefonul și formă numărul lui Cal Blackstone.

CAPITOLUL III

O dată parcată mașina, Joanna plecă pe jos pe drumul ce ducea către baraj. Vântul ușor care încrețea suprafața apei din bazin îi atinse fața într-o mângâiere binefăcătoare. Era apăsarea atmosferei sau starea sa de nervozitate extremă ? Drumul cu mașina i se păruse extrem de dificil.

Manevrarea unei bărci singuratice îi reținu câteva clipe atenția. Da, în timpul weekendului, locul atrăgea numeroși amatori de iahting, dar în timpul săptămânii calmul și liniștea erau garantate. Iată de ce Joanna îi propusese lui Cal Blackstone acest loc de întâlnire. Alt motiv, aproape la fel de important : o întâlnire în afara conacului, pe un teren neutru, i se părea mai sigură. Astfel se simțea mai puțin vulnerabilă.

Joanna își consultă ceasul. Încă zece minute bune înaintea confruntării. Ajunsă la marginea apei, Joanna se opri și-și lăsă privirea să se plimbe peste panglica de verdeață a colinelor dintre cer și apă.

Gândurile ei se întoarseră la taică-său și la dimineata peirecută lângă el. Un tovarăș tăcut și melancolic. Mai ales în zile ca cea de astăzi când, după termenii lui Gresham, el era aiurea ! Îl revăzu instalat în fotoliul lui rulant de lângă fereas-

tră, studiind paginile unui album cu fotografii de parcă ar fi căutat un răspuns la un viitor pe care încerca cu disperare să-l elucideze. Așezată lângă el, Joanna se străduise să se prefacă interesată de aceste poze îngălbenite. La urma urmei, familiare sau nu, aceste chipuri fixate pe hârtie îi reprezentau pe propriii ei strămoși, sufletul familiei Chalfont ; era păcat că multe fotografii lipseau și puține puteau fi identificate printr-un nume sau o dată. În privința bunicului, Joanna îl recunoștea oricum fără greș. Pentru cea care era bunică-sa, ea presupunea că era vorba de acea femeie cu expresie serioasă care era văzută adesea lângă el. Dar când Joanna ceruse confirmarea tatălui său, el o fixase cu o privire stinsă și răspunsese cu o voce monotonă : „Joanna... Se numea Joanna”.

Ceea ce nu reprezenta o noutate pentru tânără : de multă vreme știa deja că prenumele ei venea de la aceasta.

Bietul tata, gândi ea cu un oftat de tristețe. Nu mai trăia decât cu amintirile lui, înconjurat de mobile, obiecte, cărți pe care le iubea.

— Te gândești să te arunci în apă ?

Ea tresări violent. Pierdută în visare, Joanna nu-l auzise pe Cal Blackstone apropiindu-se. Totuși, îi replică prompt :

— Deloc, n-am intenții de sinucidere... Dar s-ar putea să fiu un bun asasin.

— Ah, iată cum se explică alegerea acestui loc. Dar trebuie să te previn că sunt un înotător excelent.

Cu o mișcare agilă, se așeză pe balustrada metalică ce înconjura bazinul și o învălui pe Joanna

într-una din acele priviri penetrante care-o făceau să se simtă așa de prost.

Perfect decontractat, el purta pantaloni bej și o cămașă de bumbac bleumarin care era desfăcută pe pieptul bronzat, musculos. Totul în atitudinea ca și în fizicul lui exprima aroganța unui bărbat prea sigur pe sine. Acest lucru o exaspera pe Joanna. O exaspera cu atât mai mult cu cât farmecul lui viril n-o lăsa atât de insensibilă cum și-ar fi dorit...

Pentru a-și ascunde confuzia, ea declară arătând spre micuța barcă cu pânze, din depărtare :

— Oricum, momentul ar fi prost ales pentru un asasinat.

— Într-adevăr, există un martor. Dar poate căteva picături de arsenic în cafeaua mea cu lapte ar face treaba...

Ea nu se arătă stingherită de faptul că urmau să ia în curând micul dejun împreună.

— Ai discutat cu fratele dumitale, presupun ?

— Da. Se pare că... că ai dreptate, dar un control nu va fi necesar. Am hotărât să acopăr deficitul cu propriile mele economii.

— Crezi că Simon o merită ?

— În orice caz, nu este dreptul dumitale să judeci. Aveam intenția să-mi găsesc o slujbă în regiune și dacă ești de acord în principiu, îți voi returna toate datoriile lui de joc treptat, în funcție de posibilitățile mele.

— Chîr ai face asta pentru fratele dumitale ?

— Sigur. Este un om slab, un inconștient, nu neq. Dar dacă l-ai umili printr-un proces nevas-tă-sa l-ar părăsi și el nu și-ar mai reveni niciodată.

– Aceste sentimente nobile te onorează, dar în ceea ce mă privește, Joanna, nu-mi schimb cu nimic propunerea. O cunoști.

– Speram ca în ultimul minut câteva scrupule să te rețină. Se pare că așteptam prea mult de la dumneata.

– Încetează să mai trăgănezi. Da sau nu, îmi accepți oferta ? întrebă Cal Blackstone foarte calm.

– Forțată. Dacă nu vreau ca dumneata să distrugi viața fratelui meu și cea a cuplului...

– Poate că nu-i va fi așa de rău fără acea Fiona...

– Și fără bebelușul lui, dacă vrei să știi.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Cal Blackstone.

– Câte speranțe în acest copil ! Un băiat care să perpetueze numele de Chalfont ?

– De ce nu ? Nu toți bărbații doresc să-și transmită numele ?

– Nu-mi cere să vorbesc pentru alții. Totuși, în ceea ce mă privește, să știi că n-am intenția, în prezentul imediat, să-ți fac un copil.

Spre disperarea sa, obrații Joannei se împurpurară.

– Încântată să aflu. Aș putea să știu care-ți sunt intențiile în prezentul imediat ?

– Să cinăm împreună în această seară... Și fi-rește, să ne luăm tot împreună micul dejun mâine dimineată.

Joanna nu se aștepta la mai puțin din partea adversarului său și totuși, ce șocant era să-l audă pronunțând aceste cuvinte !

– S-ar zice că nu pierzi timpul, murmură ea cu o voce găuită.

– Am pierdut destul. Hai, doamnă Bentham, nu face figura asta speriată, doar ai fost măritată, nu ?

Cu greutate, ea se strădui să susțină focul privirii lui inchizitoriale pentru a întreba :

– Este asta o propunere ?

– Deloc, răspunse el cu un zâmbet răutăcios. Căsătoria este foarte departe de mine !

– Cât timp consideri că trebuie să dureze această situație ?

– Cât voi avea chef. Nu pot spune mai mult.

Cu același zâmbet oribil, el o dezbracă cu privirea prin țesătura ușoară a rochiei, apoi spuse :

– Te aștept diseară la ora opt, la Country-club, Joanna. Și nu mă obliga să vin să te caut.

– Ești josnic ! Să mă supui la un astfel de șantaj este o rușine ! Te detest, domnule Blackstone, și te voi detesta mereu !

Departa de a-l mișca, acest strigăt disperat îl amuză pe Cal Blackstone.

– Vom vorbi din nou mâine dimineată... răspunse el, atingând obrazul Joannei cu un gest plin de condescendență.

Și cu acestea, plecă în direcția parcurii.

Ca halucinantă, tânăra îl urmări cu privirea până când el urcă în Jaguar. Doar atunci Joanna își dădu seama că tremura din tot trupul și răsufla de parcă ar fi alergat la maraton. În ea se amestecau violent un tumult de emoții : furie, umilință... groază.

Ca o culme a nerușinării, demarând, Cal Blackstone îi făcu un semn cu mâna și-i strigă prin geam :

– Pe diseară !

Cu un pas de automat, ea ajunsese la propria ei mașină, blestemându-l pe acest personaj infam. căruia-i dorea să treacă prin toate chinurile iadului.

*
* *
*

Ceasul Joannei indica ora opt fix când păși pragul de la Country-club. Receptionera, o tânără brunetă și drăgută, de vreo douăzeci de ani, o întâmpină cu un zâmbet prevenitor

— Doamna...

— Am întâlnire cu domnul Blackstone.

Tânăra aruncă o privire rapidă în agenda sa.

— Ah, sunteți doamna Bentham. Dacă vreți să-mi dați șalul, Gregory, șeful nostru de sală, vă va conduce la masa dumneavoastră. Domnul Blackstone așteaptă un telefon din Statele Unite, va veni cât se poate de repede.

Oh, nimic nu era presant... După ce se despărțise de șalul brodat pe care-l purta peste rochia neagră, Joanna își urmă ghidul până în sala de mese. Aceasta era o încăpere de un lux rafinat, cu coioane aurii susținând un plafon decorat somptuos. O parte întreagă dădea spre grădină prin intermediul unor uși din sticlă.

Deși era relativ devreme, mai mult de jumătate din mese erau ocupate. Și multe dintre ele, din păcate, de persoane pe care Joanna le cunoștea. În rest, ea nu putu să nu remarce privirile curioase care o însoțeau, în timp ce Gregory o conducea cu ceremonie în fundul sălii, într-un colț discret. Acolo, pe o masă ascunsă pe jumătate de plante verzi, erau așezate două tacâmuri.

Primul element care-i atrase atenția : o sticlă de șampanie într-o frapieră. Al doilea : un trandafir purpuriu, proaspăt înflorit... La acest spectacol, pe Joanna o cuprinse un val de furie.

– Vreți să beți ceva, doamnă ? întrebă chelnerul.

– Apă minerală cu lămâie, vă rog.

Slavă Domnului, prin acest plasament, Joanna era suficient de protejată de priviri. Dar trebuia să se bucure ? Răul era deja făcut. Mâine, toată lumea va fi la curent cu faptul că Joanna Chalfont se dusese la Country-club și împărțea masa cu Cal Blackstone ! Nu era greu de imaginat concluziile ce vor fi trase... În rest, nu-și făcea iluzii : dacă el o somase să se prezinte în acest loc, era pentru a-și afișa în mod public cucerirea.

Și această sticlă de șampanie, acest trandafir, ce punere în scenă grotescă ! Cum îndrăznea să simuleze o întâlnire romantică în situația în care era vorba de o convocare ? Dacă ar fi avut curajul, cu câtă bucurie ar fi răsturnat Joanna glasra și ar fi fugit ! Dar această comportare n-ar fi pe gustul lui Cal Blackstone și Simon ar plăti oalele sparte. Imposibil de a plănui cea mai mică rebeliune...

Când, adineauri, se pregătea în camera ei, Joanna sperase să-l vadă pe fratele ei o ultimă oară înaintea întâlnirii cu Cal. Dar după o cină ca pe ace, el plecase la maternitate. Joanna nu se înșelase : Simon îi făcea mutre.

După ce-l anunțase pe Gresham că-și va petrece noaptea la o prietenă, făcuse în așa fel s-o evite pe Nanny care ar fi supus-o unui interogatoriu jenant. Era imposibil s-o mintă pe Nanny. Și cum nu era convenabil să-i mărturisească adevărul... În ochii acesteia, dragostea înainte de căsătorie se limita obligatoriu la relații platonice. Nici vorbă pentru o pereche să-și petreacă noaptea sub ace-

lași acoperiș și mai ales în același pat, înainte de a trece prin fața primarului. Altfel spus, bătrâna sa doică i-ar condamna atitudinea într-un mod absolut.

Din nefericire, nu era decât o amânare, își spuse Joanna sumbră. Mai devreme sau mai târziu, inevitabil, toată lumea de la conac va afla adevărul. Dumnezeuule, ce coșmar...

În restaurant avu loc o agitație bruscă. Cal, gândi tânăra cuprinsă de o teamă surdă.

Într-adevăr.

— Iartă-mă, draga mea, convorbirea cu Statele Unite a durat mai mult decât mă așteptam.

„Draga mea...” Aceste cuvinte a înghetară. Schițând un simulacru de zâmbet, ea murmură :

— Nu este grav.

— Trebuie să fii flămândă. Ce vrei să mănânci ?

La un semn al lui Cal, li se aduse imediat meniul.

Cu gâtul strâns, Joanna se prefăcu că-l studiază pe al ei. Cuvintele caligrafiate cu o scriere frumoasă dansau în fața ochilor ei, goale de sens. Tremurând, ea mărturisi în cele din urmă :

— La drept vorbind, nu mi-e foame. Mă simt incapabilă să înghit ceva.

— Cum ? Avem un bucătar excelent aici. Nu știi ?

— Nu glumesc, Cal, murmură ea cu accente disperate în voce.

— Nici eu nu glumesc.

El răspunsese asta zâmbind. Dar strălucirea glacială a ochilor săi gri îi dovedea hotărârea. La fel ca și cuvintele pe care le pronunță după aceea.

– Am încheiat o înțelegere, doamnă Bentham, aștept să te conformezi. Doar dacă nu ții așa de tare la soarta fratelui dumitale ?

– Totul este ridicol ! Mă faci să joc teatru ! Nu te amăgi, te urăsc !

– Ascultă, frumoasa mea, vreme de șase luni ale vieții tale, ai trăit cu un bărbat de care puțin îți păsa ! Cel puțin, ura presupune o oarecare formă de pasiune. O prefer de o mie de ori indiferenței.

– Ce tupeu ! Ce știi dumneata despre relația mea cu Martin ? Nimic nu-ți dă dreptul să vorbești astfel !

– Hai, Joanna ! Il cunoșteam pe Martin, am fost la aceeași școală. Știi la fel de bine ca mine de ce te-ai măritat cu el... Mulțumește Cerului că acea căsătorie a fost atât de scurtă. Poți începe să-ți reiei viața.

– Cu dumneata ? ripostă Joanna, plină de amărăciune.

– Exact, cu mine și nimeni altcineva.

– Ca să mă ai, va trebui să folosești forța !

Timp de câteva secunde interminabile el îi cântări expresia sălbatică, cu un zâmbet vag pe buze.

– Nu, Joanna, nu va fi cu forța. Îți promit.

– Cum ar putea fi altfel ? Numai gândul la dumneata îmi face greață !

– Atunci, nu te mai gândești și mănâncă ceva. După aceea va fi mai bine. Îți recomand șalău.

Fremătând, Joanna se pregătea să protesteze că nu voia nici șalău, nici altceva, dar bunul-simț o împiedică. Și când chelnerul veni să ia comanda, ea-i numi primul fel care figura pe meniu.

Șampania le fu servită în pahare înalte de cristal.

— Sărbătorim ceva ? îl întrebă ea pe un ton acru-dulceag.

— Nu, totuși... Am putea bea pentru instaurarea păcii între cele două familii ale noastre.

Văzând-o sceptică, el declară ridicându-și paharul :

— Atunci, pentru o mai bună înțelegere între noi.

După câteva ezitări, ea bău o gură din lichidul înțepător, ceea ce-i aduse calde felicitări.

— Bravo, Joanna ! Îmi închipui că te-a costat mult.

Calitatea îelurilor de mâncare i-ar fi încântat pe cei mai buni cunoscători. Fără îndoială că în alte împrejurări ar fi apreciat și Joanna. Dar așa, ea se multumi să mănânce din vârful buzelor și să răspundă monosilabic la întrebările lui Cal care sporovăi tot timpul mesei cu o vioiciune surprinzătoare. Cum putea afișa o astfel de relaxare în fața ei care era roasă de disperare ?

— Dorești un desert ? întrebă el în timp ce li se luau farfuriile.

— Nu, mulțumesc. Doar o cafea.

— În acest caz, o vom bea sus. Sunt specialist în espresso.

Prea târziu pentru a se răzgândi și a cere niște prăjituri... Joanna se ridică încet.

Cal o împinse în direcția unui lift pe care scria „privat”. Asurzită de bătăile inimii sale, Joanna se rezemă de peretele metalic al cabinei. Aceasta se opri în curând. Ușile se deschiseră fără zgomot, într-un coridor lung acoperit cu o mochetă groasă gri-deschis, la capătul căreia o ușă dublă bara tre-

cerea. După ce descuie, Cal se dădu la o parte în fața Joannei.

O încăpere mare, luminată prin ferestre înalte pe unde pătrundeau ultimele raze ale soarelui care apunea, apăru în fața privirii ei neliniștite. Mobilată și decorată cu gust, nu afișa acel lux ostentativ la care se aștepta Joanna mai mult sau mai puțin, iar stilul era mai curând tradițional decât „căutat”.

Cu un gest, Cal îi indică una din canapelele de catifea gălbuie.

— Asază-te. Mă duc să fac cafeaua.

Apoi, îi arătă o ușă și apoi, o a doua.

— Aici este bucătăria... Și acolo, baia.

Abia aruncă o privire piezișă în direcția arătată de el.

Teapănă și nemișcată pe marginea canapelei, Joanna îl auzi mișcându-se în bucătăria de unde veni în curând aroma familiară a cafelei. Afară, stelele începeau să sclipească pe cer și ecoul înăbusit al unei muzici se amesteca cu aerul serii care pătrundea prin ferestre.

Erau reunite toate elementele unei idiile romantice. Numai că ele serveau drept cadru celui mai josnic șantaj ! Chiar și acum Joannei îi venea greu să creadă în realitatea unui astfel de scenariu. Nu era posibil. Trebuia să fie vorba de o glumă. De o glumă crudă.

Si totuși, când vorbea de răzbunarea lui, Cal avea aerul cum nu se poate mai serios, își aminti ea cu un fior de gheață.

El apăru în curând cu o tavă pe care o puse în fața ei pe o măsuță. Deși n-ar fi crezut, cafeaua avu un efect reconfortant asupra Joannei, care găsi

chiar curajul să facă o ultimă tentativă pentru a scăpa destinului său sinistru.

Jucându-se cu lingurița, îl privi pe Cal drept în ochi.

– Spune-mi, de ce faci asta ?

Cum el nu răspunse imediat, ea continuă :

– Trebuie să existe o mulțime de femei care ar fi încântate să-mi ia locul. De ce să mă forțezi totmai pe mine ?

– Fiindcă pe tine te vreau, de multă vreme. Și este unicul mijloc de a te obține.

El avu un zâmbet plin de amărăciune pentru a adăuga :

– De fiecare dată când ne-am întâlnit, cu ocazia unui cocteil sau recepții, nu mi-ai arătat decât dispreț, de parcă eram ultimul om din lume. Păstrai cu mare ariiă distanța. Chiar și mică erai inaccesibilă. Nu plecai de la școală decât pentru a te închide în fortăreața conacului. Sau pentru a te plimba în mașină cu tatăl tău, ca o mică prințesă, termină el cu un aer glumeț.

– O mică prințesă pe care ai făcut-o să fie bombardată cu pietre de o bandă de haimanaie ! Îmi amintesc foarte bine, să știi.

Ca și cum ar fi fost ieri, imaginile acelei scene defilă prin mintea ei cu o precizie uimitoare. Joanna se revăzu, ghemuită pe bancheta din spate, terorizată, în timp ce o ploaie de proiectile cădea pe mașină.

– Nu te îngrijora, draga mea, nu sunt decât niște haimanale, declarase Anthony Chalfont, plin de dispreț. Ridică-te, arată-le că nu ție frică. Harris, accelerează, să nu mai pierdem timpul pe aici !

Deși moartă pe jumătate de irică, Joanna ascultase. Ridicându-și capul cu mândrie îi privise cu dispreț pe atacatorii lor de pe marginea drumului. Atunci îl văzuse.

Mai înalt ca toți ceilalți, el se ținea un pic mai la o parte. Ca și ei, purta pantaloni și un pulovăr, dar ceva în el îi distingea net de restul. Joanna ghicise că el era șeful lor, conducătorul, și așa va fi întotdeauna.

Zâmbetul lui mărturisea plăcerea pe care i-o provoca umilința lor. Văzând-o pe Joanna, el o arăta, atrăgând atenția tuturor. Atunci, în timp ce se întetea ploaia cu pietre, un pumn de noroi se lipise de geam, foarte aproape de fața fetei. Cu un strigăt de groază, ea se ghemuise din nou lângă tatăl ei, în timp ce mașina se îndrepta spre ieșirea din Northwaite.

— Totul este în regulă, draga mea, calmează-te.

— Sunt răi ! exclamase ea cu toată furia tineretii. Și băiatul acela înalt era cel mai rău dintre toți. El îi încuraja pe ceilalți. Știi cum îl cheamă ?

Expresia lui Anthony Chalfont devenise dură.

— Dacă ar trebui să cunosc identitatea tuturor puștilor care hoinăresc pe străzi...

Pe moment, fetița care era Joanna avusese sentimentul că el nu spunea tot adevărul, dar nu insistase. Acasă, însă, se dusese să-l caute pe șoferul care curăța cu grijă caroseria mașinii.

— Harris, de ce băieții aceia au făcut așa, după părerea dumitale ?

Întrebarea ei fu întâmpinată de o ridicare din umeri.

— Timpurile sunt grele, domnișoară Joanna, și oamenii au tendința să se enerveze uneori.

Un răspuns prea evaziv pentru a satisface curiozitatea unui copil. Joanna se încăpățănase.

— Harris, băiatul acela care-i îndemna pe ceilalți să arunce cu pietre în noi, cum se numește? Tata a spus că nu știe.

— Pentru că nu l-a recunoscut... Este adevărat că a crescut de când domnul Chalfont l-a văzut ultima oară. Se numește Cal Blackstone.

Și astăzi, după cincisprezece ani, același Cal Blackstone îi riposta :

— Regret, ei nu aruncau cu pietre, ci doar cu bulgări de oământ.

— Oricum, nu poți nega că tu-i îndemnai ! Că-i ațâțai contra noastră pentru simplu fapt că purtam numele de Chalfont !

— Ia te uită... Sigur că este versiunea pe care ți-a spus-o tatăl tău. Cu riscul de a te surprinde, draga mea Joanna, să știi că ideea de a arunca cu noroi în voi nu-mi aparținea. Sigur că n-am făcut nimic pentru a evita acel lucru, recunosc. Doar atunci când am constatat cât de tare te speria.

— Tu conduceai operațiile ! Ți băteai joc de noi !

— Bineînțeles, râdeam. Nu puteam decât să mă bucur văzându-l pe domnul Chalfont fiind jignit și nu jignind el pe alții. Știi cine erau acei puști ? Copiii muncitorilor pe care tatăl tău îi concediasă fără preaviz. Da, oameni care se confruntau cu realitatea dură a șomajului. Natural, tu, Joanna, prin naștere, erai la adăpost de astfel de nenorociri. N-ai cunoscut niciodată sfârșiturile de lună dificile.

nici n-ai purtat hainele pe care alții nu le mai voiau. Toate acestea sunt noțiuni abstracte pentru tine !

La capatul rabdării, ea izbucni :

– Îți interzic să-mi critici tatăl ! El a făcut totul ca uzina să-și păstreze potențialul, să asigure de lucru angajaților săi. La vremea aceea, multe întreprinderi au trebuit să concedieze personal !

– Poate, dar tatăl tău n-a știut să vadă că timpurile se schimbau, că trebuia să evolueze. În industria lânii, ca și în celelalte, doar cei foarte tari, cei care erau în stare să se adapteze, au reușit să supraviețuiască. Însă nu era numai vina lui. Tatăl tău a moștenit de la ai săi un pasiv greu, așa că atunci când a preluat frâiele, era prea târziu.

– Să știi că nu este cazul să-l scuzi ! Nici pe el, nici pe alți membri ai familiei mele.

– Pentru Simon, ar fi greu...

– Cum ? Ce îndrăzneală !... Fără tine, Simon n-ar fi plin de datorii la ora asta ! L-ai antrenat intenționat în porcăria asta.

El o fixă, fără a-i veni a crede, înainte de a se lăsa cuprins de un râs amuzat.

– Am auzit destul ! Fratele tău s-a aruncat singur în dezastru, crede-mă. Am început prin a-i interzice intrarea în cazino acum câțiva ani, fiindcă-mi dădeam seama că va avea necazuri serioase și nu voiam să trec drept responsabil. Cât despre prietenul lui, cel cu pariurile, nu eu i l-am prezentat.

Cal Blackstone clătină din cap.

– Nu, Joanna, dacă-ți închipui că l-am atras pe fratele tău în cine știe ce capcană, în scopul de a pretinde favourile tale, te înșeli amarnic. N-am făcut decât să profit de împrejurări, asta-i tot.

— Asta-i tot... Dezinvoltura ta depășește imaginația.

Ce-ar fi fost de presupus să fac ? Să-ți telefonez pentru a-ți cere o întâlnire ? Mi-ai fi închis telefonul în nas. Să vin să te văd la conac ? M-ai fi trimis la plimbare prin unul din servitorii voștri.

El se întrerupse pentru a-i umple din nou ceașca.

— Hai, bea... Pot să-ți ofer un coniac ?

Joanna refuză printr-un semn din cap și începu să bea a doua ceașcă cu înghițituri mici. Cal, care se așezase și el pe canapea, o observa, cu mâinile încrucișate după ceafă. În ciuda acestei poziții relaxate, ea remarcă în el o oarecare tensiune. Care de departe nu o egala pe a ei !

Pentru a câștiga timp, a întârzia inevitabilul, Joanna făcu să dureze cât mai mult posibil băutul cafelei sale. Dar în momentul în care ea-și puse ceașca goală pe tavă, Cal îi prinse încheietura mâinii și cu degetul mare, îi mângâie palma cu mișcări circulare, lente. Înțepenită, ea aștepta, cu răsufarea oprită, fără a-l privi.

Mai mult decât o mângâiere, era o mișcare ușoară, o atingere care o emoționează. Și spre propria ei surprindere, i se păru că nervozitatea dispăre încet sub magia acestui contact.

Joanna își ridicase părul într-un coc deasupra capului. Cu o delicatețe infinită, Cal îi îndepărtă una câte una toate agrafele care-l mențineau până când un val blond se răspândește pe umerii ei.

— Scutură-ți capul, murmură el.

Mută, ea se supuse. Cal lăsa să-i scape un oftat de satisfacție, înfășură o șuviță în jurul arătătorului și o duse la buze.

– Să nu-ți tai părul niciodată, Joanna, niciodată..

Această dovadă de autoritarism ar fi trebuit să-i displacă. Curios, în euforia ciudată care o învăluia, Joanna rămase insensibilă. Cum să-și explice o astfel de detașare ? Nu se mai recunoștea.

Când Cal își strecură mâna sub ceafa ei pentru a mângâia acea zonă atât de sensibilă, fu rândul ei să ofteze, incapabilă să-și ascundă plăcerea. Joanna se simțea slabă, languroasă, ca lichefiată de acest mesaj lent și hipnotic. Și Cal, chiar dacă atât de aproape, i se părea ciudat de departe.

– Ce bizar este... am impresia că ești la mii de kilometri, mărturisi ea cu o voce tăgănată.

I se păru că vede schițându-se un zâmbet pe buzele lui.

– Frumoasa mea, cred că este timpul să mergi la culcare.

– Da...

Docilă, ea-și lăsă mâna pentru a fi condusă, rezemată de brațul lui, spre o cameră învecinată. Sub pleoapele grele, ochii ei nu percepură decât o viziune încetoșată de albastru și auriu, care se dovedi a fi un pat cu coloane.

Confuză, Joanna simți cum îi alunecă fermoarul de la rochie care-i căzu la picioare ca o coroiă, într-un zgomot înăbușit. Și asta, fără ca ea să facă ceva pentru a se opune. Cal se pregătea să abuzeze de ea și Joanna nu reacționează...

Când o ridică în brațe și o puse pe pat, fu ca și cum se înfunda într-un nor și pleoapele i se închiseră de la sine. Cal era în continuare acolo. Fără să-l vadă, Joanna îi percepea prezența, o ahicea, aplecat asupra ei ca o umbră. În somnolența ei, îi

veni un gând : avea ceva să-i spună, ceva important să-i explice. Disperată, ea încercă să scuture mantaua de plumb care o paraliza, dar umbrele din jur se îndesau din ce în ce mai mult, acoperind-o pe cea a lui Cal.

Buzele ei se mișcă în încercarea de a pronunța numele lui, Cal... Niciodată încă nu-l numise astfel. Din păcate, în ciuda tuturor eforturilor, nici un sunet nu-i ieși din gât și Joanna se lăsă să fie înghițită, fără nici un fel de rezistență, de prăpastia somnului.

CAPITOLUL IV

Treptat, Joanna se trezi din somn, ca un scufundător care iese din adâncimile unui ocean fără fund. Dacă pleoapele încă o mai apărau de soarele dimineții, urechea îi înregistra diferite zgomote, obișnuite bineînțeles, dar care nu semănau cu cele din universul ei senzorial : apa curgând într-o chiuvetă, un fluierat vesel...

Joanna deschise ochii. Într-o străfulgerare, totul ște preciză : era în patul lui Cal Blackstone !

O frapa de asemenea un detaliu : în afara rochiei sale, pusă cu grijă pe spătarul unui scaun, purta încă lenjeria ei intimă. Destul de ciudat în aceste împrejurări... Perplexă, Joanna aruncă o privire spre perna vecină : aceasta purta clar amprenta unui cap. Deci nu dormise singură.

O cuprinse o neliniște surdă. Ce se petrecuse astă-noapte și în ajun ? Totul era vag în mintea ei. Își amintea doar că simțise o nevoie irezistibilă de a dormi și fusese lungită pe pat, apoi, apoi nimic. Neantul absolut !

Hotărâtă să aibă inima împăcată, tânăra femeie se ridică. Prea repede, fără îndoială : o ușoară amețelă o obligă să-și tempereze graba.

La piciorul patului era pus un halat bărbătesc, cu siguranță pentru ea. Când îl îmbracă, efluviile unui parfum familiar îi gâdilară nasul, aducând-o cu doi ani în urmă într-o mașină, pe marginea unei șosele. Deci, el folosea în continuare aceeași apă de toaletă...

Zăbind o ușă întredeschisă, Joanna se apropie în vârful picioarelor. În picioare, în fața chiuvetei, acoperit doar cu un prosop înnodat în jurul șoldurilor, Cal se rădea.

Simțindu-i prezența, el se întoarse.

— Bună dimineața. Sper c-ai petrecut o noapte plăcută:

Tonul, zâmbetul sardonice care însoțeau aceste cuvinte, mărturiseau caracterul voit echivoc și, fără să vrea, Joanna se simți roșind. Dar oricât de penibil era adevărul, ea era hotărâtă să-l cunoască!

— Spune-mi ce s-a întâmplat astă-noapte. Vreau să știu totul.

Cal îi răspunse fără a se întrerupe din ras:

— Am dormit. Câteva medicamente te-au ajutat și...

— Medicamente? Ce medicamente?! exclamă ea nedumerită:

— Oh, nimic rău. Amintește-ți, Joanna, că ieri seară erai într-o stare de nervozitate îngrozitoare. Am făcut ce era necesar ca să te odihnești convenabil.

— Clar, m-ai drogat! Este de neimaginat...

— Drogat, să nu exagerăm. Am pus doar un pic de somnifer în cafeaua ta.

— Un pic? După starea în care eram, permite-mi să mă indoiesc! exclamă Joanna în culmea

indignării. Dar să revenim la oile noastre. După ce m-ai culcat, ai... eh... m-ai...

Neștiind cum să formuleze continuarea, ea se pierdu în cuvinte incoerente.

— Pentru o femeie măritată, Joanna, dai dovadă de o naivitate de necrezut. Haide... dacă aş fi făcut dragoste cu tine, ți-ai fi dat seama, nu ?

— Dar atunci de ce m-ai adus aici ?

— Pentru a cina și a lua micul dejun.

— Credeam că... că...

— Credeai greșit. N-aș merge până a spune că n-am căutat să provoc această ambiguitate. Era o plăcere așa de mare să te văd părăsindu-ți rezerva obișnuită. Dar nici prin cap nu mi-a trecut gândul să te ating.

— Ești un monstru !

— Numai cuvinte mari ! Și eu, frumoasa mea, aş putea să-ți răspund cu câteva complimente în același stil.

— Fă-o, puțin îmi pasă. De acum înainte, găsește-ți pe altcineva cu care să-ți faci jocurile perverse, domnule Blackstone. Eu plec.

Cu o singură privire a ochilor lui gri, Cal îi aminti cine era el — și conta să rămână — stăpânul jocului.

— Nu, Joanna, vei rămâne aici. Ba chiar o să mă aștepți cuminte în cameră până mă îmbrac. Micul dejun n-ar trebui să întârzie.

— Fiindcă ai într-adevăr intenția să... să continui această comedie ?

— Să nu-mi spui că te îndoiești. Am fost limpede cu tine, Joanna. Greșeala ta este de a fi presupus că voi pretinde favorurile tale din prima seară.

— Chiar așa, de ce n-ai făcut-o ? întrebă ea, chinută de nevoia de a ști.

— Nu erai pregătită. Te simțeam încordată, ostilă. Nu, prefer să aștept un pic mai mult timp până când vor fi întrunite condițiile ideale.

Înaintând, el îi puse arătătorul sub bărbie pentru a o obliga să-l privească. Apoi, foarte calm, rosti :

— Vezi, Joanna, există un vis care mă urmărește de ani de zile. Să fac dragoste cu tine, știind că mă dorești la fel de mult cum te doresc eu.

— Ar putea să te urmărească mult și bine !

— Nu-i așa de sigur. Mai întâi, n-aș avea răbdarea. Și de altfel, nici tu. Observă-te. Deja ești curioasă, pui întrebări. Este o prevestire excelentă... Și apoi, nu va fi decât urmarea logică a lucrurilor.

În fața aerului ei întrebător, el adăugă :

— Suntem atrași unul de celălalt, Joanna, și asta nu poți s-o negi. Ar putea să pară paradoxal când se cunosc diferendurile care au opus cele două familii ale noastre. Dar ce se întâmplă de fiecare dată când ne întâlnim ? Eu te privesc și tu mă privești.

— Hotărât, ești și mai vanitos decât îmi închipuiam !

— Nu, nu vanitos, lucid, răspunse Cal imperturbabil. Vom vedea dacă viitorul nu-mi va da dreptate... Și acum, conchise el, întorcând-o spre ușă, du-te repede să mă aștepti acolo, ni se va aduce micul dejun.

— Mai întâi, nu mi-e foame și apoi, nu primesc ordine de la tine.

— Cum dorești. Rămâi aici în timp ce mă imbrac, pe mine nu mă deranjează. Dar poate că pre-

feri să anulez micul dejun și să mergem să ne culcăm din nou ?

Nu trebui mai mult ca s-o facă să bată în retragere, roșie de furie și de confuzie. Refugiată în salon, Joanna fu atrasă de o serie de picturi care ornau unul din pereți : uleiuri, acuarele, unele figurative, altele abstracte. Unul dintre tablouri, un portret de dimensiuni foarte reduse, o intrigă. Reprezenta o femeie care nu mai era la prima tinerețe, dar avea o frumusețe radioasă, strălucitoare. Ciu-dat, Joanna văzuse deja această față în altă parte. Dar unde ?

Judecând după corsajul cu gulerul înalt și coafura, un coc la ceafă, portretul era dintr-o perioadă veche. Joanna încă se întreba, ale cui erau aceste trăsături familiare, când auzi o bătaie în ușă. O fată cu un șorțuleț alb apăru împingând un cărucior încărcat cu cele necesare micului dejun.

— Doamna mai dorește ceva ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Joanna.

În aceeași clipă, ochii ei căzură asupra servitoarei și ea nu-și putu înfrâna o ușoară tresărire de surpriză, urmată imediat de nedumerire. Nici această persoană nu-i era străină...

— Ești Stella, nu-i așa ?

— Exact, domnișoară Chalfont... Mă rog, doamnă Bentham. Mă mir că mă recunoașteți după atâta timp.

Cum ar fi putut fi altfel ? gândi Joanna cu acreală. Stella Dyson fusese mai de mult angajată pentru câteva săptămâni la conac. Foarte repede, Joanna ajunsese la concluzia că fata-și băga nasul prin toată casa, scotocind prin birouri, sertare și dulapuri. Categorie, nu se comisese nici un furt,

dar ce comportament supărător ! Așa că fu o ușurare când Stella își dădu demisia, evitând astfel să fie concediată.

Alt cusur al Stellei și nu cel mai mic, era faptul că bârfea continuu, Joanna nu uitase. Așa că nu mai era cazul să-și facă iluzii : începând de diseară, toată lumea din Northwaite va ști că Joanna Bentham nu numai că cinase, dar luase și micul dejun cu Cal Blackstone, și culmea, îmbrăcată în halatul lui !

Ce altceva putea face decât să-și plece capul sub această nouă lovitură a sorții ?

Rămasă singură, Joanna își turnă o ceașcă de cafea fierbinte pe care o bău cu sorbituri încete, cu privirea pierdută în gol. Deci, în ochii lumii, de aici înainte va fi amanta lui Cal Blackstone. Ceea ce n-avea decât scopul urmărit de el : să proclame sus și tare victoria asupra familiei Chalfont.

— Esti morocănoasă.

Cal intrase fără zgomot și ea tresări când el luă loc pe canapea lângă ea, înnodându-și cravata.

— Date fiind împrejurările, mi-ar fi greu să fiu veselă ca un cintezo.

— Chiar și în ciuda promisiunii mele de a nu-ți ataca virtutea ? Cel puțin în prezentul imediat.

— Nu mă interesează să mă joc de-a șoarecele și pisica.

— Ce te interesează atunci ? Spune-mi... Ca să avem un subiect de conversație.

La naiba, el avea răspuns la toate ! Și cum nimic nu părea să-l atingă, la ce bun să se încapătaneze să-l contrazică ? Era ca și cum s-ar fi bătut cu morile de vânt.

— Ei bine, unele dintre picturile tale, de exemplu, răspunse Joanna într-un efort de conversație. Aceasta, în mod special, spuse ea arătându-i un peisaj cu un lac sub un cer de furtună.

La rândul lui, Cal se servi cu o ceașcă mare de cafea.

— Și mie-mi place mult. Este de la tatăl meu.

— De fapt, adineauri mă întrebam cine este femeia din miniatura aceea, de acolo.

Pe trăsăturile lui Cal se înscrisese uimirea.

— Cum ? N-o cunoști ?

— Ar fi trebuit s-o cunosc ?

— Este vorba de bunica ta. Mai ales că-i porți numele.

— Bunica mea ? repetă Joanna stupefiată. Ce caută portretul ei în salonul tău ?

— Ne zâmbește.

Această schimbare bruscă de atitudine o irita pe tânăra femeie.

— Și mai ce ? Dacă mi s-ar fi spus că un Blackstone posedă acasă la el portretul unei Chalfont... Doar dacă nu-l folosești să catalizezi asupra lui ura pe care o ai pentru familia noastră.

Ipoteza păru să-l amuze.

— Crede-mă că în acest caz, n-aș fi ales-o pe bunica ta. Era o femeie respectată și iubită de toți.

În gând, Joanna se strădui să compare acest portret cu cel de la conac. Cât era de neinteresant acesta din urmă, pe atât strălucea de frumusețe acea miniatură.

— Regret, dar trebuie să existe o greșeală. Această femeie nu seamănă întru nimic cu bunica mea.

— Dacă spui tu... Dar ai cunoscut-o ?
— Nu, a murit destul de tânără. La mai puțin de patruzeci de ani... Tatăl meu nu mi-a vorbit nicio dată de ea, dar după doica mea, ea a murit în urma unei sarcini.

— Nu găsești că e ciudat ? Chiar pentru vremea aceea.

Joanna ridică din umeri, nesigură. Visătoare, revăzu în gând fotografiile din albumul familial. Bineînțeles, femeia de lângă bunicul ei părea mai curând piăpândă. Poate că avea o sănătate șubredă...

— O poveste tristă... comentă Cal după un moment de tăcere.

Puțin doritoare să mai întârzie, Joanna se ridică.

— Este timpul să plec.

— Îți voi telefona în cursul zilei. Am cerut la mai multe agenții imobiliare să-mi aleagă câteva adrese de case pe care le vom vizita împreună.

— Case ? Ce vrei să spui ?

Cal descrie un gest larg cu mâna.

— Consideri că acest apartament este adaptat unei vieți de cuplu ?

— Vrei... să cumperi un apartament ca să trăim acolo împreună ?

— Te miră ?

— Da ! Este lipsit de sens ! Ce te face să presupui că sunt dispusă să locuiesc sub același acoperiș cu tine ?

— Ai locuit sub același acoperiș cu Martin, nu ?

— Eram căsătoriti.

— Într-adevăr... Este un preambul indispensabil ?

— Adică ?

Trăsăturile lui Cal se înăsprirea.

— Ai fi trăit cu Martin, ai fi dormit cu el, dacă nu ți-ar fi pus un inel în deget ?

— N-ai dreptul să-mi pui o astfel de întrebare !

— Sunt singurul aici care-mi hotărăsc drepturile, replică el pe un ton dur. Asta face parte din înțelegerea noastră, să fie clar. Deci, pentru a reveni la relația ta cu Martin, erai virgină în noaptea nunții ?

— Refuz să răspund ! Cum îndrăznești...

— Cu alte cuvinte, răspunsul este da, o întrerupse el. Să continuăm, reluă el nemilos. Martin știa că te serveai de el ca să-mi scapi, oare l-ai lăsat să creadă că-l iubești ?

— Îl iubeam pe Martin ! protestă Joanna tremurând. Îl iubeam și...

— Care este deci concepția ta despre dragoste ? Genul de afecțiune pe care-l acorzi unui cățeluș docil ? Sau asta ?

Cal se ridicase cu ochii strălucind. Apoi, după ce o apucă de umeri, o lipi pe Joanna de el și puse stăpânire pe gura ei.

Sub acest asalt, ea se încordă, pregătindu-se la aceeași ardoare posesivă pe care el o dovedise cu doi ani în urmă, în mașină. Dar nu fu nimic. De această dată, buzele lui le apăsau pe ale ei cu o mare blândețe. Ca și cum avea tot timpul, ca și cum o știa cucerită...

De fapt, în loc să-i reziste, Joanna stătea pietrificată în îmbrățișarea lui, incapabilă de cea mai mică mișcare. În timp ce o ținea așa, strânsă lângă el, o tulburare delicioasă o cuprinse și se împrăstie în venele ei. Abia își dădu seama că buzele ei se deschideau sub ale lui Cal.

De parcă n-aștepta decât acest semnal, blândețea lui cedă unui elan plin de ardoare. Îi prinse fața în mâini, răsuflarea lui amestecându-se cu a ei și o sărută cu o intensitate care-o făcu pe Joanna să tremure în brațele lui. Un foc devorator o consuma, se simțea vibrând de vitalitate și răspundea la acest sărut cu o pasiune egală.

De departe, foarte departe, o voce mică îi reproșa acest abandon vinovat. Dar dacă Joanna o auzea, mintea ei n-avea nici o putere asupra simțurilor sale înfierbântate. Niciodată, nici un bărbat nu o mai sărutase așa. Sau mai curând, ea nu se lăsase niciodată sărutată astfel. În afara acestei plăceri carnale, această îmbrățișare febrilă o confrunta brutal cu vidul care fusese până atunci viața ei de femeie. Și acest vid, el, dușmanul ei de moarte, deținea puterea să-l umple !

Această descoperire o aruncă într-o mare confuzie. Nu era posibil !... Prin ce vrajă făcuse din ea sclava lui ? El nu trebuia nici măcar să lupte pentru a o supune celor mai mici dorințe ale lui. În orice moment, ea era în stare să-i cadă la picioare, fără mai multă voință ca o păpușă de cârpă.

Când se îndepărtă pentru a-i privi o clipă fața emoționată, ochii lui Cal sclipeau ca jarul. Într-un elan orbesc, Joanna îl luă de gât, agățându-se de ei de parcă ar fi fost singura realitate într-o lume nebună. Nebună de pasiune, de dorință...

Din nou, buzele lor se uniră și se sărutară până când își pierdură răsuflarea, înlănțuiți într-o strângătoare fierbinte. Pulpanele halatului Joannei se întredeschiseră. Cal nu trebui decât să facă să alunece breteaua fină de mătase de la furoul ei ca să-i dezgolească pieptul. El rămase un moment în admi-

rație în fața celui sâmb de fildeș aureolat de mugurul său roz, înainte de a-l atinge delicat cu un deget. Joanna tresări sub voluptatea acestei mângâieri. Din gât îi ieși un geamăt surd care exprima puterea emoției sale cât și a confuziei. Din instinct, își dăduse capul pe spate pentru a se oferi sărutărilor lui Cal, a cărui gură fremătătoare descria un traseu tulburător de-a lungul gâtului ei, pe rotunjimea umărului...

Pierdută, Joanna își înfundă unghiile în carnea lui. Conștiința îi alunecase într-un univers de senzații unde numai dorința își dicta legea. Voia să-i aparțină lui Cal în mod total, absolut.

— Oh, Joanna...

Buzele lui Cal atinseră carnea ce palpita a pieptului ei, pe care-l mângâia cu sărutări înnebunitoare. Cu trupul pătruns de fiori ea gâfâia, gemea, răvășită de intensitatea plăcerii care o copleșea.

Când el se depărtă ușor pentru a cerceta privirea ei tulburată de pasiune, ea se arcui lângă el pentru a-l face să înțeleagă urgența dorinței sale.

— Simțezi același lucru cu Martin? Spune-mi, Joanna, vreau să știu.

Întrebarea o îngheță ca un duș rece. Ce importanță avea? Vru ea să-i strige. Cum putea conta un astfel de amănunt într-o asemenea clipă?

În fața tăcerii ei, Cal insistă:

— Răspunde, Joanna.

— Nu... nu pot.

Abia pronunțase aceste cuvinte, că soneria stridentă a telefonului făcu să vibreze aerul, reușind să împrăstie ultimele urme de senzualitate. Brusc, Joanna se trezi singură în mijlocul încăperii, singură cu confuzia ei. Cal plecase să răspundă.

— Alo ? întrebă el pe un ton abrupt.

Fără a reflecta, Joanna se avântă în direcția camerei. Acolo, cu aceeași grabă, își trase rochia, încălță sandalele, își luă poșeta din mers și fugi spre ieșire. În prag de abia evită să nu se lovească de Cal.

— Unde te duci ? o întrebă el apucând-o de braț.

— Lasă-mă ! Plec.

— De ce atâta grabă ? Îmi pare rău pentru întrerupere, Joanna. Am lăsat instrucțiuni să nu fim deranjați...

— Oh, nu mă îndoiesc. Dar din partea mea, eu îl binecuvântez pe cel care a telefonat.

Și era adevărat. Acum, când se calmase acel vânt de nebunie care o răvășise, Joanna era asaltată de rușine și regrete. Cal observă această schimbare.

— Ia te uită... Totuși, frumoasa mea, n-aveam impresia că sărutările mele te-ar fi lăsat rece...

Joanna se înroși violent.

— Încetează să-mi spui „frumoasa mea“.

— De ce ? Ești foarte frumoasă, Joanna... La fel de frumoasă cum mi te închipuiam în visurile mele.

Își însoți complimentul cu o lungă privire care-i mângâie întreg trupul, și adăugă :

— Simt că, vom trăi împreună momente extraordinare. Peste speranțele mele...

— Lasă-mă să plec ! Vreau să mă duc acasă.

Cal îi eliberă trecerea.

— Pe după-amiază, cum am convenit. Nu uita casele pe care le avem de vizitat, îi lansă el când ea traversa salonul.

Tânăra femeie se încordă.

– Este prea devreme, Cal. Am nevoie de puțin timp pentru... pentru a reflecta, a mă obișnui.

– Ai tot timpul necesar... până după-amiază, bineînțeles.

Exasperată, ea-i aruncă o ultimă privire, înainte de a dispărea trântind ușa.

Ce lung părea drumul până la ieșirea din clădire ! De fiecare dată când dădea peste cineva, Joanna ar fi dorit s-o înghită pământul. Și totuși, nu era nimic față de ceea ce-i rezerva viitorul !

Mergând spre conac la volanul mașinii sale, reflecta la un mijloc de ieșire din acest impas. Pentru început, va trebui să-l informeze pe Simon de situație. Să dea Domnului ca el să rămână calm, să nu se enerveze... Succesul nu se va obține decât cu prețul celei mai mari prudențe. Pentru a ieși de sub influența lui Cal Blackstone, o singură soluție : să lichideze totalitatea datoriilor lui Simon.

De fapt, la asta ar fi trebuit să se gândească de la început, medită Joanna cu amărăciune. N-ar fi trebuit să încerce să negocieze cu Cal Blackstone și, mai ales, să-i accepte târgul josnic. Ce nebunie să creadă c-ar putea să i se abandoneze și să plece apoi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar cum ar fi putut prevedea efectul sărutărilor lui asupra simțurilor ei ? Niciodată Joanna n-ar fi bănuț o asemenea furtună... În ochii ei, ura pe care i-o purta acestui personaj, sila pe care i-o inspirau procedeele lui, trebuiau să fie suficiente pentru a o păzi contra tuturor riscurilor de acest gen.

Dar se înșelase. Se înșelase amarnic.

O greșeală ale cărei consecințe ar fi putut să fie catastrofale. Ce s-ar fi întâmplat dacă în cafeaua ei, Cal n-ar fi pus un somnifer? Întrebare la care tânăra femeie preferă să nu caute răspunsul. Culmea ironiei, lui Cal îi datora că în această dimineață nu era roasă de regrete.

Iată de ce devenea imperativ ca să iasă din afacere printr-un alt mijloc. Să se supună pretențiilor lui Cal era imposibil, de neconceput, Joanna o știa. Și asta, fără umbră de îndoială. Emoția pe care i-o provoca doar amintirea sărutărilor lui era dovada cea mai de neclintit.

Să strângă bani pentru a-i înapoia datoria lui Cal, iată unde stătea salvarea lor. Nu era o treabă ușoară, categoric, dar Joanna refuza să se lase cuprinsă de pesimism. Orice ar zice Simon, trebuiau să existe soluții la care ei nu se gândiseră.

Bijuteriile mamei sale, își zise Joanna cu o strângere de inimă. După moartea ei, ea și fratele ei primiseră fiecare câte o parte și acesta din urmă îi oferise partea lui Fionei, cu ocazia căsătoriei lor. Dar dacă Joanna era gata să se despartă, cu regret, de bijuteriile sale, nimic nu-i permitea să creadă că la fel va face și cumnată-sa. Mai ales dacă Simon continua să tacă în legătură cu trăsările vieții lui duble.

Cât despre a-i cere ceva tatălui lor, în unul din momentele acestuia de luciditate, nici nu se punea problema. Veniturile lui nu puteau să servească decât propriilor lui nevoi și în special să le plătească salariile lui Gresham și lui Nanny care se ocupau de el cu atâta devotament. Simon și sora lui erau de acord în această privință.

Oricum, cum să-i mărturisească faptul că fiul lui ipotecase ultimele lor bunuri lui Cal Blackstone ? Dumnezeu știe ce efect ar avea o astfel de știre asupra unui om cu o sănătate atât de precară.

Așa că, în prezentul imediat, Joanna nu dispunea decât de un spațiu de manevră foarte mic : ultimul ei refugiu se rezuma să evite orice nou tête-à-tête cu Cal Blackstone. Poate că nu era așa de ușor în practică... nu trebuia să-i trezească suspiciunile. Cum ar mirosi el șmecheria, cum Simon ar trebui să-și plătească greșelile. De unde necesitatea să găsească bani, și repede !

Joanna luă o hotărâre : chiar din această seară va avea o discuție cu Simon și vor hotări împreună un mod de a acționa. Fiindcă trebuia să existe o soluție la problemele lor !

Câteva minute mai târziu, intrând pe poarta conacului, Joanna avu surpriza să vadă parcată în fața casei mașina fratelui său. Cu atât mai bine, totul va fi hotărât înainte de diseară. Și atunci îl văzu ajutând-o pe Fiona să coboare din mașină. Dar descurajarea ei fu totală când recunoscă o a treia persoană care ieșea : doamna Driscoll, mama Fionei.

Să facă stânga-mprejur pentru a reveni într-un moment mai propice ? Prea târziu și ei o văzuseră...

Blestemându-și ghinionul, Joanna parcă și se duse spre micul grup, conștientă de privirile lor neprietenoase. Cu un ton fals vesel, ea salută micul trio. Doamna Driscoll o studie cu un ochi critic înainte de a-i răspunde, cu un aer înțepat :

— Bună ziua, Joanna.

Apoi, întorcându-se către Simon :

— Iată de ce n-ai putut vorbi la telefon mai de vreme cu sora ta... Vino, draga mea, continuă ea luând-o pe Fiona de braț. O să te conduc în camera ta, ai nevoie să te odihnești.

Cu acestea, o luă pe fiică-sa nu fără a-i arunca o privire răutăcioasă Joannei.

Abia se îndepărtaseră când, stupefiată, ea trebui să facă față atacului verbal al lui Simon. Un Simon palid de indignare.

— Dar, în sfârșit, ce se întâmplă ? Unde erai ? Azi-dimineață am trimis-o pe doamna Thursgood în camera ta și ea mi-a spus că patul tău nu fusese atins.

Joanna trebui să facă un efort imens pentru a nu ceda și ea furiei.

— Scuză-mă, n-aveam cum să prevăd că vei avea nevoie de mine. Anunțasem c-o să-mi petrec noaptea la niște prieteni.

— Prieteni ? Ce prieteni ? întrebă Simon, dintr-o dată suspicios. După cum arăți, s-ar zice că ai vagabondat pe afară toată noaptea. Dumnezeu știe ce va crede mama Fionei !

— Ce-i mai rău. Ca de obicei.

— Sincer, ai fi putut să fii mai discretă. Mă rog, răul este făcut, va trebui să-i dai un simulacru de explicație.

— Nu conta pe mine pentru asta. Slavă Domnului, nu trebuie să răspund de actele mele în fața soacrei tale. În rest, ce caută ea aici ?

— Va sta câteva zile pe lângă Fiona, răspunse Simon pe același ton tăjos. Iată de ce am încercat să-ți telefonez adineauri, să-ți cer să-i pregătești o cameră.

— Ce ?! Ai invitat-o pe soacra ta aici, în împrejurările actuale ? Nu vorbești serios, Simon...

— Serios sau nu, n-aveam de ales, Fiona ținea foarte mult. Oricum, dacă faci aluzie la acea poveste cu Cal Blackstone, îmi închipui că de atunci ar fi trebuit să găsești un mijloc să-l calmezi ; cel puțin pentru moment. Trebuie să-ți spun că eu am destule griji acum, cu Fiona și nașterea bebelușului.

O astfel de dezinvoltură o lăsă mai mult cu gura căscată decât furioasă. Cum putea Simon să-i țină un asemenea discurs ? De o sută de ori de când el recunoscuse, Joanna se întrebase cum de se putuse pune fratele ei într-o situație atât de penibilă. De fapt, răspunsul era clar : o bună doză de inconștiență, dublată de un egoism extrem !

— Pari să uiți, Simon, că este problema ta, nu a mea, îi reaminti Joanna.

— Îți mulțumesc... Cât despre tine, pari să uiți altceva : dacă mă duc eu de răpă, toată familia Chalfont mă va urma. Dar poate că puțin îți pasă, acum când porți alt nume ?

Joanna ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi fost așa de scârbită.

— Nu, Simon, nu sunt nepăsătoare, departe de mine gândul. La drept vorbind, nu trece un minut fără să mă gândesc la această afacere. De altfel, trebuie să vorbim serios, tu și cu mine.

Simon se uită la ceas.

— Nu acum în nici un caz, trebuie să mă întorc la birou.

Neputincioasă, Joanna îl văzu îndreptându-se spre mașină.

— Veghează ca soacrei mele să nu-i lipsească nimic. Pe curând, îi spuse el înainte de a demara.

O dată mașina dispărută la capătul aleii, tânăra femeie urcă cu un pas greoi scările peronului.

Ei bine, uite că acum fratele ei se eschiva. Incapabil să înfrunte realitatea, el fugea, așa cum făcuse și Joanna cu câteva luni în urmă.

Datorită înțelepciunii și bunului-simț al mătușii Vinnie, ea înțelesese în sfârșit să-și asume responsabilitățile. O lecție pe care Simon trebuia s-o învețe. În așteptare, era mai bine să nu conteze pe cooperarea lui, și încă mai puțin pe o susținere activă din partea lui, conchise Joanna posomorâtă.

Deci, trebuia să ducă singură bătaia împotriva lui Cal Blackstone.

CAPITOLUL V

Imediat ce închise ușa de la cameră în spatele ei, primul gest al Joannei fu să dea drumul la apă în cadă, în care aruncă un pumn de săruri parfumate. Nimic mai bun ca o baie fierbinte pentru a se destinde și reflecta cu calm.

În timp ce cada se umplea, ea se dezbracă cpoi, dintr-un impuls, își adună într-un sac de plastic hainele și le aruncă în fundul unui dulap. Cu prima ocazie se va descotorosi de ele.

Cu spuma până la gât, Joanna scoase un oftat lung. Care nu putea șterge atât de ușor amintirile acestor ultime douăzeci și patru de ore ! Din păcate, toate eforturile ei pentru a le uita declanșau efectul invers : o obsedau. Sărutările lui Cal o urmăreau, și mai mult ca orice, focul pe care-l aprinsese în ea...

Aceste gânduri aveau cel puțin meritul să-i amintească faptul că fusese cât pe ce să comită ireparabilul. Și astfel, ele o întăreau pe Joanna în hotărârea de a-l învinge pe Cal Blackstone, oricât ar fi costat-o.

Măcar dacă l-ar fi avut pe fratele ei s-o susțină... În doi, te simți mai puternic. Dar era limpede că încredințându-i ei problema lui, Simon îi lăsa

și sarcina să găsească remediul. Nici mai mult nici mai puțin, ea trebuia să se descurce. Incorrigibilul Simon... Dintotdeauna el reacționase astfel, estimând că mărturisind o greșeală, era și iertat.

Apa din cadă se răcise când Joanna se hotărî în cele din urmă să iasă. Câteva clipe mai târziu, îmbrăcată în pantaloni de in bej și o bluză ocru, coborî la parter. Pe palier, o observă pe doamna Thursgood ducându-se în direcția bucătăriei, cu un aer vizibil contrariat.

Doamna Driscoll era singură în salon, răsfoind o revistă de decorațiuni interioare.

— Ah, iată-te, Joanna, îi spuse ea, când apărură tânăra. Am comandat cafea. Poate că vei bea o ceașcă cu mine ?

— Constat că vă simțiți ca acasă.

Dacă pricepu ironia remarcii ei, interlocutoarea nu lăsă nimic să se vadă.

— Știi, mă consider ca făcând parte din familie.

După o scurtă pauză, doamna Driscoll adăugă :

— I-am făcut o vizită tatălui vostru. Bietul om, îl găsesc în declin de câțva timp. Este adevărat că se închide dimineata până seara între patru pereți... Ar avea nevoie să schimbe decorul, cu oameni veseli în jurul lui. Ați cerut sfatul unor specialiști ? Aș putea să vă recomand unul excelent.

— Îmi cunosc tatăl, nu este fericit decât aici la conac, și voi veghea ca el să fie bine îngrijit !

— Sper. În orice caz, este bine păzit, remarcă doamna Driscoll cu un mic hohot de râs. Acea bătrână doică este un adevărat cerber.

— Nanny ? Și ea se consideră ca fiind din familie, îi ripostă Joanna, cât mai natural posibil.

— Aceasta-i adesea problema cu servitorii care sunt de multă vreme în serviciul casei. Dacă ea nu va căuta să se amestece în îngrijirea copilăşului nostru, nu mă deranjează. Soţul meu şi cu mine am prevăzut pentru a se ocupa de copil o persoană tânără, formată pentru acest gen de muncă. Cineva în care se poate avea încredere deplină.

— Adevărat ? Sper c-aţi vorbit cu Simon, el îi poartă o adevărată veneraţie lui Nanny. Iar la capitolul încredere este o persoană ireproşabilă. A fost formată de bunica mea şi maică-mea ar fi jurat pentru ea.

— Chiar asta mă şifonează, susură doamna Driscoll. Consider... noi considerăm că ea a făcut totul după capul ei în trecut şi a ajuns să se creadă de neînlocuit. Ceea ce, bineînţeles, nu este cazul, nimeni nu este indispensabil. Cu asta, din moment ce ea este încă de folos tatălui vostru, Fiona nu se va gândi să impună vreo schimbare. Dar ce este cu cafeaua noastră ?

Joanna îşi ascunse cu greu iritarea crescândă, pentru a replica :

— Deoarece faceţi parte dintre ai casei, doamnă Driscoll, nu ezitaţi, duceţi-vă la bucătărie şi cereţi. Eu trebuie să ies.

— Din nou ? Dar abia te-ai întors. De altfel, în legătură cu acest subiect...

Doamna Driscoll se apropie pentru a continua pe un ton confidenţial :

— Buna ta mamă nefiind aici pentru a te sfătui, mi-aş permite o mică remarcă, Joanna. O văduvă tânără ca tine ar trebui să-şi supravegheze conduita. Am fost foarte mirată, recunosc, să te

văd întorcându-te acasă... la ora când oamenii cumsecade se scoală.

— Da ? Ei bine, eu am fost la fel de mirată să vă găsesc aici, ripostă Joanna cu răceală.

Imperturbabilă, interlocutoarea ei continuă :

— N-aş tolera niciodată un astfel de comportament la fiica mea. Gândeşte-te la ce trebuie să se vorbească în spatele tău...

— Mai întâi că nu sunt fiica dumneavoastră, şi înţeleg să-mi duc viaţa cum consider eu de cuviinţă !

Obrajii doamnei Driscoll se înroşiră de indignare.

— Călătoria în Statele Unite nu ți-a îmbunătăţit caracterul, Joanna. În continuare aceeaşi insolenţă ca în trecut... Ai face bine să nu uiţi că de acum încolo ai statut de invitată sub acoperişul fratelui tău.

— Categorical nu ! Aici suntem la tatăl meu şi toţi suntem **invitaţi**. La revedere, doamnă Driscoll.

Ce obrăznicie ! Joanna trebui să facă apel la tot autocontrolul ei pentru a nu trânti uşa. Pe cu-loar, rămase un moment nemişcată, sufocându-se de furie.

Până atunci, doamna Driscoll fusese un subiect de glumă acasă la ei. După formularea propriului său ginere, ea simboliza tipul soacrelor caricaturizate în scheciurile de la music-hall. Dar astăzi, această femeie reprezenta o adevărată ameninţare şi Joanna n-avea chef să zâmbească. Telurile ei deveniseră clare : să-l bage pe Anthony Chalfont într-o năpădărită instituţie specializată, să-i concedieze pe Nanny şi Gresham, s-o trimită pe ea, pe Joanna,

să-și ducă într-altă parte existența detracată și s-o consacre pe Fiona stăpâna casei.

Necazul în această poveste era că Simon îi purta soției sale o dragoste atât de oarbă încât n-ar dejuca probabil aceste planuri !

Cu inima grea, Joanna urcă în camera tatălui ei unde Nanny făcea ordine. O Nanny vădit furioasă.

Joanna nu trebui să se întrebe multă vreme asupra motivului acestei dispoziții. Fără altă introducere, bătrâna spuse :

— Trebuie prevenită ! Domnul Anthony nu suportă oamenii care se amestecă în toate și pun întrebări idioate. Domnul era foarte tulburat când a plecat ea. Ce i-o fi venit domnului Simon s-o invite pe această femeie ?

— Dacă aș ști...

Cu un oftat, Joanna se așează lângă tatăl ei și-i luă mâna. Cu pleoapele închise, el părea că doarme. Dar poate să închisese ochii doar ca să scape de realitate. I se întâmpla uneori.

Pentru a o împlânzi pe Nanny, Joanna îi promise să-i transmită doleanțele lui Simon.

— Dar mi-e teamă că nu servește la mare lucru, adăugă ea, deziluzionată.

Joanna se informă în legătură cu sănătatea lui Anthony Chalfont. Apoi, Nanny terminându-și treburile, tânăra femeie rămase singură în compania tatălui său.

Unul din albumele de fotografii alunecând pe genunchii lui, ea-l luă și începu să-l frunzărească. La vederea bunicii sale într-una dintre fotografii, miniatura din salonul lui Cal Blackstone îi reveni în memorie. Ciudată metamorfoza care se operase

în fizionomia acestei femei între cele două portrete. Ce eveniment îi putuse afecta astfel privirea, îi ştersese zâmbetul ?

Fără îndoială că taică-său ar fi putut s-o lămuirească dacă era treaz ; şi chiar, cine ştie, să-i explice de ce acea miniatură care trebuie să le fi aparţinut lor, se găsea în posesia lui Cal Blackstone. Deşi fiind vorba de un subiect sensibil, el poate i-ar fi ocolit întrebările...

Preţ de o oră, Joanna rămase aşezată lângă el, dar tatăl ei nu ieşi din această aţipeală care-i era obişnuită. În curând, reapăru Nanny s-o informeze pe Joanna că era chemată la telefon. De cine ? Înutil să întrebe.

Pradă unei nelinişti surde, ea ieşi în coridor pentru a răspunde.

— Alo ?

— Doamna Bentham ?

Era vorba de o voce masculină... dar nu cea presupusă.

— Aici agenţia imobiliară Markham şi Wilby. Aveam întâlnire azi-dimineaţă pentru a vizita o casă la Nethercrag. Ne întrebam dacă n-a fost cumva o neînţelegere.

— Oh, îmi pare rău ! Am... am uitat complet. Este prea târziu să ne mai întâlnim ?

— Deloc ! Totuşi, pentru mai multă uşurinţă, vă propun să ne întâlnim direct acolo. Veţi recunoaşte uşor casa. Este situată pe strada principală şi există un panou al agenţiei pe faţadă.

În grabă, Joanna îşi luă poşeta şi cheile maşinii. Ce zăpăceală ! Este adevărat, cu tulburările survenite în viaţa ei, uitase restul, inclusiv întâlnirea

fixată cu două zile în urmă pentru a vizita Kirkgate Cottage. Două zile... și i se părea că erau din altă epocă, din altă eră.

În orice caz, dacă-i convenea casa, o va cumpăra și se va instala fără întârziere. Astfel, domnul va înțelege o dată pentru totdeauna că ea nu era hotărâtă să se supună legii lui !

Pe malurile unui pârau, Nethercrag era un să-tuc pitoresc, compus practic dintr-o unică stradă pe ale cărei margini se aflau vechi case de țesători și câteva cocioabe. Tânăra femeie parcă, apoi îl întâlni pe funcționarul de la agenție care măsura cu pași mari trotuarul din fața casei. Bărbatul cu costum sever și un dosar sub braț, strânse energic mâna Joannei.

— Mă numesc Alan Morris. Este un noroc c-ați putut veni, doamnă Bentham, de această casă se interesează și alții.

În exterior, în orice caz, nu era lipsită de farmec. Era despărțită de stradă de o grădină plină cu trandafiri de multiple culori. Joanna se luă după domnul Morris de-a lungul unei alei pietruite la capătul căreia se afla o ușa masivă de stejar. Acolo, politicos, el se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre.

— Ah, iată-te ! Ceva te-a întârziat, dragă ?

Joanna rămase înțepenită în loc. Visa ? Dar nu, era vorba despre Cal care stătea în hol.

— Tu aici ? bâigui ea stupefiată.

Un zâmbet larg se întinse pe fața lui Cal.

— Ah, da. După cum știi, voiam să vizitez astăzi niște case și aceasta era prima de pe lista mea. Așa că atunci când domnul Wilby mi-a adus la cunoștință că trebuia s-o vezi în dimineața aceasta,

i-am cerut să-mi devanseze întâlnirea ca s-o vizităm împreună. De ce ? Vezi vreun inconvenient ?

– Deloc, ripostă ea cu o voce glacială.

În ochii lui Cal strălucea o lumină sfidătoare.

Ce tupeu ! Joanna trebui să se abțină pentru a-și împiedica ranchiuna să răbufnească. Încă o dată, în momentul în care se aștepta mai puțin, Cal îi reafirma voința lui de a o supune.

Adresându-se funcționarului, el rosti cu ironie falsă :

– Cred că înțeleg... Ea voia să viziteze singură casa și să-mi facă o surpriză. Nu-i așa, scumpo ?

– Cam așa, da.

Nemaiabținându-se, Joanna intră în prima încăpăre, pentru a pune capăt acestei mascarade. Oricum, dacă trebuia să treacă prin asta, mai bine să înceapă vizitarea.

Salonul unde tocmai intrase era de-a dreptul adorabil. Plafon jos cu bărne aparente, șemineu de piatră, ferestre cu gemulețe mici... Locul respira plăcerea de a trăi.

Când apărură Joanna, urmată de Cal și domnul Morris, o femeie așezată pe o canapea se ridică pentru a-i saluta. În jur de șaiszeci de ani, ea arbora un zâmbet prietenos.

– Bună ziua, eu sunt doamna Osborne, proprietara casei. Cum i-am propus logodnicului dumneavoastră, îi spuse ea Joannei, îl las pe domnul Morris să vă conducă. Putem reveni apoi pentru a bea o cafea și dacă aveți întrebări de pus, eu vă voi răspunde cu plăcere.

– Eeh... mulțumesc, murmură Joanna, pe care Cal o ținea ferm de braț.

— Sunt sigur că-i va plăcea casa dumneavoastră, adăugă el pe un ton vesel.

Apoi, adresându-se Joannei :

— Vino, dragă. De unde să începem ? De la bucătărie ?

„Dragă” ! Cum îndrăznea el ?... Înghițindu-și de bine-de rău ranchiuna, Joanna se lăasă condusă.

Era evident că aranjamentul interior fusese făcut cu grijă pentru confort. Mai ales în bucătărie, totul era echipat cu mobilă din stejar masiv. Dar Joanna aprecie mai mult ca orice farmecul colțului pentru servirea mesei, care dădea pe o verandă de unde lumina intra în valuri.

În timp ce-i preceda la etaj, domnul Morris nu încetă să le laude spațiile, calitatea tâmplăriei, avantajele ferestrelor duble... Destule amănunte pe care urechea distrată a Joannei nu căută să le rețină.

Totuși, dacă ar fi vizitat Kirkgate Cotage cu o săptămână în urmă, fără îndoială că ar fi cumpărat-o fără ezitare. Cochetă, liniștită, plină de căldură, corespundea exact cu ceea ce căuta. Dar acum...

— Și iată camera principală. Cameră care reprezintă unul din elementele cele mai originale ale casei, declamă domnul Morris cu emfază.

Surpriza trebuie să fi fost de proporții : Cal ră-mase nemișcat în prag, uluit. Cu curiozitatea stărnită, Joanna aruncă o privire peste umărul lui. Uimitor, într-adevăr. Obiectul atât de misterios era acolo, în mijlocul încăperii : un pat impozant cu coloane pe care se afla un baldachin, cu perdele asortate, legate cu șnururi.

Satisfăcut de micul său efect, domnul Morris îi observa cu zâmbetul triumfător al prestidigitatorului care a reușit să scoată un iepure din pălărie.

— Surprinzător, nu-i așa ?

— Absolut, accentuă Cal. Cum au făcut să bage o mobilă de o asemenea mărime în cameră ?

— În bucăți detașate, nu există altă soluție. Domnul Osborne a asamblat apoi elementele pe loc, explică domnul Morris, la fel de mândru de parcă lui i s-ar fi datorat asta. Date fiind dimensiunile lui, se poate considera că acest pat face parte integrantă din casă. După părerea mea, camera și-ar pierde tot farmecul dacă ar fi scos de aici.

— Noi îl vom păstra, declară Cal. Nu-i așa, dragostea mea ? spuse el la adresa Joannei.

Tânăra femeie simți că se sufocă și pentru a scăpa de zâmbetul cinic al lui Cal, se îndepărtă în direcția ușii.

— Se pot vedea și alte camere, vă rog ?

Etajul mai avea încă o cameră spațioasă, o dormitor și o baie cu faianță bleu. Domnul Morris îi însoți după aceea la parter, și după ce vizitară grădinița din spatele proprietății, ajunseră în salonul parfumat de mirosul plăcut al cafelei. O băură vorbind. Doamna Osborne le explică faptul că era văduvă de puțină vreme și se hotărâse să se mute la sora sa, văduvă și ea, în sudul Angliei.

— Trebuie să fie greu să părăsiți o casă atât de dragută, zise Cal.

Doamna Osborne aprobă cu un ușor semn din cap.

— Oh. da... soțul meu a investit atâta muncă și suflet aici. Acest pat de exemplu, dacă ați ști cu câtă încăpățănare l-a căutat. Doar stilul acesta îl

dorea și nu altul. Spunea că-i amintește patul din luna noastră de miere... Și când în sfârșit l-a descoperit, a petrecut luni de zile să-l restaureze. S-ar putea spune că este o treabă realizată cu dragoste.

— Rezultatul este aici ca să confirme, răspunse politicos Cal.

Se făcu tăcere, apoi, după o ezitare, doamna Osborne continuă cu un aer jenat :

— Poate că este ridicol, recunosc, și nimeni nu mă autorizează să pretind, din momentul în care casa va fi vândută, dar am cerut agenției să-mi caute de preferință un client căruia să-i placă totul așa cum este și să nu facă prea multe modificări. Ce vreți, este partea sentimentală.

— Și deci, doriți ca noi, potențiali cumpărători, să vă dăm unele garanții, zâmbi Cal. Fiți liniștită din acest punct de vedere, nu se pune problema să modificăm în totalitate casa. Nu-i așa, scumpo ?

Foarte abătută dintr-o dată, Joanna își lăsă ceașca și se ridică.

— Cred că am abuzat de amabilitatea doamnei Osborne, declară ea pe un ton care suna fals în propriile ei urechi. Este timpul să ne retragem.

Cal se ridică la rândul lui, aruncându-i o privire în care se ghicea surprinderea amestecată cu mânia.

— La revedere, doamnă Osborne, vă vom ține la curent, spuse el gazdei care-i conduse până la ieșire.

Ce bine era să ieși afară la soare, după un astfel de calvar ! Pentru a-și liniști nervii, Joanna inspiră o gură de aer proaspăt și se duse la mașina ei cu un pas grăbit. Din păcate, încercarea nu se

terminase. Mâna lui Cal îi apucă brațul când își căuta cheile de la mașină în poșetă.

— Crezi că scapi așa repede ? Pretind o explicație a atitudinii tale, Joanna.

— Este chiar necesar ?

— Da !

Fierbând de indignare, ei se înfruntară din ochi într-o luptă tăcută.

— N-am decât un lucru de spus : să nu contezi pe mine pentru a locui în această casă cu tine !

O expresie posomorâtă apărură pe fața lui Cal.

— Da ? Orice-ar fi, nu țin să discut în stradă. Este o cârciumioară nu departe de aici, ne vom explica acolo. Mai mult, începe să-mi fie foame, ție nu ?

— Nu, mie, nu.

— În acest caz, mă vei privi mâncând.

Cum ea încerca să se elibereze, el adăugă :

— Și am un sfat să-ți dau, încetează să te dai în spectacol. Altfel, toată lumea va bârbi.

Învinsă, Joanna se resemnă să-l însoțească până la King's Head, unicul loc din sat unde se putea mânca. Amenajat în cel mai pur stil tradițional, acest vechi local servea bere la halbă și avea o bucătărie excelentă.

Deși numeroase mese erau ocupate, Cal reperă un colț liniștit unde Joanna se instalează în timp ce el se ducea să caute de băut. Totuși, ea refuză paharul de vin alb pe care el îl adusese pentru ea.

— Nu beau niciodată alcool când trebuie să conduc.

— Este un principiu bun, dar astăzi ai putea să faci o mică excepție de la regulă, ești albă ca va-

rul... Ce te-a supărat așa, Joanna ? o întrebă el cu o privire inchișitorială.

Cum îndrăznește să pună o astfel de întrebare ? Și-o închipuia dispusă să joace cu inima ușoară această comedie grotescă ?

— Te-am simțit nervoasă din momentul în care ni s-a arătat camera cu acel pat, continuă Cal. Din întâmplare, asta ți-ar fi trezit temeri de proaspăt căsătorită ?

— Găsesc prost găsit cuvântul. Nu o proaspăt căsătorită vrei să faci din mine, ci cu totul altceva ! ripostă Joanna, cu vocea plină de furie.

El avu o expresie jumătate neîncrezătoare, jumătate amuzată.

— Deci asta te frământă ? Ți-ar plăcea o cerere în căsătorie ?

— Nu ! Pur și simplu nu vreau să murdăresc memoria celui nefericit care a restaurat acel pat cu atâta dragoste. Ai auzit-o ca și mine pe doamna Osborne. Există o legătură profundă, autentică între ea și soțul ei. Casa lor în întregime este o reflectare a iubirii lor. Biata femeie, ea-și imagina că și noi... noi ne iubim. Nu bănuia realitatea !... Ce ipocrizie ! Mi-e rușine, iată !

Această lungă tiradă plină de pasiune fu urmată de o tăcere.

— Reacția ta mi se pare puțin excesivă, Joanna, rosti Cal în cele din urmă, încruntându-și sprâncenele.

— Poate, dar îmi mențin decizia. Nu voi trăi în acea casă și nu mă voi culca în acel pat cu tine !

O lucire răutăcioasă scânteie în ochii lui Cal.

— Chiar ai mijloacele de a-ți afirma o voință așa de clară ?

— Nu știu și nici nu-mi pasă ! Un lucru este sigur : dacă trebuie, într-un moment sau altul, să impart același acoperiș cu tine, nu va fi acela.

Se lăsă o nouă tăcere, mai lungă decât precedentă.

— În acest caz, vom locui în altă parte, decretă Cal liniștit. Am alte adrese...

Atunci un fenomen ciudat se produse în Joanna. Era în continuare pradă unei furii vii, dar acum se amesteca... o senzație ciudată. Aproape dezamăgire. Pentru a fi sinceră, nu se aștepta din partea lui Cal la o capitulare așa de rapidă. Ce spera ea ? Ca el să se încapătâneze, să încerce s-o convingă, să nu țină cont de protestele ei ? Joannei îi era greu să spună.

Vocea lui Cal îi întrerupsese meditația.

— O să intru în legătură cu agenții și-ți voi telefona.

Resemnată, Joanna clătină tristă din cap și se ridică.

— Pot să plec acum ?

— Cum ? Nu vrei să mănânci nimic ?

— Nu, sincer, nu mi-e foame.

— Rămâi totuși, să vorbim.

Cal îi luase mâna. Privirile lor se întâlneau și dintr-o dată zgomotul conversației din jur păru să se transforme într-un murmur îndepărtat. Era ca și cum erau singuri. Singuri într-un univers plin de efervescentă. Brusc, Joanna avu impresia că se sufocă.

Câteva cuvinte abia reușiră să-i iasă de pe buze.

— Nu, multumesc. Vreau să profit de ultimele momente de libertate.

El râse scurt.

— Du-te ! N-am intenția să te țin în lanțuri.

Nu era deja prea târziu ? se întrebă Joanna părăsind sala grăbită. Sigur, Cal n-ar reține-o cu lanțuri veritabile. Din ce în ce mai mult, Joanna întrevedea alte piedici, invizibile acestea, care începeau să facă din ea prizoniera lui Cal. Dumnezeule !... Acest gând o îngheță.

Când era singură, i se părea ușor să-și afirme voința de libertate, să ocolească planurile lui pentru a evita capcanele, și să-i dea o lecție ultimă și usturătoare.

Dar prezența lui... Joannei îi repugna să măturisească și totuși, cu câtă măiestrie reușea Cal să se joace cu ea ! Ce greu îi era să-și înfrâneze elanul care-o împingea spre el ! Un elan care nu se limita la o simplă atracție fizică. Cal atingea în ea ceva cu mult mai profund...

Părăsind Nethercrag, Joanna fu cuprinsă de o inexplicabilă nevoie de a plânge. Ce i se întâmpla ? De unde această bruscă tristețe ?

Fără îndoială că din cauza casei, a faptului că se îndrăgostise de ea și trebuise să renunțe. Deja, Joanna se închipuise locuind acolo, aducând decorului amprenta ei personală, jardiniere cu petunii la ferestre, covoare pentru a încălzi pardoseala ; și ea, instalată pe canapeaua moale din salon, în fața șemineului, cu o carte în mână ; sau trezindu-se în acel pat fabulos, creat pentru îndrăgostiți... trezindu-se dimineăța lângă cineva.

Imaginea o făcu să tresară. Fiindcă Joanna nu era singură în aceste visuri. În fiecare dintre ele, exista cineva, un bărbat care-i lua mâna, îi punea

o floare în păr, schimba un zâmbet cu ea. Un bărbat tandru și plin de atenții care...

Un claxon brusc îi agresă timpanele ; dusă de visare, Joanna trecuse pe cealaltă jumătate a șoselei. Abia avu timp să vadă fața furioasă a unui automobilist în mașina cu care se încrucișa. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, parcă un pic mai departe, pe marginea drumului.

Emoția ei nu avea drept singur motiv imprudența. Nu, alt lucru o tulbura mai tare : faptul că însoțitorul din visurile sale nu era un individ anonim, fără față și fără identitate. Bărbatul lungit lângă ea în patul cu baldachin avea trăsături precise, cunoscute, și această descoperire o cufundă într-un soi de transă.

Deoarece Cal Blackstone aparținea lumii coșmarului și nu celei a fericirii. Reprezenta groaza și nu speranța, perfidia și nu tandrețea.

„Îl urăsc” ! mormăi tânăra femeie, dând cu pumnul în volan. Și dacă el o urmărea până la obsesie, era din cauza acestei uri sălbatice pe care i-o inspira și nu din altă cauză ! Nu era posibil, era inacceptabil să fie altfel !

Din păcate, în deznădejdea ei, Joanna era mult prea lucidă ca să n-audă că cuvintele ei frumoase răsunau în gol, că era deja prea târziu.

Da, împotriva oricărei logici, împotriva rațiunii, ea se îndrăgostise de Cal Blackstone.

CAPITOLUL VI

Joanna nu ştiu cât timp rămase așa pe marginea drumului, fără să vadă nici să audă nimic din du-te-vino-ul neîncetat al mașinilor. Sfârși totuși prin a-și recăpăta calmul și reluă prudentă drumul spre Northwaite.

Primul șoc trecut, revelația sentimentelor sale îi procurase Joannei o senzație de eliberare. Reflectase mult și luase o hotărâre. Fiindcă venise momentul adevărului, cu atât mai mult trebui să-și ducă sarcina la bun sfârșit : să îndrăznească până la urmă să ridice vălul de pe toată această perioadă a trecutului ei, pe care din motive personale prefera s-o evite. În ziua în care va ajunge să se gândească la căsătoria cu Martin fără să roșească, Joanna va fi cu adevărat eliberată. Pentru a înfrunta mai bine prezentul, vechii demoni ai trecutului trebuiau exorcizați.

La Northwaite, după o scurtă oprire la florărie, tânăra se îndreptă spre biserica victoriană a cărei siluetă masivă se profila pe albastrul cerului. Acolo, ea parcă, intră în cimitir cu buchetul de flori în mână și urcă aleea principală al cărei pietriș îi scârțâia sub tocuri în liniștea după-amiezii.

Cavoul familiei Bentham era mai retras, într-un colț umbros. Pieptul femeii se strânse văzând mormântul cu piatra sa funerară. Martin era îngropat acolo, lângă părinții lui.

Perfect întreținut, mormântul era ornat cu un vas de trandafiri roșii înfloriți. Fără îndoială, un omagiu al doamnei Bentham, mătușa lui Martin. Venind aici, Joanna se temea s-o întâlnească pe bătrâna care petrecea ore întregi rugându-se la mormântul nepotului ei. Slavă Domnului, nu era nimeni prin jur. Joanna n-ar fi avut tăria să suporte noi reproșuri.

În afară de ciripitul păsărerelor în copaci, totul era calm. Un calm binefăcător, propice reflecției și amintirii.

– Tu l-ai omorât ! Mi-ai omorât băiatul !

Cuvintele răsunau în capul ei cu atâta claritate, de parcă mătușa lui Martin apăruse acolo în persoană, pentru a le pronunța.

Joanna se revăzu în salonul hidos al domnișoarei Bentham, cu draperiile lui groase lăsate, din considerație pentru mort. În ciuda atmosferei sufocante care domnea în încăpere, Joanna era parcursă de fiori.

– Este ridicol ! N-aveți dreptul să mă acuzați așa, domnișoară Bentham. Ancheta a stabilit că a fost un accident. Ați văzut raportul medicului legist, Martin era beat...

– Martin nu bea ! Niciodată ! Tu trebuie să-l fi forțat... Căsătorindu-te cu el, ai făcut din el un nefericit și l-ai omorât !

– Vă rog, opriți-vă ! o implora Joanna, rănită de virulența acelor atacuri.

— Nu-i decât purul adevăr ! Nepotul meu a pierdut orice bucurie de a trăi în contact cu tine, ai fost un blestem pentru el. De ce l-ai luat de bărbat ? Nu-l puteai lăsa în pace ?

Întrebări la care Joanna nu era în stare să răspundă.

După o scurtă pauză, domnișoara Bentham își încheiase rechizitoriul nemilos declarând :

— După funeralii, nu țin să ne mai revedem !

Și acum Joannei i se făcea pielea ca de găină când își amintea expresia rea a domnișoarei Bentham în timpul acestui schimb crud de cuvinte. De mai multe ori ar fi vrut să protesteze, să se apere, dar ciudat, nu reușise.

Chiar îi făcuse rău lui Martin ?

Joanna care împărtășise cu el aceleași jocuri, aceiași prieteni, îl cunoscuse din fragedă copilărie. Totuși, păstra despre el imaginea unui singuratic. I se cunoșteau puține iubite și, după părerea generală, doar o femeie excepțională ar fi reușit să intre în grațiile domnișoarei Bentham. Aceasta îl crescuse pe Martin de când, foarte tânăr, își pierduse părinții, și-i purta acestui copil o adorație fără margini.

Când o invita să iasă împreună, Joanna accepta fiindcă Martin nu făcea parte dintre acei bărbați pentru care o seară la restaurant sau un teatru să se termine obligatoriu în pat. Se despărteau cu o simplă sărutare și nici măcar o dată el nu încerca să dea relației lor un caracter mai intim. Era deci un tovarăș plăcut cu care ea se simtea senină și destinsă.

Dar totul se năruie în acea zi ploioasă când, pe drumul către Northwaite, întâmplarea îl aruncă pe Cal Blackstone în drumul ei.

De atunci, Joanna se simțise amenințată, tracasată. Raporturile amicale pe care le întreținea cu alți bărbați se dovediseră dintr-o dată insuficiente ca s-o apere de Cal Blackstone. Trebuia să găsească un alt mijloc ! O soluție care s-o pună la adăpost de el, radicală și definitivă.

Să se căsătorească cu Martin. În ce moment incolțise ideea în mintea ei ? Dacă Joanna uitase, nu putea să nu-și amintească fără să se simtă stingerită vicleniile pe care le utilizase pentru a-l face pe Martin s-o ia de nevastă.

Văzută din afară, această alianță între cei doi tineri dădea impresia a ceea ce se cheamă de obicei „o partidă frumoasă”. Și apoi — în mod sigur pentru a-și înăbuși un sentiment jenant de vină — Joanna își spunea că chiar îl plăcea pe Martin. Și că, din această prietenie, cu timpul, va izvorî dragostea... Și de asemenea că o relație stabilă și fără probleme era de mii de ori preferabilă uneia dintre pasiunile devoratoare care te lasă adesea distrusă.

Cum putea bănuie ce o aștepta ? Joanna nu cunoștea multiplele fațete ale naturii umane și complexitățile acesteia. Lecția fusese crudă, iar drama nu putuse fi evitată.

Șase luni după ceremonia căsătoriei, Martin, la volanul mașinii sale sport, intrase în plină viteză într-un parapet, la o curbă periculoasă. Murise pe loc.

Mulțimea a venit în număr mare la biserică în ziua înmormântării. Rude și apropiați, sincer afectați de eveniment, și alții, simpli curioși în căutare

de senzații, pe care această moarte brutală îi intriga.

Înhumarea propriu-zisă rămăsese unul din momentele cele mai șocante pentru Joanna. Prezența domnișoarei Bentham lângă ea îi punea nervii la grea încercare. Domnișoara Bentham care-i arunca priviri pline de ură, care pândeă cel mai mic freamăt a buzelor ei, apariția unei lacrimi... Era îngrozitor.

Când, în cimitir, preotul pronunțase ultimele rugăciuni, trăsăturile bătrânei se strânseseră într-un rictus atroce, buzele i se întredeschiseseră ca și cum voia să vorbească. Îngrozită, Joanna avu convingerea că ea o să strige „asasina !” acolo, peste sicriul lui Martin. Toată ființa ei se încordase în așteptarea acestui atac, care nu se produsese.

În loc de asta, domnișoara Bentham căzuse în genunchi, cu un strigăt de disperare :

— Băiatul meu ! Băiatul meu drag !

Urmaseră câteva secunde lungi de tăcere jenantă, după care preotul și angajatul pompelor funebre o ajutaseră pe bătrâna scuturată de hohote de plâns să se ridice.

Cuprinsă de o amețală bruscă, Joanna se crezuse pe punctul de a leșina. Privirea ei se întorsese de la acest spectacol insuportabil și atunci se întâlnise cu cea a lui Cal. În costum închis la culoare și pardesiu gri, el se ținea la câțiva metri în mulțime, arborând ca și ceilalți expresia gravă cerută de împrejurări.

Totuși, imediat ce ochii lor se întâlniseră, Joanna știuse cu o certitudine cumplită că acele șase luni de suferință nu serviseră la nimic ; că pentru el,

nimic nu se schimbase, ea redevenea prada lui de parcă Martin nu existase niciodată.

Așa că Joanna fugise în Statele Unite, sperând să rezolve astfel problema. Ceea ce era o iluzie... și în fond, nu bănuia oare ? Chiar cu un ocean între ei, mintea ei nu cunoscuse nici pace, nici seninătate. Sanctuarul ideal care s-o pună la adăpost de Cal Blackstone nu exista. Deci, Joanna se hotărâse să se întoarcă.

Și apoi, nu mai putea să rămână. Trebuia cu orice preț să-l revadă, să știe. Acum, știa...

Da, Joanna știa că-l iubea pe Cal Blackstone. Și de multă vreme...

Iată de ce acuzațiile domnișoarei Bentham nu trezeau decât riposte timide din partea ei. Fiindcă în cuvintele acestora se afla o parte de adevăr și Joanna era conștientă de acest lucru.

Dovada, când se lungea seara lângă Martin, imaginea lui Cal era aceea care o urmărea. Și asta, chiar și în somn.

Dumnezeule... o roșeață vie îi invadă obraji la aceste evocări. În ce confuzie, ce disperare o confundau aceste vise. Să dorească un bărbat, și nu pe oricare, ci ultimul bărbat din lume pe care ar fi trebuit să-l dorească...

Ah, de ce nu ascultase atunci acele semne ale subconștientului ? Dacă ar fi fost mai cinstită cu ea însăși și cu Martin, atâtea nenorociri ar fi fost evitate. Astăzi, el ar fi fost încă în viață.

„Dar iată, astăzi el este mort și este vina mea.”

O scutură un hohot de plâns irezistibil și încețoșându-i vederea, lacrimi mari îi apărură în ochi. Joanna începu să plângă. Să plângă așa cum n-o putuse face atunci. Multă vreme ea-și plânse vina,

remuşcările, ingenuncheată lângă mormântul de la umbra copacilor.

Greşise când se căsătorise cu Martin, şi în prezent, Joanna plătea. Putea să existe o soartă mai rea ca a ei ? Iubea un bărbat pentru care ea nu reprezenta decât un instrument de răzbunare !

După ce-şi şterse lacrimile, Joanna privi ţintă granitul pe care era gravat numele lui Martin.

„Am fost necinstită cu tine, Martin, murmură ea. Îndrăznesc în sfârşit să-mi mărturisesc... să-ţi mărturisesc. Dar vezi tu, acum este rândul meu să sufăr... şi-ţi cer iertare.”

Cine ştie, poate că într-o zi va reuşi să se ierte chiar ea însăşi ?

Încet, tânăra femeie se ridică şi părăsi cimitirul.

*

*

*

— Vreau să-ţi vorbesc, Joanna.

Tocmai urca scările şi Joanna se întoarse spre fratele său.

— Nu poate aştepta ? Aveam intenţia să mă culc devreme în seara asta.

Deja, ea trebuise să se sacrifice încercării unei cine de familie când, traumatizată de emoţiile zilei, n-avusese nici cea mai mică poftă de mâncare.

— Înţeleg că eşti grăbită să te urci în pat, dar nu, nu poate aştepta, riplică Simon pe un ton puţin binevoitor.

Poate că ar fi tergiversat dacă ea ar fi fost lăsată să aleagă. Dar el deschise uşa biroului şi aşteptă ca ea să intre. Resemnată, Joanna intră în

încăperea a cărei uşă Simon o închise imediat după ei.

— Te ascult.

— Am primit un telefon de la Paul Robertshaw azi după-amiază. Şi-a sărbătorit ieri aniversarea căsătoriei la Country-club.

La pronunţarea acestor cuvinte, Joanna simţi cum îi sare inima în piept.

— Ah, da ? Sincer, ieşirile familiei Robertshaw nu mă interesează în mod deosebit şi...

— Nici pe mine, i-o retează el. Numai că, vezi tu, te-au văzut în tête-à-tête cu Cal Blackstone. Inutil să-ţi mai spun surprinderea lor. Şi a mea ! Mai ales că n-ai părăsit restaurantul singură ! Atunci ?

— Atunci, ce ? Ce aştepţi de la mine ?

Evident, nu acest gen de reacţie... Simon îşi ieşi din tâtâni.

— Dar bine, Joanna ! Recunoaşte că este de mirare, nu ? Tu care tot timpul îi denigrai pe Blackstoni, care n-ai vrut să auzi vorbindu-se de împăcare când îţi propuneam, iată că te afişezi cu unul dintre ei ! Fără a mai vorbi de restul care s-a făcut fără martori...

— Îţi interzic să insinuezi ceva !

— Adevărat ? Ai uitat c-am asistat la întoarcerea ta acasă azi-dimineaţă ? Că **noi** am asistat ! Unde ai petrecut noaptea, Joanna ? Răspunde !

Joanna nu ezită mult timp. La ce bun să mintă ca să scape ? Era timpul ca Simon să-şi dea seama unde-l împinsese inconştienţa lui.

— Am petrecut noaptea cu Cal, anunţă ea fără să clipească.

O tăcere impresionantă se lăsa în birou. O tăcere pe care Joanna o simţea grea de ameninţări.

Intr-adevăr... reacția lui Simon țâșni imediat, într-un șuvoi de furie.

— Ce?... Și îndrăznești să-mi mărturisești ? Te-ai degradat, ai târât numele nostru în noroi și îndrăznești s-o spui cu capul sus ? La ce te gândeai ? Nu mai ești în toate mințile !

Joanna fremătă de revoltă.

— La tine mă gândeam ! M-ai implorat să te ajut, să-l calmez pe Cal Blackstone, am făcut-o !

— Să mă ajuți, da, dar nu așa ! Nu ți-am cerut niciodată să te vinzi acestui bărbat !

— Nu ți-a trecut prin cap c-ar putea să fie condițiile lui ? Totul se plătește, Simon. Moneda de schimb eram eu.

— Nu trebuia să accepți acest rol ! Este nedemn de tine ! strigă Simon cu voce tremurătoare. Când mă gândesc... O Chalfont zbenguindu-se în pat cu un Blackstone ! Și se pretinde că istoria nu se repetă !

— Ce vrei să spui ?

— Datorită ție, draga mea, Cal Blackstone a avut răzbunarea la care visa... Dacă toată această poveste n-ar fi așa de sordidă, mi-aș scoate pălăria în fața lui, adăugă el cu un rictus de dezgust.

Joanna, pe care o cuprindea o teamă ciudată, murmură :

— Este foarte simplu. Se întâmplă că în trecut, bunicul lui a încercat s-o violeze pe bunica noastră, prima Joanna Chalfont. Ea a reușit să-l respingă, dar el a fost somat să-și părăsească slujba și locuința, din acest motiv și nu din altul.

— S-o violeze ? repetă Joanna, năucită. N-am auzit niciodată vorbindu-se...

— Nu este genul de eveniment despre care să se vorbească. S-a pus concedierea lui pe seama altor motive. Cum acel nemernic era un scandalagiu dublat de un dezaxat, n-a fost greu să găsească un pretext pentru a se descotorosi de el... Acum, draga mea, știi totul, adăugă Simon, întâlnind privirea înmărmurită a surorii sale. Iată cum s-a născut ura dintre familiile Chalfont și Blackstone. Nu din cauza agitațiilor muncitorești sau din cine știe ce rivalități, nu ! Ci din cauza unui parvenit care voia s-o seducă pe soția patronului său !

După scurt timp, Simon continuă :

— Culmea obrăzniciei, în loc să dispară o dată concediat și să ne scutească de prezența lui, domnul a rămas ! Și mai și susține cui voia să-l audă că el suferise o jignire. Ce insultă pentru bunica !... De altfel, puțin după aceea a avut ea o sarcină care a costat-o viața. Șocul nervos, desigur.

Cu răsuflarea oprită, Joanna mergea din surpriză în surpriză.

— Cum... dar de unde ai tu informațiile acestea ?

— Am aflat toate acestea recent, în timpul călătoriei tale în Statele Unite, când tata a început să bată câmpii despre trecut. Într-o seară a început să vorbească despre Joanna. Cuvinte disparate, incoerente. La început am crezut că era vorba despre tine, apoi am înțeles că făcea aluzie la mama lui. Punându-i câteva întrebări, am reușit să deduc toată povestea. El era foarte tânăr când a murit ea și evident, aceste evenimente l-au lovit. L-ar fi lovit mai puțin...

Uluită, Joanna exclamă :

— Simon, de ce nu mi-ai spus mai devreme ?

— Nu vedeam necesitatea, tu-i urai pe Blackstoni mai mult decât mine ! Cum puteam să bănuiesc că răzbunarea lui consta în a te atrage în patul lui ? Și încă mai mult, să și reușească ! Nu, în mintea mea, el poftea conacul, nu pe sora mea. De fapt, recunosc că am subestimat personajul și scopurile lui.

Tinerei femei i se păru că-i răsună în urechi vorbele lui Cal Blackstone. „Nu voi fi satisfăcut decât cu supunerea ta completă și totală... Răzbunarea este o mâncare care se consumă rece.”

O senzație de gol o apăsă pe Joanna, o senzație oribilă. Abia avu puterea să murmure :

— Nu ești singurui... și eu l-am subestimat.

La întoarcerea de la cimitir, adineauri, îndemnată de tăria propriilor sale sentimente, Joanna începuse să viseze : îl va schimba pe Cal, va sfârși și el prin a o iubi, iubind-o și nu dorind-o numai !

Amară deziluzie ! În lumina dezvăluirilor lui Simon, totul apărea sub un unghi complet nou. Ii inspirase lui Cal doar o atracție fizică ? Nu, nici măcar asta-l lăta de ce o lăsase să doarmă în pace noaptea trecută. Ceea ce ea interpretase ca o dovadă de considerație din partea lui, nu era de fapt decât indiferență.

Unica dorință care-l consumase vreodată, era să reușească acolo unde bunicul lui eșuase. Să spele jignirea trecutului, punând mâna pe Joanna Chalfont și făcând-o să treacă în ochii tuturor drept jucăria, marioneta lui.

Erau departe de pasiune, de sentimente autentice, acele elanuri tumultuoase care-i legănasera

visurile... În abisul disperării unde ea se înfunda, auzi de departe vocea lui Simon :

– Nici tu, Joanna, n-ar fi trebuit să-mi ascunzi realitatea.

Ea dădu din umeri în semn de neputință :

– Nu voiam să te îngrijorez. Aveai deja probleme. Fiona, bebelușul...

Și apoi, dacă Joanna prefera să tacă, se temea și de o reacție impulsivă din partea lui.

O întrebare totuși îi trecu prin minte : de ce nu-i mărturisea fratelui ei că, până în acel moment, actul pe care i-l reproșa cu atâta vehemență nu se consumase ? Cine știe, poate Cal dorea doar să înșele aparențele – să dea iluzia că era amantul ei, dar să nu devină în realitate.

Și ce să zică de sărutările pasionate de azi-dimineață ? Fără îndoială că el căuta pur și simplu s-o aducă la cheremul lui și ea să fie cea care să-l implore să facă dragoste cu ea. Astfel, ar putea-o respinge savurându-și triumful.

Nu, imposibil de mărturisit asta lui Simon ! Să recunoască, ar fi să-și dovedească eșecul ca femeie. Al doilea eșec... pentru că exista deja cel pe care-l avusese în viața conjugală.

Cu gâtul prins ca într-o gheară, Joanna își strânse buzele pentru a nu izbucni în suspine în fața fratelui ei. De mult nu mai avusese acest sentiment de disperare nesfârșită.

– De acum înainte, te vei ține la distanță de Blackstone, decretă Simon pe un ton ce nu admitea replică.

– Eu așa vreau... dar dacă el revine să-și pretindă banii ?

— Nu mai este treaba ta. N-ar fi trebuit să te amestec în această afacere, Joanna. Astăzi regret foarte mult ce ți s-a întâmplat.

— Nu ești singurul vinovat, Simon, și eu am partea mea de vină. Am păcătuit prin vanitate, prin exces de siguranță, vrând să-i dejoc singură planurile. Din păcate, în acest gen de conflict, cei din familia Chalfont n-au ținut niciodată cont de nimic și dacă asta continuă, vom pierde totul.

Simon reacționează cu tărie.

— Să pierdem totul ? Categoric nu ! Nu se pune problema ca acest nemernic să ne mai ia ceva, voi avea grijă !

— Da, dar cum ? Ai ceva cu care poate fi oprit ?

Întrebarea îl lăasă pe Simon gânditor, și când răspunde o face într-un mod laconic :

— Am ideea mea, dar prefer s-o păstrez pentru mine... Este târziu, Joanna. Du-te să te culci și nu-ți face griji degeaba, conchise el cu un zâmbet liniștitor.

Să nu-și facă griji degeaba ? O recomandare iluzorie... Joanna își dădu seama de acest lucru când se sculă a doua zi în zori, după o noapte lungă de insomnie.

CAPITOLUL VII

Ziua ei trecu sperând și temându-se în același timp de un telefon de la Cal care s-o convoacă la o nouă vizitare de case.

Ce pretext ar invoca dacă el suna ? Joanna habar n-avea. Orice ipoteză care-i venea în minte nu i se părea suficient de convingătoare. Așa că, abătută, se întreabă dacă nu era mai bine să joace cu cărțile pe față. Să-i mărturisească lui Cal că-i cunoștea intențiile și să-l roage s-o lase în pace.

Dar asta ar rezolva ceva ? Dacă ea-l respingea, atacul lui se va îndrepta asupra altei ținte : conacul, Craft Company... Mai mult ca niciodată, Joanna nu-și făcea nici o iluzie în privința hotărârii lui Cal de a le distruge familia. De unde necesitatea de a găsi cât mai repede posibil o cale pentru a preveni răul.

O societate de consultanță ar putea eventual, după un studiu al pieței, să evolueze perspectivele de viitor ale lui Craft Company. Joanna îi prezentă ideea lui Simon, fără a trezi în el vreun pic de interes.

— Ar trebui ca societatea să aibă un viitor, se mulțumi el să răspundă.

— Trebuie să mă ocup sau nu ? îl întrebă sora lui, iritată.

— Nu, inutil. Ți-am spus, Joanna, eu sunt cel care conduce afacerea de azi înainte. Voi găsi o soluție.

Tonul nu admitea replică și Joanna, deși sceptică, nu insistă.

Era limpede că Simon voia s-o vadă păstrând distanța față de Craft Company. Și chiar față de gestiunea ei. Când ea propuse să-și reia responsabilitățile în întreprinderea familială, fratele ei se opusese categoric : Philip și cu el erau suficienți, afirma el, ca să conducă afacerile.

Totuși, Joanna avea nevoie de ceva cu care să-și ocupe mintea, să înșele neliniștea orelor lungi petrecute analizând aceleași probleme și așteptând un telefon de la Cal.

Dar zilele se succedară, interminabile, fără să apară un singur telefon de la el. Renunțase până la urmă să-i impună împărțirea aceluiași acoperiș ? Puțin probabil...

Timpul, invers dispoziției Joannei, era uimitor de frumos, așa că ea lenevea în grădină în compania unei cărți care rămânea cel mai adesea închisă lângă ea. Dacă pielea ei căpătă o plăcută nuanță aurie, cearcănele de sub ochi cauzate de nopțile ei de insomnie erau totuși evidente.

Bineînțeles, Cal îi monopolizase aproape în întregime visările. O obseda în mod special o imagine, ultima pe care o avea cu el : Cal care-i lua mâna și-i zâmbea... Totuși, cu ce ușurință o vrăjise. Joanna era îngrozită când se gândea.

Uneori, gândurile ei se îndreptau spre cel de la care începuse totul, celălalt Callum Blackstone.

Ce personaj... Negreșit că el nu l-ar fi condamnat pe nepotul lui, a cărui perseverență n-o egala decât pe a lui, gândea Joanna cu amărăciune.

Și când se gândea că la început, această ură, această dorință de răzbunare se datorau unei pasiuni carnale neîmplinite ! Callum Blackstone o doriise pe Joanna Chalfont până la a abdică de la orice simț al onoarei și moralei. Frustrat în pasiunea lui, își canalizase furia asupra soțului celei care nu fusese niciodată a lui : Joanna Chalfont. Pentru că nu putea s-o aibă pe femeia lui, îi va lua restul ; iată care trebuia să fi fost raționamentul lui.

În orice caz, o poveste sordidă. Poveste care nu-și va vedea sfârșitul până când Cal nu va închide o dată pentru totdeauna acest lanț al răzburărilor. Și această ultimă za, își spunea Joanna îngrozită, era ea !...

Dacă nopțile o epuizau, zilele nu-i erau mai grozave. Prezența doamnei Driscoll nu întârzie să facă atmosfera la conac de nesuportat. De dimineață până seara era auzită criticând, plângându-se, amestecându-se în toate. Nu exista nimic care să scape atenției sale și-și incita fiica să-și instaureze autoritatea în casă. „Întotdeauna este un mijloc de a îmbunătăți lucrurile” obiecta ea când Fiona nu manifesta dorința de a tulbura rutina. „Acum tu ești stăpână aici !”

Ca reacție la acestea, Joanna hotărî să-și deschidă mai mult viața spre lumea exterioară. Să încerce un simulacru de viață socială nu putea să-i facă decât bine. Reluă deci contractul cu vechile sale prietene, întrerupt cu ocazia călătoriei în Statele Unite. Unele dintre ele nu mai locuiau în zonă.

Altele erau măritate și chiar mame. Sigur că se bucurau s-o revadă pe Joanna, dar toate păreau atât de ocupate... Mai mult, faptul că era văduvă, înălța între ele un soi de barieră. Nu știau ce să spună despre Martin și efemera lor viață conjugală, și nu exista nimeni căruia Joanna să i se poată destăinui. Așa că aceste întâlniri, lipsite de orice interes autentic, se limitau la discuții despre scutece, sau răceala ultimului micuț. Ce mai tura-vura, subiecte lipsite de interes pentru Joanna. Când părăsea casele drăguțe ale prietenelor sale, scotea un lung oftat de ușurare și o lua pe șoselele colinelor, având drept martori pentru confidențele ei soarele și vântul.

Într-una din peregrinările sale ajunse la Nethercrag. În fața lui Kirkgate Cottage era o pancardă pe care scria „vândut“...

Cu inima grea, Joanna ajunse la conac unde o găsi pe cumnata ei care-o aștepta pe peron.

— Unde este Simon ? o întrebă Fiona de-a dreptul.

Dacă tonul agresiv o irită întrucâtva pe Joanna, aceasta se strădui să nu arate.

— La biroul lui, îmi imaginez.

Era în timpul săptămânii, deci părea ipoteza cea mai logică.

— Nu, și asta-i problema, replică Fiona. Am primit un telefon de la Philip care m-a întrebat dacă nu este pe aici. Avea un glas sincer contrariat. Mi-a spus că nu găsea nicăieri registrul de comenzi și că uitându-se în seiful lui Simon, a observat că au dispărut înregistrările contabile și alte documente. Fără a vorbi de banii lichizi din încasările curente.

li aruncă Joannei o privire bănuitoare, după care o întrebă :

— Ești sigură că nu știi unde este ? Philip m-a însărcinat să te întreb... când te vei hotări să te întorci.

— Sunt propriile lui cuvinte, sau ale tale ? ripostă Joanna pe un ton sec. Se întâmplă să n-am habar de locul unde se găsește Simon, nici de ce lipsesc documente.

În schimb în privința banilor din casierie, supozițiile puteau fi exacte... Doar nu se duce un registru de comenzi pe un câmp de curse.

— Ce trebuie să fac ? întrebă Joanna. Să-i telefonez lui Philip sau să-l asigur în persoană de buna mea credință ?

— Dacă nu-i prea mult pentru tine... Nu mai târziu ca ieri, mama s-a mirat că petreci atâta timp visând sau plimbându-te când sunt atâtea de făcut la societate.

— Sunt impresionată că se interesează atât de mult de mine. Necazul este că nici Simon, nici Philip nu mi-au propus să lucrez din nou la Craft Company. Am avut chiar sentimentul c-aș fi în plus.

Cu această replică bine ținută, Joanna își lăsă cumnata acolo, de teamă să nu invenineze și mai mult discuția lor.

Dar pentru moment, înțepăturile Fionei o preocupau mai puțin decât ultimele fantezii ale lui Simon. Oare ce le mai pregătea ? Copleșit de gravitatea greșelilor lui, se pregătea s-o ia la fugă ? Să dea Domnul să nu fie așa... Ar fi lovitura de grație.

Acestea erau gândurile care o răvășeau pe tânăra femeie când urcă în camera ei. Acolo, vede-

rea unui plic strecurat pe sub ușa o umplu de o neliniște surdă. În mod sigur, acesta conținea răspunsul la întrebările ei. Joanna îl rupse cu o mână nervoasă.

Era vorba de o scrisoare de la Simon.

„Dragă Joanna,

Am găsit mijlocul de a ne sustrage lui Blackstone o dată pentru totdeauna. Nu este soluția ideală dar, date fiind împrejurările, nu există alta mai bună. Îți cer să ai încredere în mine și să nu spui nimic nimănui. Simon”

Cu inima bătând puternic, Joanna o citi încă o dată, în speranța de a descoperi elemente noi. De fapt, acest mesaj era prea scurt, prea evaziv, lăsând-o nesatisfăcută și deloc liniștită. De ce atâta mister? Se temea ei că-i va dezaproba „soluția”? În care caz, avea de ce să se îngrijoreze... Dumnezeu, numai să nu facă vreo prostie!

După ce ascunse scrisoarea în poșetă, ea-și schimbă rochia cu jeanși și un tricou înflorat și se duse la mașina ei.

Philip se afla în biroul lui Simon când ea ajunse la Craft Company. Un Philip vizibil mulțumit să o vadă.

— Bună, americanco! Ai idee de locul unde se află vanabondul de frate-tău?

— Nici cea mai mică. Nu știu mai mult ca tine... Și secretara lui ce crede?

— Jenny este în concediu și o înlocuiește cineva, explică Philip cu o mutră necăjită. Tot ce mi-a putut spune este că telefonul nu s-a oprit din sunat toată ziua de ieri și că azi-dimineață, Simon a venit practic în zori la birou, ca să plece cu servieta lui plină de plesnea.

Philip se întrerupse puțin, apoi întrebă cu un aer neliniștit :

— Joanna, nu se petrece nimic grav... nu-i așa ? Știi bine că eu nu mă ocup decât de vânzări. Simon urmărește conturile mai îndeaproape ca mine, dar dacă avea necazuri, mi-ar fi spus, nu ?

— Evident, nu este cazul să te îngrijorezi, îl asigură Joanna încrucișându-și degetele la spate pentru ca rugămintea să-i fie auzită. Poate că Simon s-a decis să schimbe banca, sau să găsească un nou contabil. Îl cunoști, când îi intră ceva în cap...

Argumentul păru să-l convingă pe Philip ale cărui trăsături începeau treptat să se destindă. Chiar zâmbi când rosti :

— Îmi face cu adevărat plăcere să te revăd, Joanna. Ești strălucitoare.

După această succesiune de nopți fără somn ?

— Îți mulțumesc, răspunse Joanna, înapoindu-i zâmbetul. Dacă tot sunt aici, te pot ajuta cu ceva ? N-aș vrea să mă impun, bineînțeles, dar...

— Oh, nu ai deranja, dimpotrivă, declară Philip cu căldură. Uite, îți propun să mergi să arunc o privire la noile materiale pe care le folosim pentru tapițarea mobilei. Materiale total inedite. Opinia unei femei m-ar interesa foarte mult.

Joanna ar fi preferat să se ocupe de altceva, de exemplu să întreprindă o mică anchetă în biroul lui Simon pentru a căuta vreun indiciu referitor la natura planurilor lui, dar n-avea importanță... Îl însoți binevoitoare pe Philip în atelier.

Petrecură acolo aproape o jumătate de oră. Locul zumzăia de activitate și produse impresie asupra Joannei. Dacă Craft Company se ducea de

râpă, nu era din cauza lipsei de idei sau entuziasmului. Numai Simon să nu-i tragă într-o aventură hazardată ! Fără să vrea, Joanna era frământată de neliniște.

După aceea, Philip o invită la o cafea în biroul lui.

— Dacă aş fi ştiut că voi avea o vizitatoare, aş fi comandat şi cornuri...

El o privi o clipă, apoi continuă :

— Acum că te-ai întors, am putea cina într-o seară împreună ? Ce zici ?

Luată pe neaşteptate, ea tăcu câteva secunde.

— Foarte drăguţ din partea ta.... Tu nu ieşei cu Lindsay Armitage ?

— Oh, totul s-a terminat între noi. Ea n-avea decât o dorinţă : să i se pună o verighetă pe deget... Aşa că, înţelegi...

Joanna zâmbi amuzată. Şi în lipsă de scuze pentru a se eschiva, sfârşi prin a răspunde :

— Bine, de acord cu cina.

— Formidabil ! Când eşti liberă ?

Philip îşi frunzări rapid agenda.

— Dacă eşti de acord, miercuri seara mi-ar conveni de minune.

— Miercuri ? Perfect.

Până atunci, va găsi ea un pretext oarecare, o migrenă sau altceva, ca să anuleze întâlnirea.

În momentul în care Philip îşi închidea agenda, Joanna îl văzu privind spre uşă cu o uşoară ridicare a sprâncenelor. Simon ? Înainte de a se întoarce, ea ştiu că nu era fratele ei.

Într-adevăr... Cal Blackstone în persoană stătea în prag !

El fu primul care rupse tăcerea care se lăsase în încăpere.

— Sper că nu deranjez ? De fapt îl căutam pe Simon, nu este în biroul lui.

— Nu... este plecat cu afaceri, se auzi Joanna răspunzând cu o voce gâtuită.

— Adevărat ? Aș fi încântat. Dacă judec după mesajul pe care mi l-a lăsat azi de dimineață pe robotul telefonic, fratele tău trebuie să-și fi pierdut capul.

— Ce spunea ? întrebă Philip.

— Avea aerul unei declarații de război. Un război pe față, preciză Cal cu o ironie calmă. Am venit să găsesc o explicație.

— Poate că sunt în măsură să ți-o furnizez, interveni Joanna. Am putea discuta amândoi în biroul lui...

Cal care o observa cu severitate, aprobă.

Philip nu se simțea în largul său. Joanna ghicise că oscila între mirare și teamă.

— Pe miercuri, îi spuse ea înainte de a ieși.

— Da, pe miercuri, încuviință el în șoaptă.

Cu capul sus, ea-l precedă pe Cal de-a lungul coridorului până la biroul lui Simon. Acolo, stătură față-n față câteva secunde, după care avu loc ofensiva.

— Trecutul nu ți-a servit drept lecție, Joanna ?

— Nu înțeleg.

— Hai, nu face pe nevinovata. Dacă intenționezi să-l înlocuiești pe Martin cu acest biet imbecil, renunță. Ar fi o greșeală. Una în plus.

— Este părerea ta... Oricum, asta nu te privește, deci te rog să mă scutești de comentariile tale!

Așezat pe marginea biroului, Cal o fixă cu o privire de gheață.

— Ia te uită, asta nu mă privește... Și de ce ?

— Fiindcă în curând, nu va mai trebui să ne supunem șantajului tău. Fratele meu a găsit un mijloc de a scăpa de tine definitiv.

Ciudat, dar Cal nu păru impresionat peste măsură.

— Adevărat ?

— Da ! Simon este la curent cu toate. Nu i-am ascuns manevrele tale. De altfel, și el mi-a povestit unele amănunte pe care nu le cunoșteam.

— Care de exemplu ?

— Împrejurările exacte care au declanșat conflictul dintre familiile noastre. Știu ce s-a întâmplat între bunica mea și bunicul tău, de ce a fost el concediat și alungat de acasă... Printre altele, el n-a reușit s-o fure !

— Uite cine vorbește ca o adevărată Chalfont, comentă Cal, sardonice.

— Ei bine, eu sunt o Chalfont și sunt mândră de asta !

— Chiar și acum, când cunoști toate amănuntele poveștii ?

— De numele tău ar trebui să-ți fie rușine ! Și de procedeele incalificabile la care ai recurs ! Mi-nchipui că te distrează grozav să-l imiți pe bunicul tău, dar gluma a durat destul.

— Să-l imit ? Nu, draga mea, să-l depășesc. Eu, ceea ce iau păstrez.

Această afirmație fu însoțită de o lungă privire mângâietoare și Joannei i se păru că întreaga suprafață a pielii îi ia foc. O cuprinse o emoție inten-

să și răspunsul ei abia reuși să treacă de gâtul care i se îngustase.

– Nu mă vei avea nici acum, nici altă dată.

– Doar dacă hotărâsc eu.

– Nu. S-a terminat, nu te voi mai lăsa să mă manipulezi. Și nici Simon.

– Simon, Simon... Ce mișcătoare este această încredere pe care o ai în fratele tău. În fond, cum crede el să iasă din încurcătură? Pregătește un nou atac asupra trenului Glasgow-Londra?

Cal se îndoia că ea știa mai multe decât el...

– Nu te privește. Trebuie să știi doar că ți se vor înapoia banii. Și după aceea, du-te dracului!

– Dracului !... Și dacă planul lui eșuează?

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, nu mai vreau să aud de tine, spuse Joanna cu vehemență. Ceea ce ai făcut... ai încercat să faci, este de neiertat.

Se lăsă tăcerea.

– Bine. Într-un anume mod, asta simplifică lucrurile.

Cu acest comentariu enigmatic, el scoase din buzunarul de la haine un teanc de hârtii pe care ea le cunoștea, și le aruncă pe birou.

– Recunoașterea datoriilor de către fratele tău. Este și socoteala, dar dacă vrei să verifici...

– Ni le dai înapoi? De ce?

Ea-l fixă cu ochii holbați într-o expresie neîncrezătoare. Blackstonii nu erau genul să depună armele în mijlocul unei bătălii!

– Ca să reiau termenii tăi, draga mea, giuma a durat destul. S-a terminat.

– Nu... nu te cred.

— Crezi ce vrei. Acesta este totuși adevărul. Cum ghicești, m-a amuzat să văd până unde ai merge pentru a-l apăra pe fratele tău. Sincer, el nu merită devotamentul tău.

— Este o părere care-ți aparține.

— Nu, este o părere de bun-simț. N-aș fi permis niciodată unui bărbat s-o trateze pe vreuna dintre surorile mele așa cum te-am tratat eu. Am așteptat ca Simon să vină să mă caute, să se revolte, să încerce să-mi rupă oasele. Dar nu, s-a comportat exact cum presupuneam.

Cuta din colțul gurii lui se adânci și Cal continuă :

— Natural, n-a fost numai asta. Doream să fac o experiență, să văd până la ce punct această blestemată de mândrie a familiei Chalfont era înrădăcinată în tine, Joanna. Voiam să-mi dau seama până unde ai merge pentru a salva puținul care v-a rămas, fantoma demnității voastre... Ei bine, iată, în prezent cunosc rezultatul acestei experiențe, restul nu mă mai interesează. Acestea fiind zise, adăugă el cu un mic zâmbet răutăcios, am constatat cu o oarecare mirare că chiar și un pirpiriu ca Simon sfârșește mai devreme sau mai târziu prin a se revolta.

— Îți interzic să vorbești astfel de fratele meu ! N-ai dreptul...

— Ba da, pentru că este adevărul gol-goluț. Jonas, bunicul tău, era cea mai josnică brută din ținut, dar ca adesea într-un astfel de caz, era un laș. N-a vrut niciodată să se lupte cu bunicul meu de la bărbat la bărbat, prefera să-l combată pe terenuri mai sigure. Tatăl tău, Joanna, a moștenit din slăbiciunile lui, dar nu și din fermitate. S-a dovedit

incapabil să conducă afacerile și Simon este de aceeași teapă

— Tatăl meu este bolnav.

— Știu și-mi pare rău, dar asta nu schimbă nimic. V-a crescut în credința că tatăl meu și cu mine l-am escrocat, deposedat de bunurile lui. Este fals, Joanna. La tot ce a pierdut, el a renunțat de bunăvoie. Ceea ce noi am acceptat cu dragă inimă, recunosc.

După o scurtă pauză, el adăugă :

— Sper ca Simon să reușească să iasă definitiv de pe acest făgaș, dar mă îndoiesc. În orice caz, chiar dacă-mi înapoiază banii, spune-i că voi fi mereu la cotitură.

— Ți voi spune, răspunse Joanna cu o voce fără timbru.

Un zămbet ambiguu apăru pe buzele lui Cal.

— Sunt sigur că lecția n-a fost inutilă. Într-un oarecare fel, Joanna, cred că o să te regret. Începuse să-mi placă cum muști din momeală, cum te zbați.. Și mai sunt și alte plăceri pe care aș fi vrut să le gust împreună cu tine. Fizic, ne-am înțeles foarte bine amândoi...

— Taci ! Taci și pleacă ! exclamă Joanna, ajunsă la capătul puterilor.

— Plec... Anunță-l pe Simon de vizita mea.

Sărind cu ușurință de pe birou, Cal se îndreaptă spre ușă, dar la jumătatea drumului se răzgânde.

— Un ultim lucru înainte de plecare...

Fără să fi lăsat să se întrevadă o astfel de urmă, el se apropie și o atrase în brațele lui. Gura lui se apăsă cu putere peste a Joannei, revendicând o supunere pe care ea nu se gândea nici o clipă

să i-o refuze. Dimpotrivă... Înnoaându-și brațele în jurul gâtului lui, ea închise pleoapele și se lăsă pradă fără nici un fel de rezervă acestei voințe pline de pasiune.

Nu exista nici un fel de tandrețe în această îmbrățișare. Totuși, în ciuda acestui fapt — sau poate din această cauză — o febră irezistibilă cuprinse simțurile tinerei femei, un foc fulgerător care-i lua toată logica și rațiunea. Joanna afirmase că nu mai vrea să audă de el. Și categoric, Cal declarase același lucru despre ea. Și totuși...

Aceste scurte momente de fericire în brațele lui vor fi poate tot ce va mai rămâne din deșertul de chin care fusese viața ei, și care va fi fără îndoială și viitorul său. Așa că voia să trăiască această ultimă apropiere cât mai intens posibil și s-o păstreze mereu vie în memorie.

Tremurând de emoție, se cambra spre Cal, ca pentru a se topi în el, răspunzându-i la sărutări cu ardoarea disperată a unei îndrăgostite. În focul pasiunii el îi desfăcuse sutienul și-i parcurea bustul cu mângâieri care o înnebuneau. Când gura lui fierbinte luă locul mâinilor, Joanna nu-și putu reține un geamăt răgușit.

Imediat el înțepeni. Ca și cum sunetul vocii ei îl fulgerase, amintindu-i brusc identitățile lor, prezentul, trecutul.

Respinsă la fel de brutal cum fusese luată, Joanna se lovi de birou. Pe buzele ei întredeschise se forma numele lui Cal, care nu ieșea. Ca paralizați, ei se fixau unul pe celălalt într-o tăcere buimacă.

Și atunci, ea-l văzu ridicând încet o mână în față ca pentru a alunga viziunea unui demon venit să-l ia în stăpânire. Fără a o scăpa o clipă din pri-

vire, el se dădu înapoi cu câțiva pași și cu o voce aspră lăsa să cadă aceste cuvinte simple :

— Oh, nu, Joanna. Nu !

Trei pași rapizi îl conduseră până la ieșire. Ah, câtă voință îi trebui ca să nu-l implore să revină ! Clătinându-se, ea trebui să se agațe de birou.

Ușa se trânti, parchetul de pe coridor răsună la zgomotul pașilor lui și imediat motorul Jaguarului zumzăi. Și muri.

Plecat... Cal plecase.

— Totul s-a terminat...

Propria ei voce îi făcu impresia Joannei că vine din altă parte, de foarte departe. Dar stabilitatea biroului, care-i rănea palmele, părea să aibă o legătură cu realul. Pentru că realul era sinonim cu durerea, realul avea un gust de sânge.

Chiar un gust de sânge avea în acel moment Joanna în gură. Drept efect al faptului că-și mușcase buza cu violență. Cu vârful arătătorului, ea-și atinse rana și privi urma sângeriei de pe deget. Ni-mic grav, se va vindeca.

În schimb, existau alte răni, mai adânci, pe care nimic nu le va face să se închidă vreodată. Cele pe care Cal le deschisese în inima ei, în întreaga ei ființă.

Hohote de plâns convulsive o scuturară. Cuprinsă de o disperare fără nume, Joanna își ascunse în mâini fața scăldată de lacrimi.

CAPITOLUL VIII

Prea năucită pentru a se duce la conac, Joanna rătăci fără țință la volanul mașinii sale, vreme de ore întregi. Ideile se învălmășeau în capul ei, unde treceau fără încetare evenimentele ultimelor săptămâni și, cel mai recent dintre ele, cel mai dureros de asemenea, ultima înfruntare de la Craft Company. Ultima speranță de fericire cu Cal era iremediabil pierdută ; n-avea de ales, trebuia să-l uite. Va reuși ? Asta era altă poveste...

La simplul gând de a-și imagina viitorul fără el, Joanna simțea în ea un gol îngrozitor. Totuși, cât de crudă era, acea respingere a lui Cal asculta de o logică riguroasă : povestea lor nu se putea termina diferit. Ce proastă fusese că se lăsase legănata de visuri lipsite de sens ! Se comportase cu aceeași naivitate ca o adolescentă la prima ei dragoste. Dimpotrivă, să se bucure că ei se lăsase pe glumă, înainte ca raporturile lor să devină mai intime !

„Este mai bine așa” își repeta Joanna fără încetare, ca o incantație menită s-o apere de disperare. „Este mai bine așa.”

Dar dacă încă îi era ușor să-și țină oândurile în frâu, cu mult mai greu îi era să-și stăpânească

deznădejdea sau frustrarea născută din dorința neîmplinită. Cal declanșase în ea un uragan care nu se potolise încă și a cărui amprentă va rămâne pentru totdeauna gravată în carnea ei.

Slabă consolare, dar Joanna știa că nu-l lăsase insensibil. Și el la un moment dat o dorise cu aceeași înflăcărare cu care îl dorea ea. În ciuda a orice, ea rămânea lucidă : o experiență fizică lipsită de dragoste ar fi traumatizat-o. Chiar dacă-l iubea pe Cal și-l dorea la nebunie, psihic Joanna n-ar fi putut suporta să devină un simplu obiect de plăcere în mâinile lui.

O înfruntare de cu totul alt gen o aștepta la întoarcerea la conac. Doamna Thursgood, Fiona și maică-sa, erau reunite în holul de la intrare, fiecare cu un aer mai furios decât cealaltă.

— Dar ce se întâmplă ?

Întrebarea uimită a Joannei nu obținu decât un concert de explicații de neînțeles, toate trei apucându-se să răspundă în același timp.

— Vă implor, nu vorbiți toate o dată ! le întrerupse Joanna. Fiona, ce se întâmplă ? Te rog, calmează-te.

— A telefonat Simon. N-a spus unde se află, dar a anunțat că nu vine diseară. Și toanta asta a preluat mesajul fără să considere util să-mi facă legătura.

— Incompetență crasă, rezumă doamna Driscoll într-un stil lapidar.

Doamna Thursgood vorbește și ea la rândul ei.

— Regret, dar doamna se odihnea în camera ei și dăduse ordin să nu fie deranjată sub nici un pretext. Mai mult, domnul Simon m-a rugat doar să transmit mesajul, ceea ce am făcut.

— Propriul meu soț ! Ar fi trebuit să banuiești că doresc să vorbesc cu el ! aproape strigă Fiona.

— Îmi pare rău, dar eu nu citesc gândurile ! Nu este prima dată când domnul Simon telefonează ca să lase un mesaj, și nimeni nu s-a plâns niciodată de nimic.

— Astăzi este altceva ! Gândește-te că nu știm unde se află ! replică Fiona cu lacrimile în ochi.

— În zilele noastre, nu se poate conta pe nimeni, se plânse doamna Driscoll cu o voce acră.

Altercația amenința să se învenineze : diplomață, Joanna preluă inițiativa.

— Să nu dramatizăm. Simon a greșit că ne-a lăsat fără să știm unde este, dar de la o vreme, Fiona, ar trebui să te fi obișnuit cu el. Veniți să ne așezăm câteva clipe în salon. Doamna Thursgood ne va aduce câte o ceașcă de ceai.

În timp ce mama și fiica se îndepărtau fără nici un cuvânt, Joanna încercă să îmblânzească dispoziția doamnei Thursgood.

— Îmi pare rău de ceea ce se întâmplă. Fiona a ajuns la un stadiu suficient de penibil al sarcinii ei și asta o face... un pic nervoasă.

Judecând după expresia ei, scuza nu-i păru suficientă doamnei Thursgood care plecă spre bucătărie bombănind încet despre „femeile prea răsfățate”. Joanna preferă să se facă a nu auzi.

— Această femeie trebuie concediată, spuse doamna Driscoll când Joanna apărură în salon.

Nu trebui mai mult ca și Joanna să fie cuprinsă la rândul ei de iritarea generală.

— Regret, dar consider că nu dumneavoastră vă revine rolul să decideți. Dinspre partea mea, găsesc că doamna Thursgood se achită foarte bine

de sarcinile ei. Mă întreb cine ar accepta să țină singură o casă atât de mare. Și apoi, după cum ați remarcat adineauri, nu se mai poate conta pe ni-meni în zilele noastre.

Fără a o lăsa pe interlocutoarea ei stupefiată să găsească o replică, Joanna se întoarse către cumnata ei.

— În locul tău, Fiona, m-aș arăta un pic mai discretă asupra absenței lui Simon, atâta timp cât nu știm unde a plecat și de ce. Dacă iese vorba că te-a părăsit...

Încremenită, Fiona se îndreptă pe locul ei.

— Ce te face să presupui asta ? Ți-a vorbit de...

— Nu, bineînțeles, i-o retează Joanna. Dar este o ipoteză care nu trebuie neglijată. Trebuie să fii realistă. Simon trebuie să-și asume toate grijile legate de munca lui și seara, întorcându-se acasă, ar dori să găsească un cămin mai plin de căldură, mai puține văicăreli fără sens. Nu crezi ?

— Joanna... nu mi-ai vorbit niciodată așa !

— Da, dar astăzi, având în vedere împrejurările... Este timpul să ai conștiința acestor lucruri, Fiona, este în interesul tău și al cuplului vostru... Și acum, vă las cu ceaiul vostru, urc până la tata.

Joanna se simțea aproape mulțumită în timp ce urca scările.

Spectacolul lui Anthony Chalfont, ațipit în fotoliul lui de lângă fereastră, îi umplu din nou inima de melancolie.

— Cum se simte astăzi ? o întrebă ea încet pe Nanny.

— Nu prea bine. S-ar spune că nu l-a recunoscut nici chiar pe Gresham, azi-dimineață. La prânz,

nu s-a atins de farfurie și nu și-a descleștat dinții toată după-amiaza. Să crezi că n-aude când i se vorbește. Sau că nu vrea să audă.

— Dumnezeuule... murmură Joanna, mâhnită. O să rămân câțva timp cu el, Nanny, profită să te odihnești.

Rămasă singură, Joanna se instalează lângă bolnav pe un scaun de nuiele și-i privește trăsăturile lipsite de expresie. Era timpul ca ea și Simon să-și revizuiască hotărârea în legătură cu tatăl lor: răul lui nu se rezuma la o fugă intenționată de realitate, el trebuia îngrijit de către un medic și să primească un tratament adecvat bolii lui. Îngrijirile lui Nanny și ale lui Gresham nu erau suficiente.

Altădată, Joanna ar fi dat vina pe Blackstoni și pierderea filaturii. Dar nu acum...

Cal avusese cuvinte dure pentru a-l condamna pe Anthony Chalfont, cuvinte jignitoare. Totuși, cum să negi? Ele conțineau o parte de adevăr. Alții înaintea lui Cal, mai mult sau mai puțin deschiși, îi ținuseră același discurs în legătură cu el, dar bineînțeles, Joanna preferase să nu dea atenție acestor critici. I se reproșase în special lui Anthony Chalfont o moliciune excesivă în gestionarea afacerilor sale.

Ceea ce se știa mai puțin era că pierderea soției sale îl afectase profund. Înzestrată cu o personalitate puternică, Cecilia lăsase un gol imens în viața lui Anthony Chalfont, când murise.

Cu un oftăt, Joanna luă albumul cu fotografii de pe măsută. Cu alți ochi, studiează pagină cu pagină defilarea strămoșilor ei. Se putea într-adevăr ca o tentativă de viol să o fi putut transforma pe radioasa Joanna Chalfont în această femeie fără

bucurie, fără caldura și parea imposibil, dar altfel cum să explici această enigmă ? După fotografii, Jonas Chalfont nu dădea impresia unui bărbat inclinat să-și îmbărbăteze soția lovită de un asemenea ghinion. Poate că el făcea parte dintre acei soți geloși considerând că nu iese fum fără foc ; altfel spus, că nevasta lui își datora nenorocirile propriului ei comportament.

Ce de supoziții, întrebări fără răspuns... Ce să mai spună și de susținerea necondiționată a propriului bunic de Cal ? Credea și el că Joanna îl provocase pe Callum Blackstone ?

Frumoasa față veselă din miniatură se desenă în fața ochilor Joannei. Acel zâmbet luminos era al unei femei care ațâța un bărbat pentru ca apoi să se eschiveze ? Greu de imaginat. Totuși, faptul că tabloul era în posesia lui Callum Blackstone, permitea să se presupună că Joanna Chalfont, într-o anumită măsură, îl încurajase.

Hotărât lucru, cu cât se gândea mai mult, cu atât misterul în loc să se limpezească se întuneca.

Într-adevăr, totul era atât de încețoșat în această poveste. Cal, de exemplu, care după ce o respinsese, se grăbise să precizeze că bățalia nu se terminase. „Voi aștepta la cotitură” declarase el, referindu-se la Simon.

Copleșită, Joanna închise ochii pentru a-și reține lacrimile. Să părasească regiunea parea singura ieșire, fiindcă niciodată n-ar suporta să asiste la distrugerea fratelui ei de către bărbatul pe care-l iubea. Era mai bine să fugă.

De asemenea, ce greșală că se amestecase în problemele personale ale lui Simon ! Adevărul este

că Joanna subestimase primejdia și se aștepta să-l găsească pe Cal însurat și deci foarte departe de orice veleitate de răzbunare. Dacă ar fi putut bănu-i ce clocea el...

Anthony Chalfont se agită în somn și de pe buze îi scăpară câteva cuvinte de neînțeles. Joanna îi luă încet mâna și el se liniști.

Într-un anume fel, își spuse tânăra femeie, era un noroc că nu trebuise să aleagă între familia ei și bărbatul pe care-l iubea. Închis în universul strâmt al amintirilor sale, tatăl ei nu va ști niciodată că ea fusese cât pe ce să trădeze numele de Chalfont.

Să-și unească zilele cu dușmanul lor dintotdeauna! Ce dezonoare pentru familie... Anthony Chalfont și-ar fi dezmoștenit fiica, ar fi renegat-o! Ce importanță ar fi avut toate acestea, dacă în schimb Cal ar fi iubit-o...

— N-ai dreptul să-l iubești, murmură atunci Anthony Chalfont. Nu ne părăsi.

Lovită de stupoare, Joanna se temea că gândise cu voce tare. Dar nu, era imposibil.

Strânse și mai tare mâna tatălui ei.

— Nu te îngrijora, dragul meu. Sunt aici, nu voi pleca.

Larg deschiși, ochii lui Anthony Chalfont exprimau o mare confuzie.

— Nu pleca, mămico. Rămâi cu mine, se ruga el plin de disperare. Mă iubești mai mult decât pe el, așa-i? O să rămâi?

Un fior de gheață o parcuse pe Joanna.

— Nu te teme, dragul meu. Ce te face să presupui că o să plec?

— V-am auzit aseară, pe tine și pe tata. El striga foarte tare. Mi-e frică atunci când strigă...

— Ce-ai auzit? Întrebă Joanna cu inima bătându-i tare.

— Spunea că te va omori dacă pleci cu acel bărbat.

La acest stadiu al conversației, tânăra femeie o remarcă pe Nanny în prag, înțepenită într-o nemiscare de piatră.

— Tatăl tău era nervos, declară Joanna cu blândețe. Când se înfurie, oamenii spun vorbe aiurea, dar nu le cred.

— Tata le credea, sunt sigur. Te rog, nu mă lăsa cu el, o imploră Anthony cu o expresie de împovărare intensă.

— Nu, nu te voi părăsi, îți promit. Și acum, încearcă să dormi, vrei?

Un oftat profund ridică pieptul bolnavului. Închise ochii și treptat, Joanna simți cum se înmoaie strânsoarea degetelor lui. Ea se eliberă cu prudență pentru a i se alătura lui Nanny, rămasă în ușa camerei, cu un aer taciturn.

— Ce s-a întâmplat de evocă acele amintiri vechi? L-ai necăjit, domnișoară Joanna?

— Să-l necăjesc? De loc. Tata a început să vorbească fără să i-o cer. Mă implora să nu-l părăsesc. E limpede că m-a luat drept mama lui.

— Este întodeauna un pic tulburat la această oră a zilei.

— În orice caz, vorbele lui mi s-au părut foarte coerente. Vorbea despre un eveniment din copilărie care l-a marcat profund. Nanny, tu l-ai văzut crescând, tu trebuie să știi despre ce este vorba.

– Lăsați trecutul în pace, domnișoară Joanna. Nu servește la nimic să dezgropați amintiri vechi de o jumătate de secol.

– Eu am dreptul să judec.

Joanna făcu o pauză să-și pună puțină ordine în învâlmășeala gândurilor, ca apoi să spună :

– Simon pretinde că acel Callum Blackstone a încercat s-o violeze pe bunica noastră ; nu este adevărat, nu-i așa ? De fapt, ea îl iubea. Spera să fugă cu el dar bunicul și-a dat seama și a obligat-o să rămână. Iată de ce ea s-a schimbat atât în fotografii.

– Ce fotografii ? N-o să găsiți nici cea mai mică fotografie a ei la conac. El le-a luat pe toate și le-a ars după ce... după ce... nu v-ați întrebat niciodată, domnișoară Joanna, de ce lipsesc atâtea din acest album ?

– Într-adevăr, da...

Joanna luă albumul și-l frunzări.

– Dar atunci cine este această femeie de lângă bunicul ? o întrebă ea pe Nanny.

– Este sora lui, Myra. Ea a venit să aibă grijă de casă după... În cele din urmă, s-a măritat cu un pastor metodist și a plecat să trăiască la o misiune îndepărtată din Africa. Spunea că nici chiar sălbaticii nu puteau fi mai răi ca bunicul dumneavoastră.

– Era așa de nesuferit ?

– Mai ales era foarte dur. Aș îndrăzni să spun, inuman. Genul de om care n-are decât o pasiune în viață, munca și banii. În timp ce bunica dumneavoastră... Ce veselie, ce bucurie de a trăi ! Fără a mai vorbi de frumusețea ei. Cu o astfel de femeie, el ar fi trebuit să se îmblânzească. Din păcate...

n-a fost cazul. Și apoi, o lăsa atât de des singură... mai ales după nașterea tatălui dumneavoastră. Nefericita se plictisea în casa asta mare. Așa că a hotărât să se ocupe de opere de caritate.

— Și acolo l-a întâlnit pe Callum Blackstone ?

Nanny dădu grav din cap, cu o mână pe inimă.

— N-aș spune mai mult, nu se cade s-o judec eu. Eram foarte atașată de bunica dumneavoastră, domnișoara Joanna. Dacă am rămas în această casă după moartea ei, este din cauză că m-a implorat să mă ocup de fiul ei. De fapt, el i-a otrăvit mintea domnului Anthony cu Callum Blackstone. Minciuni pe care n-a încetat să le povestească despre el ! De altfel, eu mă întreb dacă n-ajunsese să le creadă chiar el. O astfel de încrâncenare... Acest om se complăcea în ură. Din nefericire, mai de vreme sau mai târziu, ura sfârșește prin a te roade și a te distruge.

— Dumnezeuule... comentă Joanna, înlemnită. Nanny, de ce ne-a ascuns adevărul mie și lui Simon ?

— Nu este treaba mea să vă spun ! Dacă adineuri domnul Anthony n-ar fi vorbit, eu m-aș fi abținut.

Joanna rămase câteva secunde gânditoare, apoi spuse :

— Nanny, mai este un punct care mă preocupă. Bunica a murit de moarte naturală ?

Prin privirea bătrânei doici trecu o umbră.

— Naturală ? Dacă se poate spune... A pierdut copilășul pe care-l purta și apoi... a început să se topească. Să nu vă închipuiți că bunicul dum-

neavoastră era un om violent, nu, dar n-avea inimă. Ceea ce era același lucru... Bunica dumneavoastră trebuie să fi bănuț viața pe care îi-o pregătea el. Așa că se poate ca ea să nu fi luptat cât a trebuit, ca să scape.

Emoția Joannei era amestecată cu un sentiment de revoltă.

— Dar de ce am fost crescuți, Simon și cu mine, în ură și minciună? Nu se putea schimba nimic.

— Este adevărat, dar acum, viitorul s-ar putea să fie diferit datorită dumneavoastră, domnișoară Joanna... după doamna Thursgood, ați fost zărită în compania unei anumite persoane...

Deși inima îi se strânsese, Joanna replică cu un zâmbet :

— Doamna Thursgood n-ar trebui să creadă tot ce aude. Viitorul nu va fi mai bun ca trecutul, Nanny. Este fără speranță.

Posomorâtă, Joanna se duse, puțin după aceea, în singurătatea camerei sale. Fără speranță...

**

* *

Deja nu prea veselă în zilele obișnuite, cina din acea seară fu deosebit de lăncedă. Nimeni nu-și descleștă dinții. Chiar doamna Driscoll și Fiona, de obicei vorbărețe, schimbau între ele priviri înveninate. Atmosfera generală era de proastă dispoziție.

Martor tăcut al acestei indispoziții, Joanna se feri să facă vreo remarcă susceptibilă de a agita spiritele. O dată masa terminată, ea se grăbi să

spuna noapte bună și să se ducă în sanctuarul camerei sale.

În ciuda oricărei așteptări, o cuprinse somnul imediat cum puse capul pe pernă. Ceea ce nu o împiedică să fie prada unor visuri ciudate, apăsătoare, în care ea căuta în permanență să atingă ceva inaccessibil.

În continuare cufundată în coșmaruri, Joanna simți o mână care o scutura încet de umăr. Deja dimineată ?

— Sculați-vă, domnișoară Joanna. Sunt probleme la Craft Company. Este un polițist jos care vrea să vă vorbească.

De la primele cuvinte ale lui Nanny, Joanna se ridică brusc în șezut. În câteva secunde ieși din pat, își puse papucii și halatul și coborî.

Polițistul, un blond înalt cu o expresie gravă, o aștepta în salon.

— Îmi pare rău, doamnă, dar am să vă dau o veste proastă. La atelierele dumneavoastră este un incendiu.

— Un incendiu ? Pagubele sunt importante ?

— Da, suficient de importante. Când s-a declanșat alarma, focul se întinsese deja... La drept vorbind, pe domnul Simon Chalfont doream să-l întâlnesc, dar servitorul dumneavoastră m-a înștiințat că nu s-a întors acasă..

— Într-adevăr. Dar vă puteți adresa asociatului său, domnul Philip Driscoll.

— Am făcut-o deja. Domnul Driscoll se află la fața locului de aproape o oră. De asemenea și domnul Callum Blackstone, care se pare c-ar avea acțiuni în societatea dumneavoastră.

— Da, răspunse Joanna. Dar în principiu nu l-a informat nimeni. Cine l-o fi anunțat ?

— Nimeni, doamnă. El ne-a semnalat dezastrul. S-a întâmplat să treacă cu mașina pe acolo și a remarcat ceva anormal.

— Hmm... ce întâmplare fericită, murmură Joanna uimită.

În acea clipă, vocea ascuțită a Fionei se auzi din culoar.

— Joanna ! Ce se întâmplă ?

La vederea bărbatului în uniformă, intră în panică.

— Dumnezeu ! I s-a întâmplat o nenorocire lui Simon...

— Nu, Fiona, nu te nelinești.

— Ah, cu atât mai bine ! Îmi fac atâtea griji pentru soțul meu, îi mărturisii ea polițistului. El a dispărut de azi-dimineață și nimeni nu știe unde este.

Joanna interveni pentru a preciza :

— Fratele meu a trebuit să plece cu treburi și uneori nu spune clar când pleacă.

— Ce se întâmplă, atunci ? insistă Fiona.

— A avut loc un foc la Craft Company. Un incendiu.

Oh, nu-i decât asta ?

— Cum ? Dar bine, Fiona, clădirile noastre sunt distruse aproape în întregime !

— Este neplăcut, bineînțeles, dar asigurarea va acoperi pagubele. În ultimul timp, Simon chiar a mărit rata.

Această mărturisire nevinovată fu urmată de o tăcere jenantă.

— Ah, da ? murmură în cele din urmă polițistul. Iată un om foarte prevăzător. Se sperăm că în declarații nu va fi nici o neregulă.

Joanna, căreia îi era din ce în ce mai greu să nu-și trădeze agitația, întreabă :

— De ce ar fi ?

— Există toate premisele să se creadă că este vorba de un incendiu criminal. Intr-o astfel de ipoteză, se procedează la o anchetă foarte serioasă. Iată de ce domnul Blackstone ne-a informat despre interesele lui financiare în societate. Vrea să fie la curent cu mersul anchetei, ceea ce este îndreptățit. În prezent înțelegeți de ce ținem să vorbim cu domnul Simon Chalfont.

Joanna crezu că o să-i stea inima în loc. Cum să nu stabilească o legătură cu ultimele cuvinte înfierbântate ale fratelui său : „Nu se pune problema ca acest pungaș să pună mână pe ceva. Voi veghea” !

Cuvintele răsunau la nesfârșit în capul ei. Capul ei care plutea ușor, în timp ce o greutate îi apăsa tot corpul, iar pereții din jurul ei se legănau.

Atunci Fiona formulă într-un strigăt disperat teama care o bântuia pe Joanna :

— Dar domnule, ați insinua că soțul meu și-a dat foc la propria lui întreprindere ?

Joanna nu cunoscuse răspunsul la această întrebare deoarece leșină.

CAPITOLUL IX

– Nu te agita, totul este bine.

Joanna prinse această voce ca venind dintr-un vis. Totul era negru în jurul ei și pleoapele îi erau atât de grele...

Când reuși să și le ridice, fața obosită pe care o zări aplecată asupra ei era cea a unui bărbat, dar nu oricine... Cal.

– Tu ești, spuse Joanna prostește. Mi se învârtește capul...

– Nu te mișca, îți va trece.

Lungită pe canapeaua din salon, îi descoperi un pic mai la o parte pe Philip și Fiona care o priveau neliniștiți. Buzele ei abia se mișcară ca să întrebe :

– Ce s-a întâmplat ?

– Ți-a fost rău, răspunse Cal. Te-am găsit zăcând la intrare, cu doamna Chalfont speriată și un polițist care încerca să te reanimeze.

– Acum îmi amintesc...

Da, Joanna își amintea prea bine drama. Incendiul de la Craft Company, întrebările polițistului... Simon ! Dumnezeu, ce-o să i se întâmple lui Simon ?

– Po... polițistul, murmură ea, îngrijorată.

– A plecat deocamdată.

În privirea lui Cal, Joanna căută o lumină de îmbărbătare, dar nu găsi decât detașare.

Incendiul a produs multe stricăciuni ?

– N-a mai rămas aproape nimic din clădire. Evident, cum detectoarele de fum n-au funcționat..

El nu continuă, dar subînțelesul nu scăpă nimănui : sistemul de securitate fusese sabotat.

– Tot acel material făcut scrum ! se lamentă Philip. Este o catastrofă.

Fiona exclamă :

– De ce ? Suntem asigurați ! Chiar bine asigurați, după Simon.

Nu se făcu nici cel mai mic comentariu... Cu un gest obosit, Cal își duse mâna la frunte.

– Mai este până în zori. Cel mai înțelept ar fi să mergeți la culcare, nu credeți ? Joanna, te simți în stare să urci până în camera ta ?

Cu grijă, ea se îndreptă pe locul ei, apoi se ridică în picioare, dar o amețelă ușoară o opri. Ca un fulger, Cal își strecură o mână în jurul taliei ei.

– E clar, ești încă prea slăbită.

Cu aceste cuvinte, o ridică în brațe ca pe un fulg și o duse spre ieșire.

Philip se interpușe.

– Eh, o clipă ! Cu ce drept îți permiti să hotărâști...

– Vom discuta despre asta altă dată, vrei ? Până atunci, ocupă-te mai bine de sora dumitale, are nevoie.

Această replică usturătoare avu efect și Philip îi privi plecând fără să mai adauge un cuvânt.

Cal se angajă pe scara din hol. Lângă ureche, Joanna percepea bătăile inimii lui. La fel de calme și regulate pe cât de precipitate trebuie să fi fost ale ei ! Să se afle în brațele acestui bărbat care o tulbura atât, chiar în împrejurările actuale ! Și el, atât de distant, imperturbabil... Niciodată el nu va bănuî emoția pe care o trezea în ea.

Ajunseră la etaj.

— Trebuie să mă ghidezi, Joanna.

— A doua ușă la stânga, murmură ea cu o voce tremurătoare.

În cameră, el o depuse cu grijă pe pat, după care-i spuse pe un ton abrupt :

— Odihnește-te, este tot ce ai mai bun de făcut.

Cum el se pregătea să plece, Joanna îl reținu de mânecă. „Nu mă lăsa !” Fu un miracol că ea nu-și exprimă cu voce tare acest strigăt al inimii.

— Cal ? Ce se întâmplă în legătură cu Craft Company ? se auzi ea întrebând.

— Ceea ce se întâmplă de obicei în caz de incendiu : va avea loc o anchetă.

— O anchetă ?... Nu se poate evita ?

— Nu, nu este de resortul nostru, ci al asiguratorilor. Încearcă să nu-ți faci griji, Joanna. Oricum, n-ai putea face nimic.

Blând, dar ferm, el își retrase mâna de care Joanna era în continuare încheștată, ca de un colac de salvare.

— Trebuie să plec. Ne vom revedea... dacă va fi cazul.

Prea tulburată pentru a formula cel mai mic răspuns, ea se mulțumi să dea din cap fără a părăsi din ochi silueta înaltă care se îndrepta spre

ușa. I se părea că în strătundul ei ceva se rupea. Totul în atitudinea lui Cal o confirma : nu mai avea ce spera din partea lui.

Și atunci o cuprinse o tresărire de revoltă. Nu se puteau despărți așa ! Ca doi necunoscuți ! Avea atâtea să-i spună. Ca de exemplu, că descoperise adevărul despre bunicii lor. Cel puțin să-i dezvăluie asta, Cal avea dreptul să știe !

Mănată de un impuls irezistibil, Joanna se ridică și cu un pas șovăielnic ieși din cameră. Vocea lui Cal îi parveni de la parter.

— Nu, nu mai este nici un dubiu, spunea el. Focul a fost pus intenționat, avem dovezile.

— Se cunoaște vinovatul ? întrebă Philip.

Joanna trebui să se agațe de balustradă ca să nu cadă.

— Da, sunt indicii serioase asupra identității lui. Nu rămâne decât să fie găsit și să fie tacut să mărturisească.

După o scurtă pauză, Cal adăugă :

— Dacă Simon se întoarce, spuneți-i să ia legătura cu mine fără întârziere.

— Bine, încuviință Philip.

Câteva secunde mai târziu, ușa de la intrare se trântea și Joanna îl văzu pe Philip ajungând în salon unde izbucni un schimb viu de cuvinte cu Fiona.

Dar ecoul vocilor lor se împrăstie repede în mintea Joannei. Ce importanță aveau reproșurile sau regretele unora sau altora ? Un singur lucru conta în ochii ei : se pusese foc la Craft Company și vinovatul nu era altul decât Simon !

Da, pentru a obține prima de asigurare, fratele ei nu ezitase să dea foc propriei întreprinderi !

Culmea nenorocirii era că vinovăția lui era stabilită, sau pe punctul de a fi. Simon risca închisoarea.

Ce inconștient ! Spera să păcălească lumea cu un procedeu atât de grosolan ?

Încet, tânăra femeie ajunsese în cameră și se băgă sub cuvertură fără a-și da jos halatul, fiindcă tremura de frig de parcă trupul ei nu se mai putea încălzi niciodată.

Ce-o să devină ei ? Conacul era pierdut, evident. Cal îl va primi în schimbul pagubelor, iar Anthony Chalfont se va vedea privat astfel de ultimul lui refugiu. Cât despre Simon, viața lui va fi distrusă, și în consecință, cea a cuplului său: Ce coșmar ! Ce coșmar îngrozitor !

Pentru că într-o zi două suflete singuratice găsiseră dragostea și o fericire efemeră, nenorocirea se abătuse asupra familiei Chalfont. Când se va termina acest blestem ?

Năucă, golită de puteri, Joanna adormi fără să întrevadă nici cea mai mică speranță.

*

*

*

— Măcar de s-ar întoarce Simon !

De o sută de ori repetase Philip această frază și Joanna nu-și putu reține un oftat de iritare.

Această zi va rămâne una dintre cele mai pline de încercări din viața ei. Telefonul nu încetase să sune. În majoritatea timpului, prietenii își exprimau consternarea și simpatia ; dar de asemenea, în două rânduri, poliția întrebă politicos dacă domnul Chalfont reapăruse sau dăduse vreo veste. Ei bine, nu,

în continuare nu... Nici o îndoială că răbdarea poliției va ajunge la capăt.

Nici Cal nu se manifestase. Nici un mesaj din partea lui. Dar Joanna trebuia să se mire? „Ne vom revedea... când va fi cazul”, îi spusese el. O formulă elegantă pentru a-i semnala că de fapt, el nu va mai încerca s-o întâlnească.

Cum era de temut, diferitele plecări și venituri din timpul nopții nu-i scăpaseră lui Anthony Chalfont.

— Este mai bine să i se spună adevărul, o sfătuia Nanny pe Joanna. Altfel, cine știe ce-și va imagina.

Prudentă, Joanna hotărî să nu-i mărturisească decât o parte. Șocul ar putea avea riscuri deloc neglijabile pentru un bolnav în starea lui.

— Crezi că este capabil să înțeleagă? o întrebă ea pe Nanny.

— Eu l-am găsit destul de în formă azi-dimineață.

Ciudat, dar Anthony Chalfont află și știrea despre incendiul întreprinderii familiale cu cel mai mare calm. Nimic în el nu mai amintea de copilul traumatizat amintindu-și un episod dureros din trecutul său. Redevenise el însuși. Ca și cum faptul că-și exprimase vechile temeri îl eliberase, gândi Joanna.

Așa că el comentă știrea despre dezastru astfel :

— Situația nu are nimic dramatic. Bineînțeles că afacerile vor fi perturbate un timp, dar vom reconstrui. Prioritatea este să găsim localuri pentru perioada de tranziție. Simon se ocupă deja?

— Ei bine, lipsește cu treburi, și noi n-am putut da de el.

— Nu-i grav. Am încredere în fiul meu, conchise Anthony Chalfont cu un zâmbet.

Un fior rece o străbătu pe Joanna. Bietul tata... Lovitura va fi cu atât mai grea când Simon va ieși din ascunzătoarea lui și adevărul va ieși la lumină. Cât despre consecințele unui astfel de șoc asupra sănătății lui, prefera să nu se gândească...

Această discuție cu tatăl ei avusese loc azi-dimineață. Și de atunci, în continuare nici un fel de veste de la Simon. În fața nerăbdării lui Philip, Joanna sugera :

— Nimic nu te obligă să rămâi aici. Trebuie să ai și alte ocupații, nu ?

— Firește, dar fără Simon, nu pot lua nici o decizie importantă. Ar fi putut cel puțin să ne spună unde se duce.

Joanna rupse tăcerea care se instalase între ei :

— După părerea ta, Philip, cum s-a declanșat focul ? Ce ți s-a spus la poliție în legătură cu asta ?

Philip se înnegură.

— Nu mare lucru. Cât ți s-ar părea de surprinzător, ei lui Blackstone îi spun, nu mie... Știam că el și cu Simon au făcut câteva afaceri împreună, dar nu știam că el a devenit un obișnuit al concului.

— Un obișnuit ? Nici gând.

— În orice caz, era o vreme când nici un Blackstone n-ar fi călcat pragul acestei case.

Joanna nu se dădu bătută.

— Poate, dar lucrurile evoluează și eu mă bucur. La ce bun să te războiești la nesfârșit ? Mai ales că până la urmă nici nu se știe de ce a început.

Puțin doritoare să mai discute, ea preferă să plece.

— Iartă-mă, Philip, dar ies. Am nevoie de aer proaspăt.

Neștiind încă amploarea dezastrului, Joanna se duse la Craft Company. În loc de aer proaspăt la ieșirea din mașină fu întâmpinată de un miros de ars care plutea în jurul clădirilor.

Ce dezolant... În ciuda descrierilor care i se făcuseră, vederea clădirilor carbonizate o consternă.

Spectacolul atrăsese un mare număr de curioși. Împrăștiați ici-colo priveau rămășițele cu o curiozitate plină de gravitate. Unul dintre ei, care-și plimba câinele, se apropie de Joanna.

— Ateliere așa de mari, priviți ce a mai rămas...! Se pare că totul a luat foc cu o rapiditate înfricoșătoare.

Arătându-i doi bărbați un pic mai încolo, interlocutorul ei adăugă cu voce joasă :

— Sunt experții de la asigurări, scotocesc peste tot... După cum se spune, nu este vorba de un simplu accident. A fost văzut fugind un om la începutul incendiului.

Inima Joannei începu să bată nebunește.

— Au putut să-l identifice ?

— Mister... Cel care era acolo și care a văzut totul este un oarecare Blackstone.

La acestea, câinele începu să tragă de lesă și omul plecă.

Mintea Joannei era în plină confuzie. Deci, deja ieri la conac, Cal cunoștea incendiatorul dar nu spusese nimic ! De ce ? Ce motiv avea să le ascundă ? Poate că poliția îi întinsese o cursă lui

Simon și Cal se temea ca familia lui să nu-l prevină.

Trebuia să acționeze ! Oricum, nu va mai suporta mult timp această incertitudine oribilă !

Repede, se duse la mașină și o luă către Country-club.

Și acolo, dezamăgire... Recepționera o informă că domnul Blackstone nu era disponibil.

— Nu-i nimic, voi aștepta...

— M-ați înțeles greșit, doamnă Bentham. Domnul Blackstone a părăsit deja clubul.

— Deja ? repetă Joanna disperată. Și eu care trebuia să-l întâlnesc neapărat !

După câteva secunde de ezitare, funcționara continuă :

— Ascultați, o să vă spun unde să-l găsiți. Sper ca el să nu se supere, dar dacă pare așa de urgent...

— Vă voi fi recunoscătoare toată viața, o asigură Joanna cu căldură.

— Ei bine, iată, domnul Blackstone a plecat la Nethercrag. Și-a cumpărat acolo, o casă. Trebuie să am adresa pe undeva...

— Nu-i nevoie, o cunosc, i-o reteză Joanna, răsuflând ușurată.

În mai puțin de zece minute, ea-și parcă mașina alături de cea a lui Cal, în fața casei. Fără să se mai gândească, sau să se întrebe de oportunitatea inițiativei sale, Joanna urcă mica alee cu pietriș și bătut la ușă.

La vederea vizitatoarei sale, Cal își încreți sprâncenele.

— Permite-mi să intru o clipă, te rog, nu te voi deranja mult timp.

— Intră... răspuse Cal, netulburat.

Condusă în salon, tânăra femeie fu invitată să se așeze.

— Îți pot oferi o cafea ?

— Mai târziu, poate, răspuse Joanna, tulburată de privirea sardonică pe care Cal o aținea asupra ei.

— Cărui fapt se datorează onoarea acestei vizite ?

— Uite... Am fost adineauri la ateliere. Am auzit spunându-se acolo că... că ai zărit pe cineva care fugea în noaptea incendiului.

— Ei bine, zvonurile se răspândesc repede... Da, este exact.

— I-ai dezvăluit poliției cine era ?

Cal arboră o expresie mirată.

— Bineînțeles. Ce sperai, Joanna ?

— Nu știu. Că... că... Mă rog, aș fi preferat să discutăm înainte ca tu să-i divulgi identitatea. Am fi ajuns la... la un compromis. Va fi condamnat la închisoare, presupun ?

— Probabil, răspuse Cal cu un laconism care-o îngheță. Dar de ce acest aer disperat, Joanna ? Ar trebui să te bucuri că vinovatul este demascat.

Urmă o tăcere. O tăcere ciudat de profundă, ca și cum și unul și celălalt își ținea respirația.

Apoi...

— Ce are Simon cu toate acestea, Joanna ? Individul în chestiune este un oarecare Tom O'Neil, un vagabond bine cunoscut în oraș sub numele de Tom Cerșetorul. Dormea noaptea prin diverse clădiri. Noaptea trecută, acest domn și-a ales drept domiciliu Craft Company. Necazul este că vrând să-și încălzească mâncarea, reșoul i-a explodat în

nas, de unde incendiul. Poliția l-a arestat pe omul nostru lângă Bramsley, când încerca să fugă.

— Dumnezeuule...

Uluită, Joanna nu mai știa dacă să râdă sau să plângă.

— Dacă am înțeles bine, Joanna, ți-ai închipuit că fratele tău are tendințe piromane? Nu prea măgulitor pentru el... Mai ales că în acest moment el este la Londra, bătându-se să salveze bunurile familiei Chalfont.

— Ce? Știi unde este fratele meu?

— Natural, răspunse Cal cu o nuanță de nerăbdare în voce. Deși în realitate, n-ar trebui să fii la curent. Simon încearcă să obțină un împrumut de la unul dintre prietenii mei, bancher.

Hotărât lucru, Cal nu contenea s-o uimească.

— Dar... de unde deții aceste informații? Chiar tu m-ai întrebat unde era plecat. Presupunem că...

— Lasă-mă să-ți explic. Mai întâi am luat legătura cu acest prieten, Jeremy, ca să intru în relații cu Simon. După aceea, am urmărit direct derularea tranzacțiilor. Bineînțeles, fratele tău nu știe de rolul jucat de mine în această poveste.

Zăpăcită, Joanna încerca să rumege aceste dezvăluiri stupefiante. Totul merge atât de repede. Totuși, o intriga ceva.

— Nu înțeleg... De ce ai făcut asta?

În întrebare: ei era o umbră de neîncredere care nu-i scăpă lui Cal. Totuși, în vocea lui se ghicea lehamitea când răspunse.

— Pentru a-l elibera pe Simon de toate obligațiile față de mine. Și pentru ca, în fine, acest conflict blestemat între familiile noastre să se termine. Am pierdut deja prea mult timp și energie. Ți-am

spus, Joanna, dorința mea de aici înainte este să întorc pagina asupra acestor certuri vechi de familie.

— Și eu care-mi închipuiam că doreai să-l întâlnești cât mai repede pe Simon ca...

— Ca să-l acuz de incendierea propriilor lui ateliere? Nu, dimpotrivă. Voiam să-i propun localuri provizorii pentru timpul cât reconstruiește. Mă gândeam că el va refuza fără îndoială, dar țineam să fac gestul. Să sperăm că de acum încolo, fiecare dintre noi va putea să-și trăiască viața în pace.

În pace? Cum să cunoască pacea cu acest chin care o sfâșia? Această răceală pe care el o înălța între ei de parcă nu erau decât doi străini?

Cu inima prea grea pentru a-i înfrunta privirea, ea-și coborî capul pentru a murmura:

— Scuză-mă, sunt confuză. Am comis erori de judecată grosolane. Este emoția, desigur... Bine, dacă totul este clarificat, nu te mai deranjez.

— N-o să pleci fără să-ți bei cafeaua. Ai o mină îngrozitoare, Joanna.

— Foarte amabil, mulțumesc... spuse ea cu un zâmbet palid.

Imediat, Cal dispăru în bucătărie și Joanna rămase singură. Lăsă să-i rătăcească o privire distrată în jurul încăperii. Unele dintre mobile, în special canapelele, proveneau din apartamentul lui Cal de la Country-club. La fel și unele bibelouri. Și la locul lui obișnuit, lângă șemineu, atârna portretul Joannei Chalfont. Cal reveni curând cu o tavă pe care o ținea cu ușurința unui chelner perfect. Ce frumos era cu acea şuviță brună care-i cădea pe frunte... Joannei i se strânse inima. Să dea Dumnezeu ca el să nu-i bătuiască disperarea.

— Deci, te-ai hotărât să cumperi casa asta ?
întrebă ea.

— Da, de mult timp îmi doresc să locuiesc într-o casă a mea.

Vorbind, Cal servi cafeaua.

Joanna avu impresia că un pic din tristețe îi dispăruse când lichidul fierbinte îi alunecă pe gât. Razele de soare pătrunzând prin perdelele de dantelă proiectau un mozaic de umbră și lumină pe covorul persan de la picioarelor lor. Imaginea trezi în ea vise spulberate și o cuprinse brusc un val de tristețe.

Pentru a rupe tăcerea care se instala între ei, ea spuse :

— Constat că te-ai aranjat bine. Și miniatura bunicii mele are în continuare locul ei alături de semineu.

— Da, o amintire de familie... un dar de dragoste, murmură Cal visător.

— Cal, voiam să-ți spun... am descoperit adevărul în legătură cu bunica. Știu că ea și Callum se iubeau, că a rămas cu soțul ei din cauza tatălui meu și poate că și din cauza bebelușului ? termină Joanna pe un ton întrebător.

— Bebelușul ? Acel nefericit copil mai degrabă ar fi incitat-o să plece decât să rămână ! Evident, nu știi totul, Joanna.

În mintea Joannei, la aceste cuvinte se produse un fel de străfulgerare.

— Cred că înțeleg... Copilul pe care-l aștepta era al lui Callum și nu al lui Jonas, așa-i ?

— Bineînțeles. Știindu-se împrejurările în care s-au cunoscut, nu este deloc uimitor.

— La drept vorbind, multe lucruri sunt încă neclare pentru mine. La conac, subiectul este tabu.

— Ei bine, bunicul meu era văduv, Joanna. Cât despre bunicii tăi, ei aveau camere separate și s-ar putea spune chiar vieți separate, după nașterea tatălui tău. Jonas considera că având un moștenitor, își îndeplinise datoria față de soția lui. Ceea ce nu-l împiedica să aibă nenumărate aventuri cu fetele din sat.

Cu ochii lipiți de buzele lui Cal, Joanna își pusese jos ceașca, de frică să nu scape vreun amănunt prețios.

— Presupun că pentru bunica ta, faptul de a fi iubită, de a conta pentru cineva, a fost o revelație. Ea-și imagina, în mod naiv, că deoarece Jonas nu mai ținea la ea, îi redădea libertatea necondiționat. Nu-l cunoștea. Când el a aflat că ea avea o legătură cu unul dintre angajații lui și mai mult, aștepta un copil, l-a apucat nebunia. Dar nu căsătoria voia să și-o salveze. Nu. Era blestemata lui de mândrie, imaginea socială. Atunci, a amenințat-o pe Joanna. Dacă-l părăsea, nu numai că nu-l va mai vedea niciodată pe Anthony, dar acesta va suporta și urmările.

— Este monstruos !

— Da, cuvântul nu este prea tare... Pentru a-l apăra pe tatăl tău, Joanna a cedat. S-a văzut cu Callum pentru o ultimă oară pentru a-și lua rămas-bun. Acolo, el i-a făcut jurământul că imediat ce-și va găsi o slujbă, va reveni s-o ia împreună cu Anthony și bebelușul. Era gata să aducă afacerea în fața justiției dacă era necesar. Natural, Callum nu bănuia că la întoarcerea lui... ea va fi moartă și copilul lor la fel.

Joanna avea lacrimi în ochi când Cal termină.

— Și atunci, a hotărât să se răzbune ?

— Da. Jonas îl lipsise de fericirea împreună cu femeia pe care o iubea. În schimb, el îi va lua tot ce posedă.

— Înțeleg acum resentimentul bunicului tău față de familia noastră, tenacitatea lui...

— O reacție legitimă. Dar a avut grijă să insuflă descendenților săi aceeași dorință de răzbunare. Ar fi trebuit să pun capăt acestor discordii de multă vreme.

— De ce n-ai făcut-o ?

— Pentru că, la fel ca și bunicul meu, am comis greșeala de a dori o Chalfont. Ar fi trebuit să-mi limitez ambițiile, să mă mulțumesc cu una din acele femei care erau gata să se căsătorească cu mine. Totul ar fi fost așa de simplu.

— Categorie, comentă Joanna pe un ton fals detașat.

Inima ei bătuse mai tare la aceste apropouri. Totuși, într-un fel de reacție de autoapărare, ea refuza să vadă cea mai mică speranță. De altfel, conștient de eroarea lui, Cal declarase limpede că renunțase la ea.

La ce bun să mai întârzie ? Joanna își termină cafeaua, după care se ridică. El o imită.

— Nu este niciodată prea târziu, adăugă ea în semn de adio. Cine știe, n-ai dus niciodată lipsă de admiratoare.

— Este adevărat... Și tu, Joanna, ai planuri de viitor ?

— N-am avut timp să mă gândesc. Se poate să mă întorc în Statele Unite, este o țară care-mi place.

— De ce să pleci ? Nu mai ai de ce să iugi de astă dată.

Nu ? Dimpotrivă ! Trebuia să uite că n-o mai voia Cal, că n-o va mai strânge în brațele lui, că o alta va trăi cu el în casă și va vibra sub mângăierile lui !

Din mândrie, își ridică bărbia și replică :

— Nu mai este nimic aici ca să mă rețină.

— Chiar nimic ? Spune-mi adevărul, Joanna, înainte de a-ți cădea în genunchi și a te implora să rămâi !

Nu era posibil ! Ea visa... sau el se deda la un joc crud.

— Gluma s-a terminat, Cal. Tu însuși ai spus-o, pronunță Joanna cu o voce schimbată.

Cal pălise. Părea cuprins de o vie emoție.

— N-am nici un chef de glumă ! De ce crezi c-am cumpărat această casă ? Ca să trăim împreună, Joanna. De altfel, eu nu folosesc camera cea mare, n-aș suporta să mă trezesc singur în patul acela atât de frumos. Îl păstram pentru noi, când am fi fost soț și soție. Da, Joanna, te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Fără a-i veni să creadă, ea nu putu pronunța nici un cuvânt.

— Oh, știu, continuă el. M-am purtat abject cu tine. Dacă ai putea să mă ierți... să uiți trecutul, răul pe care ni l-a făcut. Nu pleca, Joanna. Te voi urma peste tot dacă pleci. Până la capătul lumii dacă trebuie.

Năucită până la ameteală de aceste declarații pasionate, Joanna își duse mâinile la tâmpile. Apoi, cu ezitare, făcu un pas care o apropie de Cal. În secunda următoare, el o înlănțuia cu o ardoare dis-

perată, o strângea atât de tare încât ei i se opri respirația.

Pierdut, îi luă fața în mâini, îi sărută obrații, fruntea, pleoapele fierbinți, înainte de a-i lua în stăpânire buzele. Pe Joanna o cuprinsese un lung fior și se agăța de el, amețită de beția acestei îmbrățișări care declanșa în ea un tumult de emoții sălbatice.

Între două sărutări, ei își spuneau toate vorbele de dragoste nerostite până atunci și de care inimile lor erau pline. Râzând și plângând, ei își mărturiseau temerile trecute.

- Și eu care-mi închipuiam că nu-ți mai plac...
- Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.
- De ce nu mi-ai mărturisit nimic niciodată ?
- Mi-era așa de teamă că n-o să mă crezi...
- Dacă ai ști cât te iubesc...
- Și eu te iubesc.

Cal o ridică pe Joanna în brațe și se așază pe canapea. O ținea strânsă lângă el, într-o îmbrățișare posesivă, cu obrazul lipit de părul ei.

- Oh, Cal, am impresia că trăiesc un vis...
- Nu, draga mea, nu visezi. Bineînțeles, evenimente s-au precipitat un pic. Dacă aș fi putut să-mi imaginez acum o oră că vei fi aici, ghemuită în brațele mele... Totuși, aveam presentimentul că într-o zi se va întâmpla, că vom fi împreună. Știi ce aveam de gând să fac pentru a câștiga inima Joannei Chalfont ?

- Nu, răspunse ea cu un surâs emoționat.
- Voiam mai întâi să lichidez acel litigiu cu Simon apoi, de îndată ce casa ar fi fost terminată, să întreprind cucerirea ta. În mintea mea, dacă reușeam să te conving de sinceritatea sentimentelor

mele, reușeam. Cu tot ce se acumulase în urma noastră, sarcina se anunța delicată... Dar speram să reușesc.

— Și de unde atâta siguranță ? îl tachină Joanna mângâindu-i obrazul cu un deget care-i tremura.

Gravitatea cu care-i răspunse Cal trăda toată emoția lui.

— De ce ? Pentru că am convingerea că eram destinați unul celuilalt, Joanna. Și de multă vreme. Poate din prima zi când te-am văzut, biată fetiță terorizată, în ace! Jaguar. Cel mai surprinzător este ceea ce s-a produs când ne-am întâlnit cu mulți ani după aceea, la o recepție. Nu știam că erai tu, dar din momentul în care privirile ni s-au încrucișat, s-a produs șocul. Mi-am spus „iat-o, aceasta este femeia vieții mele”. Îți imaginezi șocul meu când ți-am aflat numele...

Cal scoase un mic râs nesigur înainte de a continua :

— Pentru mine, era ironia supremă a sorții. Să mă îndrăgostesc fulgerător de o femeie și să descopăr că mi-era inaccesibilă. Atunci, am reflectat, m-am gândit că venise momentul să pun capăt acestor certuri stupide de familie, că oricum onoarea Blackstonilor era răzbunată. Și am hotărât să fac primul pas spre împăcare. Am aranjat deci să-ți fiu prezentat, dar tu m-ai întâmpinat cu un asemenea dispreț... Mi-a trebuit un oarecare curaj să vin la tine, dar umilința a fost pe măsura eforturilor. Mi-am spus că dacă tu alegeai o astfel de atitudine, n-aveai decât, căci oricum, indiferent de preț, într-o zi vei fi a mea.

Pe trăsăturile lui Cal apărură o expresie dureroasă.

— Nu prevăzusem că-mi vei ține piept cu atâta încăpățănare. Când te-ai măritat cu Martin, am crezut că o să înnebunesc. Chiar și acum, mi se întâmplă să mă gândesc la voi înlănțuiți, făcând dragoste...

— Cal...

Cu un sărut rapid pe buze, el o făcu să tacă.

— Așteaptă, draga mea, lasă-mă să termin. Pe atunci, cred că te-am urât. Totuși, în același timp, ceva îmi șoptea că nu era totul pierdut, că nu trebuia să disper... Și apoi, cunoști urmarea, Martin a avut accidentul.

— Cal, voiam să-ți spun...

Cum ea se agita nervoasă, cu o mângâiere pe obraz, el o încurajă să continue.

— Cal, n-a fost un accident. Eu l-am... l-am omorât pe Martin.

Îi învălui o tăcere. În afară de încruntarea sprâncenelor, expresia lui Cal rămânea indescifrabilă.

— Vrei să spui că l-ai omorât cu **adevărat** ? Ce-ai făcut ? Ai stricat frânele de la mașina lui ?

— Dumnezeuule, nu !... Dar ca și cum...

O nouă tăcere, apoi rosti :

— Tu vrei să te însori cu mine, Cal, numai că... mi-e teamă că nu e posibil.

— Și din ce motiv ?

Pradă unei emoții intense, Joanna își frângea mâinile convulsiv.

— l-am distrus viața lui Martin măritându-mă cu el, l-am făcut nefericit. Totuși, intențiile mele erau laudabile, voiam să fiu o soție bună. N-am reușit, Cal... El a căzut într-o asemenea disperare încât și-a pierdut cheful de viață.

— Cine ți-a povestit astfel de lucruri ?

— El. Mătușa lui... Înțelegi acum de ce nu-mi pot asuma riscul să distrug viața altui bărbat ?

— Cu mine, nu-î nici un pericol, îi răspunse el, liniștind-o cu zâmbetul lui.

— Ce știi tu ? Când m-am măritat cu Martin, n-am bănuît ce se va întâmpla. Credeam sincer că voi putea să-l fac fericit. Fără succes... De fapt, continuă Joanna cu greutate, mă simțeam teribil de vinovată că mă căsătorisem cu el fără să-l iubesc cu adevărat. Martin și-a dat seama imediat, imi reproșă că... că...

Un hohot brusc de plâns întrerupse șuvoiul acestor dezvăluiri sfâșietoare.

— Oh, Cal, era îngrozitor... În toate serile în; cercam să mă apropiu de el, dar...

Nefiind în stare să continue, ea-și ascunse capul în umărul lui.

Cu o mare blândețe, Cal îi luă bărbia și o privi.

— Joanna... trebuie să înțeleg că tu și Martin n-ați făcut dragoste niciodată ?

Ea clătină din cap într-o încuviințare dureroasă.

— Da. El știa că nu-l iubeam și... și asta îl afecta.

— Deci asta te chinuia atâta. Oh, draga mea... ingerul meu.

Pierdut, Cal o legăna ca pe un copil.

— Iată de ce am spus că l-am omorât, termină Joanna într-un suspin. Când a ieșit în seara accidentului, îl știam în plină disperare. Ar fi trebuit să-l rețin !

— Nu te-ar fi ascultat probabil.

— Aș fi putut măcar să încerc, să evit dezastul !

— Nu, scumpa mea, spuse Cal cu calm. Era destinul lui. Tu știi, el și cu mine am fost la același colegiu. Deja la vremea aceea, se puneau întrebări despre el fiindcă nu-l interesau fetele. La auzul logodnei voastre, am crezut că îndoielele noastre nu erau fondate, că ne înșelasem. Dar în prezent, cred că nu.

Cal se întrerupse pentru a depune o sărutare foarte blândă pe buzele Joannei.

— Tu poate că te-ai servit de Martin, iubita mea, dar pentru el, tu reprezentai o ultimă soluție.

— Cum ?... Vrei să spui că... că el era...

— Avea tendințe homosexuale, da. Dar le respingea. Iată în ce constă drama. Martin nu îndrăznește să-și recunoască înclinația nici față de sine însuși. Poate din cauza presiunilor din familie. Să nu uităm că mătușa lui îi purta o dragoste foarte exclusivă. După părerea mea, Martin s-ar fi decis să-și înăbușe adevărata lui natură fiindcă îi era frică. Frică să nu fie marginalizat, exclus. Căsătorindu-se, spera să intre în rândul lumii și să ducă o existență normală. Numai că realitatea nu era așa de simplă.

Cu un gest tandru, Cal îndepărtă o șuviță blondă de pe fruntea Joannei.

— Tu, draga mea, te învinovățeai că nu-l iubești. Dar el trebuia să se fi învinovățit și mai mult ; fiindcă în fond, era conștient că-ți stricase viața în același timp cu a sa. Și apoi, trebuie să fi fost îngrozit la ideea c-ai putea bănuși adevărul. Așa că până la urmă, moartea a devenit ultima lui scăpare.

— Doamne ! Dacă măcar mi-aș fi dat seama ! Poate l-aș fi putut ajuta.

— Nu cred. Un psihiatru poate că l-ar fi ajutat

însă Martin a preferat un alt gen de curaj pentru a-și rezolva problemele. Tu nu ești responsabilă de ghinioanele lui. Martin și-a ales singur destinul. Nenorocirea a vrut ca acesta să se încrucișeze cu al tău, asta-i tot.

Tremurând, Cal o strânse la pieptul lui.

— Iubita mea... Trecutul ne-a cauzat suficient rău. A venit momentul să întoarcem pagina. Să ne căsătorim cât mai repede posibil !

— Da...

— Și cu atât mai rău dacă asta nu le place altor.

— Tata ? Simon ?

— De exemplu... Ne iubim, scumpa mea, este tot ce contează. Acum trebuie să ne gândim la noi, la viitorul nostru, la copiii pe care-i vom avea... De fapt, unde ai prefera să petrecem luna noastră de miere ?

O mică secundă de gândire și o scânteie veselă făcu să strălucească ochii albaștri ai Joannei.

— Nu prea departe de aici... Cunosc un loc ideal. Calm, romantic. Cu un pat mare cu baidachin.

În același elan, buzele lor se întâlniră și ei se sărutară cu pasiune, având în inimă certitudinea minunată că de aici înainte nimic nu-i putea desparti.

— SFÂRSIT —

Imperturbabil, Cal Blackstone se ridică dintr-o mișcare suplă și aținti asupra Joannei acea privire care-o îngheta și o tulbura totodată.

— Îmi cunoști condițiile, Joanna. Te vreau. Acceptă să trăiești cu mine și eu voi șterge cu buretele toate datoriile de joc ale fratelui tău. Ai douăzeci și patru de ore ca să te hotărăști. Picioarele Joannei se înmuiară. Ce monstru! Ce barbar! Îi venea să urle, să plângă! De ce trebuia ca ea să fie victima urii care opunea familiile Blackstone și Chalfont, de generații? De ce?

— Păcat că n-ai rămas aici după moartea lui Martin. Dacă nu te duceai să te fâțâi în Statele Unite, poate că n-am fi fost astăzi aici! Bun, mă întorc la maternitate. Ține-mă la curent dacă hotărăști ceva ce mă privește...

THE BEST

Imperturbabil, Cal Blackstone se ridică dintr-o mișcare suplă și aținti asupra Joannei cea privire care-o îngheța și o tulbura totodată.

— Îmi cunoști condițiile, Joanna. Te vreau. Acceptă să trăiești cu mine și eu voi șterge cu buretele toate datoriile de joc ale fratelui tău. Ai douăzeci și patru de ore ca să te hotărăști. Picioarele Joannei se înmuieră. Ce monstru! Ce barbar! Îi venea să urle, să plângă! De ce trebuia ca ea să fie victima urii care opunea familiile Blackstone și Chalfont, de generații? De ce?

— Păcat că n-ai rămas aici după moartea lui Martin. Dacă nu te duceai să te fâțâi în Statele Unite, poate că n-am fi fost astăzi aici! Bun, mă întorc la maternitate. Ține-mă la curent dacă hotărăști ceva ce mă privește...

THE BEST

ISBN 973-9498-50-7

Lei 5390 + 110 T.L. = 5500

Sara Craven

215

Sara Craven

215

Înfruntare tulburătoare

Colecția

Editura ALCRIS